MURIEL SPARK

Mândrie

W' #_ w

ranita

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de

SILVIA IORGULESCU

Capitolul 1

în dimineața celei de-a douăzecea aniversări, lui Jane Roberts i se oferă posibilitatea de a avansa într-un post ideal pentru o secretară. Urma să fie asistenta personală a lui sir Angus Hamilton, preşedintele fondator al celui mai mare grup de presă din țară - Hamilton Press.

Dar Jane nu era deloc entuziasmată, pentru că cele şase luni de experienţă ca dactilografă în cadrul trustului o învăţaseră că o astfel de slujbă era într-adevăr bănoasă, dar şi foarte stresantă.

- Ei, o întrebă George Simmons, directorul de personal al grupului, ce părere ai despre această ofertă? Cred că-ţi dai seama că ţi se face o mare onoare. Ti-am supravegheat munca, atunci când ai lucrat pentru mine şi, când am auzit că domnişoara Evans e prea bolnavă pentru a se întoarce la muncă, m-am gândit îndată la tine.

- Nu chiar îndată, îl corectă Jane, păstrându-şi modestia. Bănuiesc că sir Angus a mai testat câteva secretare.

-Asta numai pentru că a insistat să angajeze pe cineva de treizeci de ani, răspunse bărbatul. I-am spus despre tine de la bun început,

dar s-a gândit că eşti prea tânără.

- Si acum nu mai crede?

- Sir Angus n-a fost consultat, răspunse George Simmons. Dacă această sarcină mi-ar fi fost încredinţată mie de la bun început, te-aş fi ales imediat pe tine. Dar ştii cum e sir Angus... Haide, domnişoară Roberts, n-ai nimic de pierdut dacă încerci.

- Ba da... pot să-mi pierd capul.

Bărbatul râse.

- Nu ţi-a cerut nimeni să te măriţi cu el. Oricum, ai fi a şasea soţie.

- Iar Henric VIII n-a mai avut ocazia să-şi decapiteze a şasea soţie, nu? şopti Jane. Bine, domnule Simmons, sunt de acord. în cel mai rău caz, va trebui să mă întorc la vechea slujbă.

Presimţirile tinerei din clipa în care i se oferise slujba nu o pregătiseră totuşi pentru emoţiile de a doua zi când, primită în biroul sobru, se regăsi faţă în faţă cu noul ei şef. Chiar dacă lucra la Hamilton Press de la terminarea şcolii, nu-l mai văzuse niciodată pe preşedintele firmei, iar această întâlnire nu făcu decât să-i sporească îndoielile cu privire la slujbă, pentru că bărbatul era foarte diferit de felul cum îl prezentau fotografiile. Părul lui era mai puţin grizonant, iar ochii mai pătrunzători.

- Deci, s-au hotărât până la urmă să-mi trimită o liceană, zise el abrupt.

- Am împlinit douăzeci de ani ieri, replică Jane. Viteza mea de dactilografiere este de...

- Cunosc toate aceste detalii, o întrerupse el, dar am nevoie de cineva care să fie ceva mai mult decât o maşină de scris. Am nevoie de o asistentă, nu de o secretară, de cineva care să aibă destul fler pentru a-şi

da seama dacă vreau sau nu să discut cu cineva, de cineva care să scrie scrisorile în locul meu când mă plictisesc şi care...

Se opri, iritat.

- Iar tu eşti prea tânără pentru a te pricepe, încheie el.

- Cred că punctul dumneavoastră de vedere e total incorect, sir Angus, zise Jane. Sunt destul de matură ca să votez şi, dacă sunt capabilă să decid cine guvernează țara, cred că pot...

- Să votezi pentru un imbecil sau altul n-are legătură cu nimic din ceea ce vreau eu!

- înainte să vă formați o părere despre mine, cred că ar fi mai bine să mă puneți la încercare. Nu ăsta este şi crezul ziarelor pe care le conduceți? "Adevărul este aşa cum este şi nu aşa cum ne-am dori să fie". {tiu că ăsta este motoul dumneavoastră, sir Angus. Si totuşi, mă judecați după aparențe, pentru că n-ați mai avut o asistentă atât de tânără până acum.

- Niciuna care să vorbească atât de mult!

Jane roşi.

- Mă scuzați, aveți dreptate.

Se întoarse şi se îndreptă către uşă, dar bărbatul o chemă înapoi.

- Stai o clipă... domnişoară... Vino înapoi şi ia loc.

Cu pixul şi carnețelul în mână, ea se aşeză pe scaunul din fața biroului. O rază de soare îi atinse părul, dându-i strălucirea unei aripi de corb. Nuanța lui întunecată era accentuată de pieptănătura sobră, pe spate. Era un stil care o prindea foarte bine. Avea chipul în formă de inimă, pomeții înalți şi ochii verzi-cenuşii, iar tenul ei avea o strălucire aparte.

Pentru câteva secunde, bărbatul o privi cu o expresie neutră. Jane

nu era sigură dacă se uita la ea sau era adâncit în gânduri. Apoi începu să-i dicteze o scrisoare.

Jane pricepu că trebuia să stenodactilografieze şi începu să scrie cu repeziciune, încercând să țină pasul cu dictarea lui alertă. Lucrară astfel o oră, fără întrerupere, apoi făcură o pauză.

în sfârşit, sir Angus termină de dictat şi se lăsă pe spate în scaun, uşor amuzat.

- Si acum, te rog să transcrii ce am dictat, domnişoară... dacă reuşeşti!

-Da, domnule Angus. Iar numele meu este Jane Roberts.

-Mulțumesc că mi-ai amintit.

Telefonul roşu din fața lui începu să sune şi sir Angus ridică receptorul. Jane plecă, închizând cu grijă uşa în urma ei. Dar imediat ce părăsi biroul, calmul o părăsi şi observă că trupul îi tremură atât de tare, încât îi era greu să meargă. Bărbatul ăsta era un tiran. îi spusese că era gata să lucreze pentru el, dacă i se dădea o şansă onestă, şi iată care era răspunsul lui! Dacă sir Angus intenționase să folosească numai cuvinte care nu apăreau în manualul de stenografie şi despre care era sigur că nu va şti cum să le scrie, atunci făcuse o treabă excelentă. Dar îi va arăta ea lui! îl va face să regrete modul cum o tratase.

Se aşeză la birou, în fața maşinii de scris, apoi răsfoi paginile carnețelului şi completă cuvintele pe care viteza de dictare o forțase să le lase neterminate. în sfârşit, începu să scrie. Fu întreruptă de mai multe telefoane, dar exact la prânz intră în biroul lui sir Angus şi-i întinse scrisoarea terminată.

El o parcurse cu ochi critic.

- Foarte bine, zise bărbatul, întinzându-i înapoi foile. Acum, să

trecem la altceva.

Restul săptămânii, Jane reveni la serviciu cu teama că fiecare nouă zi putea fi ultima. Ar fi vrut să-l întrebe dacă era mulțumit de munca ei, dar era prea mândră şi prefera să aştepte decizia lui.

Vineri după-amiază intră în biroul şefului să-i lase corespondența, dar bărbatul era deja îmbrăcat şi gata de plecare.

- Da, domnişoară Roberts, astăzi plec mai devreme, explică el. Si tu vei face acelaşi lucru. Vreau să mă revanşez pentru orele pe care le-ai lucrat peste program.

- Dar restul scrisorilor...

- Mai pot aştepta până luni. Ne-am ocupat deja de cele urgente. Te mai rog însă să aştepți telefonul de la minister. Vreau să răspunzi personal şi să spui că a trebuit să plec, dar că voi lua legătura cu ei în această seară.

- Da, sir Angus.

- Dacă telefonează însuşi ministrul, să-i spui că am plecat mai devreme pentru că a trebuit să-mi duc fiul la aeroport.

Văzu privirea surprinsă a lui Jane şi întrebă:

- De ce te miri, domnişoară Roberts?

- Vi s-a părut că sunt uimită?

- Da. De ce ți se pare atât de ciudat că-mi duc fiul la aeroport?

- Pentru că aşa ceva fac oamenii de rând... vreau să spun... să-şi conducă fiii la plecare...

Sir Angus îşi mută servieta în cealaltă mână.

- în ceea ce-l priveşte pe fiul meu, răspunse el încet, sunt un om de rând.

- înțeleg, domnule Angus, roşi ea.

Apoi, făcând un efort pentru a-l privi în ochi, adăugă:

-Mai vreți să lucrez pentru dumneavoastră şi săptămâna viitoare?

-Dacă n-aş fi vrut, te-aş fi anunțat.

Uşa se închise în urma lui, iar ea se aşeză la birou, răsuflând uşurată.

Era ora şase - gata cu planurile de a pleca mai devreme - când în sfârşit ministrul telefon' şi reuşi să-i transmită mesajul de la sir Angus.

- Si unde pleacă tânărul Hamilton? întrebă bărbatul. în Orientul Mijlociu sau în Asia?

-Mă tem că nu ştiu, domnule.

- Adică, nu vrei să spui. Secretarele lui sir Angus au fost întotdeauna foarte discrete. Prea bine. Transmite-i că-l sun mai târziu.

Jane puse receptorul în furcă şi, pentru prima oară, se simți mândră de slujba ei. Acum, ar fi făcut tot ce-i stătea în putere pentru a nu-l dezamăgi pe sir Angus.

A doua săptămână de muncă fu mai puțin intensă. Jane nu ştia dacă asta se întâmpla pentru că avea mai puțină treabă sau pentru că începuse să se acomodeze cu noul loc de muncă. De la prima remarcă laudativă legată de transcrierea primei scrisori, sir Angus nu-i mai făcuse nici un compliment, dar faptul că o păstrase în funcție spunea totul.

După trei luni de când acceptase slujba, primi un telefon de la George Simmons şi fu rugată să se ducă să-l vadă. în timpul pauzei de prânz, Jane plecă spre biroul fostului ei şef, întrebându-se dacă sir Angus avea de gând s-o dea afară.

- Nu trebuie să fii speriată, o linişti domnul Simmons, când îi văzu expresia temătoare. Am vrut să te văd pentru a-ți transmite că sir

Angus a confirmat că vrea să lucrezi pentru el și pe viitor. Salariul tău va fi mărit cu cinci sute de lire pe an şi vei primi banii retroactiv, începând cu prima săptămână de lucru.

Jane era prea uimită pentru a răspunde. Bărbatul continuă:

- Te-ai descurcat mai bine decât credeam, domnişoară Roberts. Sir Angus e mulțumit de tine şi te place.

Această ultimă remarcă o convinse pe Jane să-l abordeze direct pe sir Angus la întoarcere.

- Ai terminat deja scrisorile? o întrebă el, văzând-o intrând în biroul lui.

- Nu, sir... mi s-a confirmat păstrarea slujbei... şi voiam să vă mulțumesc.

- Nu-i nevoie, răspunse el iritat. Dacă nu erai bună, nu te-aş fi păstrat. Acum, treci la treabă şi nu te mai fâțâi degeaba.

- îmi pare rău că v-am întrerupt.

- Ba nu-ți pare deloc rău. Eşti supărată pe mine că nu te-am lăsat să-mi mulțumeşti pentru generozitatea mea şi pentru mărirea de salariu! zâmbi el cu umor. Stiu foarte bine ce voiai să-mi spui, domnişoară Roberts. Eşti la fel de transparentă ca un izvor de țară nepoluat.

- Ăsta e exact titlul de pe prima pagină a ziarului de dimineață, replică ea.

- Foarte adevărat, dar nu trebuia să arăți că ştii acest lucru. Trebuie să-ți laşi întotdeauna şeful să creadă că este original.

- Dar chiar dumneavoastră ați scris acel articol.

- De unde ştii? Nu ți l-am dictat.

- Vă recunosc stilul.

Bărbatul se încruntă.

- Data viitoare trebuie să fiu mai atent, să nu fie atât de uşor de recunoscut. De obicei, nu scriu articole pentru propriile mele ziare, pentru că redactorii mei fac treabă bună, dar poluarea este un subiect sensibil pentru mine...

Soneria telefonului verde de pe birou îl întrerupse. Era linia directă dintre el şi directori, aşa că ridică îndată receptorul.

Jane fu gata să plece, dar se opri uimită, văzându-l foarte tulburat.

- Când s-a întâmplat asta? întrebă sir Angus. Cât e de grav? Nu mă mai proteja, Jack, vreau adevărul. înțeleg... Fă-mi rost de un avion, plec îndată.

Lăsă telefonul şi spuse, adresându-se tinerei:

- E vorba de fiul meu, explică el. Trebuia să se întoarcă în seara asta, dar avionul lui a aterizat forțat la Atena.

Se ridică şi veni în fața biroului.

- Mă duc acolo. Trebuie să-mi anulezi toate întâlnirile... şi să mă scuzi în fața tuturor...

- Nu vă mai gândiți la asta. Mă voi ocupa de tot.

Ezită o clipă, apoi întrebă:

- Domnul Hamilton e rănit grav?

- S-ar putea să fi murit.

Nimic nu l-ar fi putut răni mai profund pe sir Angus decât pierderea fiului său iubit. Ca majoritatea angajaților de la Hamilton Press, Jane îl văzuse arareori pe moştenitorul averii părinteşti, pentru că bărbatul zbura dintr-un colț într-altul al lumii, adunând informații şi scriind articole şi reportaje foarte interesante şi valoroase.

Urmărind ştirile în acea seară, Jane văzu rămăşițele avionului pe

aeroportul din Atena. Lucrurile stăteau mai prost decât crezuse şi, fără să mai aştepte dimineaţa, telefonă la unul dintre ziare ca să afle ultimele noutăţi despre accident.

- Sir Angus s-a întors deja la Londra, i se răspunse. Oficial, nu e nimic clar, dar îţi pot spune ce am aflat la rândul meu.

- Sper că nu e nimic grav.

- Dimpotrivă.

- Vrei să spui că băiatul a murit?

- Mai rău. Sau aşa ar spune Nick, dacă ar fi conştient şi ar putea să vorbească.

- Ce vrei să spui?

- A fost destul de grav rănit... probabil că nu va mai putea merge niciodată.

Ziarele de dimineaţă confirmară această presupunere. Jane ajunse la birou cu mult înainte de începerea programului, bănuind că vor exista o mulţime de telefoane pentru şeful ei. Dar compania luase deja măsurile cuvenite în această privinţă, mai multe telefoniste fiind aduse special pentru a răspunde telefoanelor de sprijin. Se făcuse tot posibilul ca Jane să nu fie implicată în nicio sarcină de serviciu, pentru cazul în care sir Angus ar fi avut nevoie de ea. Cu toate astea, nimeni nu se aştepta să-l revadă atât de curând la muncă. Temperamentul lui era însă imprevizibil şi putea reacţiona cum te aşteptai mai puţin. Astfel, Jane nu fu deloc mirată când, la numai câteva minute după începerea oficială a programului, fu chemată la locuinţa lui din Londra.

Era prima dată când vizita reşedinţa din Orme Square. Se întrebase adesea dacă interiorul casei era la fel de elegant ca exteriorul şi fu uşor dezamăgită să observe că mobila şi culorile păreau vechi şi întunecate.

Casa dădea impresia că era nelocuită, lipsită de viață. Acest lucru nu era surprinzător, pentru că soția lui sir Angus murise la numai câțiva ani de la căsătorie, lăsându-şi soțul să-şi crească singur copilul.

Emoționată, rămase în bibliotecă, aşteptându-l să apară şi întrebându-se cum să-şi arate compasiunea pentru tragedia întâmplată, fără să pară că-l compătimeşte.

Bărbatul se comportă însă absolut normal. întinse mâna ca să primească scrisorile urgente care-i necesitau atenția şi începu să-i dicteze răspunsurile. începură lucrul foarte repede, dar fură întrerupți de soneria de la intrare. Sir Angus se ridică în grabă, împrăştiind pe jos scrisorile pe care le ținea în poală. Dar înainte de a ajunge la uşa bibliotecii, înăuntru intră servitorul, urmat de un bărbat mic de statură şi solid, îmbrăcat în costum negru. Jane îl recunoscu. Era Manders-Jones, chirurgul ortoped de la spitalul unde era internat Nicholas Hamilton. înțelegând că bărbatul aducea veşti despre starea pacientului, Jane se ridică, pregătindu-se să plece.

- Rămâi pe loc, Jane, zise sir Angus.

Era prima oară când îl auzea spunându-i pe numele mic şi Jane se aşeză înapoi pe scaun, plăcut surprinsă. Chirurgul începu să vorbească, explicând situația actuală a lui Nicholas.

- Dar pe viitor, întrebă sir Angus după ce ascultă cu atenție detaliile, care sunt şansele de revenire?

- Va trăi, îți garantez asta.

-Dar cum, ca un olog în scaunul cu rotile? Ca o legumă, lipsit de sentimente şi de gânduri?

- Creierul nu-i este afectat, răspunse chirurgul. Si-a recăpătat cunoştința pentru câteva minute în dimineața asta şi a fost perfect

coerent.

- Dar nu va mai putea merge, nu-i aşa?

Celălalt ezită.

- N-aş fi chiar atât de categoric. Experţii pot greşi şi, în cazuri ca acesta, se pot înregistra vindecări miraculoase.

- Nu cred în miracole, veni replica lui sir Angus.

- Da, aprobă doctorul, poate nu e cazul să discutăm despre miracole, dar recuperarea totală poate fi rezultatul unei credințe nestrămutate sau, dacă preferi, al încăpățânării de a depăşi orice obstacol. în ce mă priveşte, ştiu că aşa ceva se poate întâmpla cu fiul tău. De asta sper că vei reuşi să-ți ascunzi pesimismul.

- Doamne! exclamă sir Angus, nervos. Doar nu crezi că mă voi duce chiar acum să-i spun că nu va mai putea merge! Desigur că-l voi încuraja. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-l ajuta.

- Bine, mă bucur.

După plecarea chirurgului, sir Angus rămase tăcut la birou, cu ochii închişi.

- E singurul lucru de care-mi pasă pe lumea asta, zise el. Fără Nicholas, nu mai există nici un motiv pentru a face ceea ce fac. Totul e în zadar acum... imperiul pe care l-am construit, puterea, banii... totul.

- Nu trebuie să gândiți astfel, îl rugă Jane. Fiul dumneavoastră va trăi. Ați auzit ce a spus domnul...

- Cuvintele n-au nicio valoare, o întrerupse sir Angus. Ce altceva putea spune? Că viața fiului meu atârnă de un fir de ață?

- Sunt convinsă că domnul Manders-Jones n-a mințit. Sunteți destul de puternic pentru a suporta adevărul. Fiul dumneavoastră va trăi, dar este posibil să nu mai poată merge. Dar asta e mai bine decât să

moară.

- Pentru mine, poate, replică bărbatul cu duritate. Nu sunt sigur ce părere va avea Nicholas despre asta. Să fie toată viața legat de un scaun cu rotile...

- N-aveți de unde să știți ce se va întâmpla. Atâta vreme cât trăiește, există șansa că-și va reveni complet.

- Scutește-mă de banalități!

Jane roși, dar insistă.

- Ați auzit ce a spus specialistul. Singurul lucru care-l poate ajuta pe fiul dumneavoastră să meargă este să aibă curajul de a încerca. Dumneavoastră sunteți singurul care-i poate insufla acest curaj.

Se lăsă tăcerea, apoi sir Angus zise, mai puțin nervos:

- Ești o fată bună, Jane, dar foarte naivă.

Bărbatul se îndreptă apoi către ușă, adăugând:

- Nu vom mai lucra astăzi, așa că te poți duce acasă.

- Vreți să mă întorc diseară?

- Nu, poate mâine seară. Vreau să stau alături de Nicholas.

- Desigur. Vreți să schimbăm programul de lucru, să vin numai seara?

- Nu, deocamdată nu. Dar îți mulțumesc că te-ai gândit la asta. Te sun mâine la birou.

în următoarele șase săptămâni, sir Angus își petrecu timpul alături de fiul său, la spital. Sugestia lui Jane de a lucra serile fu acceptată și deveni curând o rutină. Acest stil de muncă reduse mult barierele dintre ei. Adeseori luau chiar și cina împreună, instalați comod în fața șemineului. Ajunsese astfel să învețe multe despre el și era la curent cu evoluția stării lui Nicholas.

Molipsindu-se de optimismul ei, sir Angus îi vorbea adesea lui Nicholas despre întoarcerea acasă, spunând mereu că, îndată ce va părăsi atmosfera de spital, dorința de a merge va deveni mai puternică.

Dar Jane ajunse să-şi regrete optimismul în clipa câmd îl văzu pe Nicholas Hamilton sosind acasă, purtat pe brațe de un asistent. Nu mai semăna deloc cu bărbatul puternic şi frumos pe care-l zărise o dată sau de două ori pe coridoarele ziarului. Acum zăcea în scaunul cu rotile, apatic şi învins. Nu era deloc dispus să facă efortul de voință fără de care tratamentul medical era de prisos. Spiritul lui era frânt.

Sir Angus, care stătea alături de ea, îi dădu dreptate.

- Am greşit când i-am hrănit speranțele. A fost o copilărie. Nicholas e condamnat pe veci.

-Să nu ne audă!

- Cred că ştie şi el foarte bine asta, continuă el, ieşind din încăpere.

De la venirea lui Nicholas acasă, având mereu sub ochi tristul chin al fiului, sir Angus îşi pierdu calmul şi deveni mai irascibil. Neîncrederea în angajați deveni mai mare şi, în câteva săptămâni, ajunse să ia asupra sa toată munca membrilor conducerii.

Starea sănătății i se înrăutăți şi colapsul fu inevitabil. Efectul prăbuşirii bătrânului asupra lui Nicholas fu însă unul neaşteptat. Apaticul bolnav țintuit în scaun cu rotile se transformă într-un tânăr plin de hotărâre, convins că va putea merge din nou. Exersa zilnic, chiar în exces, atrăgând nemulțumirea asistentei care-i supraveghea evoluția.

-Există o limită a progresului, se plânse femeia către Jane. Pur şi simplu nu-l pot face să priceapă că dublarea eforului nu-l va face să meargă mai repede. Cel mai important este să facem paşi mici şi siguri.

- Cum aş putea să te ajut? întrebă Jane.

- Poate vei vorbi cu el... poate te ascultă.

- De-abia mă cunoaşte.

- Dar ştie multe despre tine. Te-a văzut adesea de la fereastră, plimbându-te cu sir Angus prin grădină. îți spune "călugărița".

- Călugărița... De ce?

- Pentru că porți mereu haine negre şi eşti întotdeauna foarte serioasă.

Jane nu mai avu timp să răspundă, fiind întreruptă de sosirea lui sir Robert Larkin, medicul lui sir Angus.

- Domnişoară Roberts, zise bărbatul cu veselie, te anunț că trebuie să te pregăteşti de lucru. Peste încă o săptămână de odihnă, sir Angus va putea munci din nou.

- Nu credeam că-şi va reveni atât de repede, răsuflă uşurată tânăra.

- Starea lui e destul de bună, date fiind condițiile.

- Ce vreți să spuneți?

- Nimic, dădu înapoi sir Robert, dar a muncit mult toată viața şi cred că a venit timpul s-o ia mai uşor. Ar fi mai bine să iasă la pensie.

- Nu cred că va fi de acord! exclamă Jane.

- S-ar putea să fie obligat, replică sir Robert. Trebuie să înțeleagă că nu mai e tânăr, iar tu ar trebui să-i reaminteşti asta data viitoare când vrea să munciți până târziu.

După plecarea medicului, Jane se gândi la aceste cuvinte şi la conversația dintre ea şi asistenta lui sir Nicholas Hamilton. Acum, mai mult ca niciodată, era important ca bărbatul să-şi revină şi să-şi poată înlocui tatăl la conducerea firmei. Si deşi i se părea greu de crezut că sir Nicholas îi va asculta sfatul, se hotărî să-i vorbească.

O cuprinse teama intrând în încăperea însorită în care stătea tânărul Hamilton. Nu-l mai văzuse decât o singură dată atât de aproape, iar întâlnirea o emoţiona. Deşi accidentul îl făcuse incapabil să meargă, nu-l marcase în vreun alt fel şi, privindu-l stând în scaunul cu rotile, îi era imposibil să creadă că este neputincios.

în ciuda săptămânilor petrecute în spital, chipul tânărului nu-şi pierduse prospeţimea şi culoarea aurie a tenului îi scotea în evidenţă culoarea cenuşie a ochilor. Deşi mai slab, bărbatul părea la fel de puternic.

Semăna bine cu tatăl lui. Avea nasul uşor curbat, ceea ce-i dădea un aer de mândrie. Gura lui bine conturată, cu buza de jos mai subţire, şi bărbia uşor ascuţită mărturiseau aceeaşi moştenire. Chiar şi părul avea aceeaşi textură, deşi cel al lui sir Angus era grizonant, iar Nicholas avea încă părul negru. Era pieptănat pe spate, lăsând descoperită fruntea înaltă. Chiar şi olog, sir Nicholas rămăsese un bărbat puternic.

- Ce vizită neaşteptată, domnişoară Roberts. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Auzindu-l vorbind, Jane îşi recăpătă încrederea.

- Voiam să-ţi spun că l-am văzut pe sir Robert şi mi-a spus că e încântat de evoluţia lui sir Angus.

- Stiu, am vorbit şi eu cu el.

în timp ce vorbea, tânărul se sprijini în mâini şi se ridică uşor din scaun, apoi se lăsă încet înapoi.

- Nu crezi c-ar fi mai bine să nu mai exersezi, atâta vreme cât medicul nu-i aici? întrebă ea.

- Doar o oră de exerciţii pe zi nu e suficientă.

- Dar nu e bine nici să te epuizezi.

-Asistenta ți-a spus să-mi transmiți asta?

-Unele decizii trebuie să aparțină în întregime experților.

-Si presupun că şi tu eşti vreo expertă!

- Nu, dar am discutat cu medicul care te supraveghează, zâmbi ea.

- Cel puțin eşti sinceră, răspunse el. Nu pretinzi că ai venit din proprie inițiativă.

-Am vrut să te vizitez de mai multe ori, spuse ea candid, dar ai insistat că nu vrei să vezi pe nimeni.

-Primesc pe oricine nu mă cunoştea înainte de accident...

- Când erai sănătos. Ti-e teamă că prietenii te vor compătimi? Trebuie să-ți dai seama că şi aşa, în scaun cu rotile, eşti la fel de puternic.

El râse, nedumerit.

- Ai nişte idei foarte originale despre putere, domnişoară Roberts.

-Mă refer la tăria de caracter, care e mai importantă decât cea fizică.

- Spui asta pentru că tu poți merge! Nu ştii cum e să fii țintuit într-un scaun cu rotile şi să depinzi de alții.

- Pot înțelege cum te simți, crede-mă. Dar nu e bine să grăbeşti vindecarea. S-ar putea să-ți faci mai mult rău.

- Si ce se va întâmpla cu Hamilton Press între timp? E o afacere de familie, domnişoară, şi eu sunt singurul moştenitor.

- Sir Angus va putea conduce trustul ani buni de acum înainte.

- Numai dacă îşi dozează efortul. Si nu va putea face asta dacă nu-l ajut.

întoarse scaunul şi se întinse după lanțurile pentru exerciții care

atârnau deasupra capului său, dar la care nu putu ajunge. După câteva încercări, se lăsă înapoi în scaun, respirând cu greutate.

- Spune-mi că ai avut dreptate să mă previi.

- Nu, nu, răspunse ea. Evident, începi să înveți din propria experiență.

Se lăsă o tăcere încordată, apoi bărbatul vorbi cu glas amuzat:

- Deci, călugărița are limba ascuțită. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam la asta.

- Nu trebuie să judeci niciodată după aparențe.

- Cum altfel ai putea judeca o femeie?

- Ai putea să vorbeşti cu ea.

Apoi, amintindu-şi bârfele care circulau pe seama lui, apărute în ziarele rivale, adăugă:

- Sau nu ți-a trecut niciodată prin cap o astfel de abordare?

- Răspunsurile pe care le-aş fi primit nu meritau efortul conversației.

- Si tu eşti sincer, constată Jane.

- Si de ce n-aş fi? Femeile sunt nişte ființe minunate, atâta vreme cât nu le iei în serios.

Pentru o clipă, crezu că glumeşte, dar îi privi chipul şi înțelese că era cât se poate de serios.

- Relațiile tale cu femeile au fost, se pare, foarte limitate.

- N-aş spune asta, replică el sec.

Mi-amintesc chiar că unul dintre ziarele rivale făcuse o listă a prietenelor mele.

- Am spus limitate referindu-mă la profunzimea acestora şi nu la număr.

Tânăra se opri apoi, speriată de cursul pe care-l luase discuția.

- îmi pare rău, se scuză ea, viața ta personală nu mă privește.

- Nu te scuza pentru candoarea ta, e foarte înviorătoare. Dacă n-aş fi fost bolnav, aş fi tentat să-ți ascult sfatul şi să vorbesc cu viitoarea mea prietenă.

Oftă. Dar problema este acum pur ipotetică, așa că n-are niciun rost să mă mai gândesc la ea.

- Nu mai fi atât de pesimist.

- Dar sunt schilod, țipă el.

Ce femeie sănătoasă la minte ar vrea să-şi lege viața de cineva ca mine?

- Vei merge din nou, zise ea, convinsă.

Dar, chiar dacă așa ceva nu se va întâmpla, tot vei rămâne un bărbat atrăgător.

- Da, datorită averii, replică el sarcastic.

- Nu! Nu asta am vrut să spun.

Mă gândeam la inteligența şi la personalitatea ta, la umorul tău fin...

în timp ce vorbea, Jane simți că eşuase în misiunea pe care şi-o propusese.

- Greşeşti că judeci astfel femeile.

- Nu şi pe tine, zise el pe neaşteptate. Eşti diferită, domnişoară Roberts. Iată, ți-am făcut un compliment. Uită-te la mine, te rog.

Ea îl ascultă.

- Si acum, reluă el, să înțeleg că ai venit să mă rogi să mă grăbesc încet, nu?

- Da.

- Si ce să fac cu timpul meu liber? Mă stresez mai mult stând degeaba.

- Poate că ai dreptate, dar cred că vei găsi şi alte lucruri cu care să-ţi umpli timpul.

- Cum ar fi?

- Ai putea să înveţi mai multe despre firmă, sugeră ea.

- Să învăţ mai multe! explodă el. Ce crezi că am făcut în ultimii zece ani? Nu trebuie să te iei după bârfele din ziare, domnişoară Roberts.

Călătoriile mele în afara ţării n-au fost de plăcere. Am realizat contacte preţioase, am descoperit surse folositoare... practic, am creat reţeaua externă de corespondenţi.

- Exact la asta mă refer. Ai fost foarte ocupat şi n-ai avut timp să cunoşti oamenii cu care vei lucra.

Asta ar trebui să faci acum, să înveţi tot ce se poate despre angajaţii de aici, despre directorii şi redactorii-şefi. Să le afli calităţile şi slăbiciunile.

- Pentru o tânără atât de inocentă, ai o minte de-a dreptul machiavelică, râse el, privind-o în ochi. Ai dreptate, domnişoară Roberts. Si cum crezi că aş putea face asta?

- E foarte simplu, zâmbi ea uşurată. Totul este înregistrat.

- Atunci, adu-mi înregistrările. De mâine încolo, slăbiciunea picioarelor mele va fi compensată de puterea cunoştinţelor.

Capitolul 2

Tinându-şi promisiunea, Nicholas Hamilton se preocupă de descoperirea problemelor interne ale companiei. Sarcina era uriaşă, dar şi foarte plăcută, absorbindu-l complet. Astfel, îi rămânea puţin timp să

se mai gândească la starea sa de sănătate.

Progrese existau însă şi în acest domeniu, şi Jane le înregistra cu plăcere de fiecare dată când venea în locuinţa din Orme Square. Deşi sir Angus îi promisese doctorului să nu se epuizeze lucrând, muncea mult chiar şi în weekenduri şi Jane era adesea convocată la treabă. Când nu munceau efectiv, şeful îi vorbea despre schimbările pe care voia să le întreprindă în cadrul firmei.

Cu o săptămână înainte de Crăciun şi la şase săptămâni după prăbuşirea avionului, Nicholas începu să se deplaseze în cârje. Dar numai Jane află despre această minunată realizare şi bărbatul o rugă să păstreze secretul.

-Vreau mai întâi să mă refac complet, explică el. Atunci, voi da o petrecere şi-mi voi invita toţi prietenii să sărbătorim împreună.

- Cred că mai potrivit ar fi cuvântul "cunoştinţe", replică ea cu ironie. Dacă ar fi fost cu adevărat prieteni, nu i-ar fi deranjat să te vadă şi în scaun cu rotile.

El nu comentă nimic şi Jane, care ajunsese să-l cunoască, nu insistă. Era un personaj la fel de imprevizibil ca şi tatăl său. Acum putea fi vesel şi amabil, acum părea mânios şi distant. Oricum, nu era înţelept să-l judece, atâta vreme cât starea lui nu era încă refăcută. Iar când bărbatul îşi va reveni complet, ea nu va mai fi acolo. Acest gând o făcu să realizeze cât de ataşată era de sir Angus şi de fiul lui. Mult prea ataşată, realiză ea, înţelegând că, deşi îl criticase pe sir Nicholas că se îndepărtase de prietenii săi, ea însăşi făcuse acelaşi lucru, cu toate că din motive diferite.

Dorinţa lui de a fi singur până la completa vindecare era justificată de dorinţa de a se autoproteja. în cazul ei însă, aceasta provenea din

nevoia de a proteja o dragoste despre care ştia prea bine că n-are viitor. Da, până la urmă trebuia să admită adevăratele ei sentimente pentru Nicholas Hamiltom. îl iubea. Iubea un bărbat care nu vedea în ea decât o secretară foarte eficientă.

Odată cu descoperirea şi acceptarea sentimentelor sale pentru Nicholas, Jane conştientiză şi poziția ingrată în care se afla, în special dacă sir Angus ghicea ce se petrecea în sufletul ei. Dar bărbatul se purta cu ea la fel ca întotdeauna şi Jane pricepu că nu se dăduse de gol.

Si totuşi... certitudinea ei se dovedi falsă. Bărbatul reuşise să-şi construiască un imperiu jurnalistic nu numai datorită muncii îndârjite, ci şi unei extraordinare intuiții. Iar acum, această instituție îi spunea acum că fiul lui nu-i era deloc indiferent secretarei. La început, fusese nedumerit de această constatare, dar apoi, observând şi reacțiile fiului, începuse să se gândească la implicațiile acestor fapte şi realiză că lucrurile nu-i displăceau defel. Putea fi o uniune ideală. Liniştita Jane, a cărei voință de fier era bine camuflată sub o aparență delicată şi fragilă, putea fi soția ideală pentru Nicholas. Numai ei trebuia să-i mulțumească pentru hotărârea fiului de a învăța mai multe despre companie, o rugăminte pe care o ignorase întotdeauna când venise din partea lui. Da, cu cât se gândea mai mult la această uniune, cu atât i se părea mai potrivită. Nu mai rămânea decât ca Nicholas să-şi dea şi el seama de acest lucru.

Sir Angus era atât de obișnuit ca totul să meargă conform dorințelor sale, încât nu se gândi nicio clipă la voința lui Jane. Astfel, fu extraordinar de uimit când tânăra veni la el, pe la jumătatea lui ianuarie, şi-i spuse că vrea să renunțe la slujbă.

- De ce? întrebă el.

- Pentru că sunt îndrăgostită de fiul dumneavoastră.

El încercă să pară uimit, dar fără să reuşească.

- Eşti sinceră ca întotdeauna. Deci, ţi-ai dat în sfârşit seama ce simţi?

- Vreţi să spuneţi că ştiaţi?

- Da, răspunse bătrânul. Dar Nicholas nu ştie nimic, o linişti el.

- Trebuie să plec, înainte să afle.

- Ce te face să crezi că-şi va da seama?

- Seamănă bine cu tatăl său.

-Atunci, înseamnă că îşi va da seama şi de faptul că reprezinţi cea mai bună partidă posibilă pentru el.

Ea rămase surprinsă.

-Acest lucru nu vă supără? Credeam că vreţi să se însoare...

- Cu o contesă scăpătată? o întrerupse el. Nu sunt chiar atât de snob, draga mea. Să ştii că nici eu nu m-am născut cu titlu nobiliar. Sunt un om care a reuşit prin propriile puteri şi n-am respect pentru oamenii care uită de unde au plecat. Nici dacă ai fi avut un milion de lire şi un titlu nobiliar n-ai fi fost mai potrivită pentru Nicholas.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

- Din nefericire, el nici măcar nu ştie că exist. De asta am şi luat decizia de a pleca de la firmă. Când mi-am dat seama ce simt pentru el, am sperat... dar acum îmi dau seama că e ceva imposibil. A avut prietene superbe, cu care nu pot concura...

- Nu se pune problema astfel. Nu trebuie să concurezi cu nimeni. Tu îi oferi ceva cu totul diferit. Si apoi, arăţi foarte bine. Nu crezi că dramatizezi prea mult situaţia? Nicholas te tratează ca pe o soră numai din instinct de conservare. în fond, până să-şi dea seama că se poate

vindeca, n-avea de ce să se gândească la nicio femeie.

Jane nu se gândise nicio clipă la această posibilitate. Roşi.

- Nu te grăbi să renunți, draga mea. Si apoi, chiar dacă fiul meu n-are nevoie de tine, eu am.

îi luă mâna pe neaşteptate. Era prima dată când se aflau atât de aproape. Brațul bărbatului tremura imperceptibil. Jane îşi aminti spusele doctorului cu privire la sănătatea lui şi realiză că, dacă l-ar fi părăsit acum, n-ar fi făcut decât să contribuie la prăbuşirea sa inevitabilă.

- Stați liniştit, şopti ea. Nu vă părăsesc. Dar nu trebuie să-mi mai cereți să vin la Orme Square.

- Ar fi o greşeală să nu vii. Nicholas e în convalescență. Acum este momentul să te afli alături de el. Dacă-l iubeşti, trebuie să faci tot posibilul pentru a-i atrage atenția asupra ta.

- Nu pot, protestă ea. Pur şi simplu nu pot.

- Prostii! Nu-ți cer să te lupți cu altă femeie. Vreau doar să fim siguri că vei fi acolo când va realiza că este încă un bărbat normal, cu dorințe şi speranțe.

- Ce spuneți pare atât de... practic.

- Dacă aş fi vorbit despre romantism, ai fi roşit. Eşti o fată inteligentă, dar cam în urma vremurilor. Ascultă-mi sfatul, Jane, şi lasă lucrurile aşa cum sunt.

- Dacă puneți astfel problema, nu vă pot refuza.

Veni luna martie. Jane se lăsă în voia lucrurilor şi descoperi că ceea ce sir Angus spusese despre recuperarea afectivă a fiului său era adevărat. Cu cât se însănătoşea mai mult, cu atât deveneau mai apropiați. O subtilă schimbare se vedea în atitudinea bărbatului față de

ea, o conştientizare crescândă a frumuseţii sale, care-l făcea adesea s-o complimenteze, şi a inteligenţei ei, pe care o testa mereu.

Pe la sfârşitul lui martie, Nicholas reuşi să meargă sprijinit numai într-un baston.

Jane fu foarte speriată de acest progres neaşteptat.

- Eşti sigur că nu forţezi lucrurile, Nicholas?

- Am aprobarea lui Manders-Jones, replică el. Doar nu crezi că mai am curajul să mă expun reproşurilor tale. O luă de braţ. Haide, cred că-mi va fi mai uşor să urc scările în felul ăsta.

în timpul cinei, bărbatul fu cât se poate de vesel. Privindu-l, îi venea greu să creadă că era acelaşi tânăr cinic şi trist pe care-l cunoscuse după ieşirea din spital. Soarta îi apropiase. Fără episodul accidentului, nu s-ar fi întâlnit niciodată, se gândi Jane. Dar de ce să-şi piardă timpul cugetând la lucruri imposibile? De ce ar fi contat că şansa îi oferea dreptul la fericire?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sir Angus o privi. Când ochii lor se întâlniră, bărbatul ridică paharul de vin în sănătatea ei.

Terminară de mâncat şi trecură în blibliotecă, unde se servi cafeaua. Aici, sir Angus îi lăsă singuri, pretextând că era foarte obosit.

înţelegându-i motivul, Jane fu extraordinar de stânjenită, dar Nicholas nici nu remarcă plecarea tatălui şi o bombardă cu întrebări despre firmă.

-Viziunea ta este mai obiectivă decât cea a tatălui meu, îi explică el. Mi se pare că înţelegi lucrurile mult mai clar.

- Sunt sigură că sir Angus ar aprecia această remarcă! glumi Jane.

- Ştie foarte bine părerea mea, o linişti bărbatul. Aşa că, până când îmi voi reveni complet, trebuie să mă bazez pe tine.

De obicei, Jane făcea tot posibilul să-i îndeplinească rugămintea, iar Nicholas o asculta cu atenție şi curiozitate.

în seara asta însă, tânărul părea neatent şi, când Jane îi povestea despre confuntarea lui sir Angus cu unul dintre acționari, o opri pe neaşteptate.

- Stai, Jane, peste câteva săptămâni mă voi înzdrăveni şi voi putea vedea cu ochii mei toate astea. Dar până atunci, plec în vacanță. Aşa că nu mai vreau să mai aud nimic despre birou.

Jane primi şocată vestea, dar reuşi să pară bucuroasă:

- Unde vei pleca? în Madeira, Florida, Bermude?

- Nu sunt încă pregătit pentru astfel de destinații, replică el. De altfel, nici nu sunt atât de sigur că mi-ar plăcea vreuna dintre ele.

Ochii lui, aproape negri în lumina flăcărilor, o priviră cu entuziasm.

- Accidentul m-a schimbat, Jane. Nu ştiu de ce, dar privesc lucrurile foarte diferit acum.

- Te-ai maturizat, zise ea calm.

- O astfel de remarcă ar fi trebuit să mă enerveze.

- Dar te-ai fi enervat şi dacă nu eram de acord cu tine.

Nemaiputând suporta apropierea lui, Jane se ridică şi se îndreptă către fereastră.

- Desigur că te-ai schimbat, reluă ea. N-ai fi fost om, dacă o astfel de încercare nu te-ar fi schimbat. Dar va fi interesant de văzut dacă te schimbi la loc după însănătoşire.

Bărbatul se apropie de ea.

- Crezi că aşa se poate, Jane? întrebă el, prinzând-o de bărbie. Draga mea Jane, şopti bărbatul, lipindu-şi buzele de ale sale.

Jane visase dintotdeauna acest moment. Si iată că visul i se împlinise. Si, deşi crezuse că va rămâne foarte calmă, îi răspunse cu o pasiune surprinzătoare. Nicholas se retrase, apoi o strânse şi mai tare în brațe şi o sărută din nou şi din nou, cu un entuziasm nebunesc.

Jane fu cea care se retrase prima şi, refuzând să-l privească, se îndreptă spre şemineu.

- Fugi de mine? întrebă el, amuzat.

- Deloc, replică ea fără să se întoarcă.

- Atunci, lasă focul în pace şi vino înapoi lângă mine!

Bărbatul se aşezase la loc pe canapea.

- Hai lângă mine, repetă el. Doar nu ți-e teamă!

încet, fără grabă, Jane făcu ce i se ceruse.

- în ziua de azi, fetele nu se mai tem de bărbați.

- Dar tu te temi, o corectă el. Parcă nu aparții acestor vremuri, Jane, eşti uşor anacronică.

Jane zâmbi.

- Cândva, îmi spuneai "călugărița".

- Acum câteva minute nu mai păreai deloc o ascetă, o tachină el, sărutând-o din nou.

Dar ea nu mai răspunse elanului său, înțelegând instinctiv că era important să-l tempereze. Pricepea că dorința lui era una fizică şi era hotărâtă să nu-l lase să vadă că, în ce o privea, tânjea după altceva. Astfel că, afectă o superficialitate care n-o caracteriza şi spuse:

- Ai milă de mine, Nicholas. Eşti dăunător pentru tensiunea mea!

- în schimb, tu nu eşti deloc pentru a mea!

încă o dată o trase mai aproape, dar tânăra se ridică la timp.

- Spui nu dragostei? întrebă el.

- Spun nu dacă e vorba să facem dragoste, replică ea.

El ridică din sprâncene.

- Deci, mă refuzi? întrebă el liniştit.

- Da, răspunse ea. Presupun că acest lucru te şochează, că ți se pare depăşit.

- Da, dar asta nu înseamnă că nu te aprob. N-am mai întâlnit nicio fată ca tine până acum, asta-i tot.

- Din nefericire, zise ea cu ironie. Altfel, ai fi putut să-ți îndeplineşti repede dorința.

Aşteptându-se la un răspuns rapid şi spiritual, fu luată prin surprindere de tăcerea lui. Iar când replica veni, aceasta fu şi mai uimitoare.

- Ciudat, dar nu-i aşa. Dorința fizică nu reprezintă totul. Poate îmbătrânesc, cine ştie. Vino şi stai lângă mine, Jane, vreau doar să vorbim. Nu te teme, adăugă el, văzând-o că ezită. îți promit că nu te voi săruta decât dacă-mi ceri.

Ea se aşeză pe canapea, iar bărbatul îi luă mâna şi-i mângâie palma.

- Să ştii că apreciez foarte mult tot ce ai făcut pentru mine de la accident încoace.

- N-am făcut nimic deosebit.

- Dacă nu erai tu, mă îndoiesc că aş fi reuşit să mai merg. Am atât de multe să-ți spun... şi parcă nu reuşesc să-mi găsesc cuvintele.

- Nici nu încerca. Nu-i nevoie.

- Ba da, se încruntă el. Sunt confuz, Jane. Confuz şi îngrijorat.

- în legătură cu ce? Dacă te îngrijorează faptul că boala ar putea reveni...

- N-are legătură cu starea mea de sănătate, ci cu tine. Ai devenit o

parte importantă din viața mea, dar nu ştiu încă ce simt pentru tine. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva şi nu-mi pot da seama ce trebuie să fac.

- De ce îți mai bați capul? replică ea şoptind, de teamă să nu i se observe tremurul din voce. Un simplu sărut n-are nevoie de atâta analiză, râse ea. Oricum, motivele mi se par evidente.

- Pentru primul sărut, poate, aprobă el. Dar nu şi pentru ceea ce a urmat. Singura consecință plăcută a acestui accident a fost că mi s-a oferit şansa de a te întâlni. Mi-ai spus odată că n-am prieteni adevărați, şi ai avut dreptate. Viața mea a început când te-am cunoscut pe tine.

Inima lui Jane bătea atât de repede, încât se temu ca bărbatul să nu-i remarce respirația accelerată. Dar el era adâncit în gânduri şi nu părea să observe nimic în jur. Bietul Nicholas, se gândi ea. încerca să-şi analizeze sentimentele pe care le avea pentru ea, şi în acelaşi timp îi era teamă să-şi mărturisească adevărul. îi era teamă ca nu cumva boala şi dependența față de Jane să nu-i fi influențat simțămintele.

Intuiția îi spunea că n-ar fi trebuit decât să forțeze puțin mărturisirea pentru a afla că o iubeşte, dar rezistă eroic tentației. O declarație de dragoste - dacă avea să fie făcută vreodată - trebuia să fie inițiativa lui.

- Nu putem pur şi simplu ignora cele întâmplate? întrebă ea cu o răceală pe care n-o simțea. Ne-am sărutat şi a fost foarte plăcut. Atâta tot.

- Ce remarcă practică! răspunse el cu jumătate de zâmbet. Aşa eşti mereu, practică.

- Cel puțin încerc, aprobă Jane.

- Foarte bine. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, pentru moment. Dar

pe viitor... nu se ştie.

-Aşa e, râse tânăra.

Seara târziu, întinsă în pat fără a reuşi să adoarmă, Jane se întrebă dacă nu cumva riscase mult refuzând şansa care i se oferise. Poate Nicholas ar fi cerut-o cândva de soție. Si totuşi... dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu s-ar fi temut că atracția pe care o simțea față de ea provenea din recunoştință. Era un adevăr greu de acceptat, dar nu mai putea da înapoi. Tot ce putea spera era că i se va oferi o a doua şansă.

Când primăvara făcu loc verii, speranțele lui Jane păreau gata să se împlinească. Nicholas se întorsese la viața lui obişnuită şi-şi petrecea timpul învățând despre companie. Jane era ghidul şi tovarăşa sa permanentă, petrecându-şi toate sfârşiturile de săptămână în casa din Orme Square. Ascultau împreună muzică, mergeau la cinema sau la teatru şi cinau mereu în doi.

Nicholas nu făcuse niciun efort pentru a reînnoda prieteniile de dinainte de accident, dar, într-o bună zi, când veni la lucru în locuința din Orme Square, Jane avu surpriza să găsească în salon o mulțime de fete drăguțe şi foarte elegante, care veniseră în vizită la Nicholas.

Gata să se retragă grăbit, fu reținută în pragul uşii de către un tânăr roşcat şi simpatic.

- Nu te-am mai văzut până acum, o abordă el, întinzându-i un pahar cu băutură.

-Aşa este, replică tânăra cu un zâmbet vag. Iar acum, trebuie să plec.

- Dar abia ne-am cunoscut, insistă necunoscutul. Numele meu este Alec Morris.

Jane recunoscu acest nume. Tânărul fusese coleg cu Nicholas şi, imediat după accident, încercase de mai multe ori să-l revadă, dar Nicholas refuzase. în ciuda repetatelor respingeri, tânărul nu se descurajase şi-i scrisese lungi scrisori săptămânale, reuşind în final să-l convingă să-l primească. îl vizitase în weekendul în care Jane fusese plecată acasă la părinți, dar îşi amintea prea bine cât de bine dispus fusese Nicholas după întâlnirea cu Alec. Astfel că se întoarse către tânăr cu un zâmbet larg şi acceptă paharul.

-Aşa mai merge, comentă el. Nu mai pari chiar atât de timidă.

-Nu mă judeca după zâmbet, îl avertiză ea solemn, întinzându-i mâna. Mă numesc Jane Roberts.

- Nu te-aş fi recunoscut niciodată după descrierile lui Nicholas. Te numea...

- .... "călugărița", îl completă ea.

-Nu mi se pare deloc o descriere potrivită.

-Nici mie.

Alec Morris stătu în preajma ei tot restul serii, dar Jane nu putu să nu remarce cele întâmplate în jur. Din frânturile de conversație auzite, îşi putu face o impresie destul de exactă asupra superficialilor invitați ai lui Nicholas. Dacă aceştia erau prietenii lui, nu era de mirare că nu voise să se lase văzut în scaun cu rotile. în afară de Alec şi doi sau trei alți invitați, nimeni nu părea genul care să-i poată fi un sprijin adevărat în vremuri grele.

Acum că tragedia se sfârşise însă, aşa-zişii săi prieteni se puteau întoarce la amiciția care-i legase înainte de accident. Din fericire, Nicholas însuşi realizase că accidentul îl schimbase fundamental, atât de mult încât întoarcerea la vechile legături sociale devenise imposibilă.

în afară de Alec, nu se mai întâlni cu nimeni altcineva.

Dar, odată cu restabilirea sănătății, bărbatul deveni mult prea energic pentru a se mulțumi cu liniştea căminului şi, în curând, casa se umplu de un nou tip de musafiri: politicieni, artişti, scriitori. O invita adesea pe Jane la dineurile pe care le oferea, dar ea accepta să ia parte la ele doar din când în când, de teamă să nu-l sufoce cu prezența ei. Unul dintre refuzurile ei duse şi la prima lor ceartă.

- De ce pretinzi că eşti mereu ocupată atunci când dau o petrecere? E a treia oară când refuzi să vii.

- Mai am şi alte lucruri de făcut, decât să gravitez în jurul Hamilton Press.

- înainte, nu-mi spuneai astfel de lucruri. Când am fost bolnav, aproape te mutaseşi aici. Făceai parte din familie.

Fără să-şi dea seama că această ultimă remarcă putea fi ofensatoare, Nicholas tresări uimit de reacția ei violentă:

- Nu fac parte din familie şi nici nu vreau să mă vezi ca pe sora ta mai mică.

-Niciodată nu te-am văzut astfel. Te rog să vii mâine la cină, reluă el.

- Bine, voi veni, dar nu înțeleg de ce insişti să mă inviți la tine de fiecare dată când ai musafiri.

-Asta îmi doresc. Când ești lângă mine, mă simt întotdeauna mai bine.

Bărbatul îşi frecă bărbia, încurcat. Părea chinuit de gânduri. Avea încă temeri şi îndoieli cu privire la sentimentele sale față de Jane. Accidentul îi zdruncinase existența şi nu se putea obişnui cu noua realitate. Până acum, toate fetele pe care şi le dorise îi deveniseră rapid

iubite. Dar Jane era diferită şi acest lucru îl nedumerea.

De la primul lor sărut, bărbatul încercase mereu să se apropie de ea, dar Jane reuşise de fiecare dată să se sustragă atenției lui, fără a-l refuza deschis. Dar, se întreba chiar ea, oare această atitudine nu era prea învechită pentru aceste vremuri? N-ar fi fost mai bine să aibă o relație cu el? într-adevăr, ce altă posibilitate mai sigură exista de a-l face să-şi conştientizeze iubirea? Dar, de fiecare dată când era gata-gata să cedeze, ceva o reținea. Să fi fost mândria, sau teama?

- La ce te gândeşti? o întrebă el, întrerupându-i reveria.

- Mă întrebam cu ce să mă îmbrac, minți ea.

- îți propun să încerci o rochie strălucitoare, roşie.

- N-am o astfel de rochie.

- Atunci, cumpără-ți.

- Mă tem că nu-mi permit o astfel de extravaganță. Economisesc bani pentru maşină.

- Lasă-mă pe mine să-ți cumpăr maşina. M-ai ajutat atât de mult, măcar atât aş putea face pentru tine... Fără un motiv ascuns, Jane, o asigură el cu umor, ci doar din bunătatea inimii mele.

- înveți repede, zâmbi ea. Nu că aş fi de acord cu propunerea ta, ci doar aşa, de dragul discuției, adăugă ea cu ironie, ce fel de maşină vrei să-mi cumperi?

- O maşină roşie, sport.

Ea chicoti.

- îmi şi imaginez reacția mamei când mă va vedea conducând o astfel de maşină.

- Seamănă cu tine? întrebă el. E la fel de serioasă, de calmă, de sobră?

Era prima dată când o întreba despre familia ei.

- Vrei să ştii dacă are o personalitate puternică şi nu se lasă influențată? Atunci, răspunsul este da.

- Dar tatăl tău?

- Tata e un drăguț. A fost inginer, dar a ieşit la pensie.

- Nu eşti destul de mare pentru a avea un tată pensionar.

- Părinții mei s-au căsătorit cu şaptesprezece ani înainte de naşterea mea.

- înțeleg, zise Nicholas.

- De asta îți par atât de diferită de toate tinerele de vârsta mea.

- Mi-ar plăcea să-ți cunosc părinții, zise el pe neaşteptate. Spune-mi când te mai duci să-i vezi.

- Te vei plictisi la noi acasă.

- De ce?

- Nu-i nimic de făcut acolo. Totul e foarte liniştit...

-Jane, se vede că nu mă cunoşti deloc, o întrerupse el. îmi place foarte mult la țară. Promite-mi că mă vei anunța când te mai duci acolo.

- Se va întâmpla chiar săptămâna asta.

-Atunci, mergem împreună.

Sâmbăta următoare, Jane conducea emoționată către casa părinților săi.

Din prima clipă când îi întâlni, Nicholas se simți minunat alături de ei. îi spuse mamei lui Jane că nu pare destul de în vârstă pentru a avea o fiică de douăzeci de ani şi-l încântă pe tatăl ei, lăudându-i grădina şi oferindu-şi ajutorul la îngrijirea ei.

Cele două zile petrecute în familia Roberts se scurseră rapid. Pe

când se întorceau către casă, duminică seară, Jane realiză că regretă faptul că n-avusese curajul de a-l invita pe Nicholas mai devreme în casa părinților săi. Poate că astfel ar fi văzut-o într-o altă lumină şi n-ar mai fi asociat-o cu lunile lungi de boală şi de suferință.

-Ai nişte părinți minunați, zise el, întrerupându-i gândurile. Sper că mă vei mai invita pe la tine.

- Eşti binevenit oricând doreşti. Mama şi tata mi-au spus asta înainte de plecare.

-îmi pare bine că m-au plăcut.

-N-aveau cum să nu te placă. Eşti un bărbat fermecător.

-Am reuşit să te farmec? întrebă el cu interes.

-Ah, încetează să te mai răsfeți. îmi pari şi aşa destul de îngâmfat.

El chicoti, dar nu continuă subiectul, şi, spre marea dezamăgire a tinerei, începu să vorbească despre întâlnirea care avusese loc vinerea trecută între directorii companiei. Jane se îndepărtă cu un mare efort de speranțele sale romantice şi se concentră asupra informațiilor pe care Nicholas dorea să le afle.

-Peste câteva săptămâni, nu vei mai avea nevoie să-ți spunnimic, concluzionă ea. Odată ce vei începe să lucrezi...

- întotdeauna voi avea nevoie de ajutorul tău, o întrerupse el. Pentru mine, eşti neprețuită, Jane. Mă întreb cum cineva atât de tânăr ca tine poate înțelege atât de bine oamenii.

Nu era genul de compliment pe care Jane şi-ar fi dorit să-l audă, dar era mai bine decât nimic, aşa că, aproape fără să vrea, se aplecă şi-l strânse uşor de braț.

-Draga mea Jane, zise el pe neaşteptate. Draga şi minunata Jane.

Capitolul 3

întoarcerea lui Nicholas la birou fu bruscă şi, în câteva zile, toată lumea simţi efectul acestei schimbări. Renunţând la supravegherea reţelei de corespondenţi externi, se concentră în întregime asupra reorganizării departamentelor şi a responsabilităţilor oamenilor implicaţi în fiecare secţie. Mulţi fură speriaţi de aceste demersuri şi mulţi chiar renunţară la slujbe, dar într-un timp uimitor de scurt, rezultatele dorite începură să apară. Jane era foarte mândră de el, iar tatăl său, deosebit de încântat, vorbi pentru prima oară despre retragere.

- Voi mai rămâne doar până la sfârşitul anului, zise el către Jane, într-o după-amiază. Apoi, am de gând să mă retrag.

- Nu pot să cred, şopti tânăra.

El zâmbi.

- Tu ce ai de gând să faci, Jane? Vei veni acasă şi mă vei îngriji sau vei rămâne aici şi vei lucra alături de Nicholas?

Nesigură dacă trebuia să ia în serios sau nu această întrebare, Jane se hotărî să nu răspundă.

- Vorbesc serios, Jane. Când voi renunţa, mi-aş dori să vii să stai cu mine.

- Sau să rămân aici, ca secretară, îi reaminti ea.

- Am glumit când am spus asta. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci este să lucrezi pentru Nicholas. E timpul să înceapă să te vadă ca pe o femeie.

Jane îi dădu dreptate. Conversaţiile lor din ultima vreme erau foarte impersonale, subiectul cel mai disputat fiind viaţa lor profesională.

- Nu, Jane, reluă sir Angus. Nu trebuie să lucrezi pentru Nicholas. De asta îți cer să pleci. Am de gând să-mi scriu autobiografia şi am nevoie să mă ajuți. Vei locui în casa noastră, ca un membru al familiei.

- Vă înțeleg planul, dar nu cred că va funcționa, răspunse ea cu blândețe. Ştiți că-l iubesc pe Nicholas, nu v-am mințit niciodată. Dar dragoste cu sila nu se poate.

- îmi cunosc fiul mai bine decât tine, replică el cu încăpățânare. Se bazează pe tine mai mult decât îşi dă el însuşi seama. Sunt convins că, dacă vei pleca din viața lui, va fi pierdut.

- Atunci, poate ar fi mai bine să plec într-adevăr, sugeră ea. Dacă îmi găsesc o slujbă în străinătate pentru câteva luni...

- Nu e un plan bun, o contrazise bătrânul. Absența ta îl va face să pună la îndoială cele întâmplate între voi.

- Ei bine, nici apropierea nu duce nicăieri, clătină ea din cap.

- Vino mâine seară la cină. Vreau să-i spun lui Nicholas că m-am hotărât să mă retrag şi vreau să fii alături de mine în acele momente.

în acea seară, Jane se pregăti cu mare grijă. îşi cumpără chiar o nouă toaletă, cheltuind o sumă mare de bani din economiile pentru maşină.

Delicată şi proaspătă ca un boboc de trandafir, intră fericită în locuința din Orme Square, dar nu-l găsi decât pe sir Angus.

- Nicholas s-a dus la o petrecere, îi explică el, întinzându-i un pahar de şampanie. Dar se va întoarce pe la opt, aşa că vom mai aştepta puțin cu cina.

- Nu cred că-mi va plăcea vreodată şampania, zise ea sorbind din băutură. De fapt, cred că mi se pare ciudat să bei şampanie, dacă n-ai nimic de sărbătorit.

-Sărbătorim faptul că arăți minunat, răspunse bărbatul, ridicând paharul. îți stă foarte bine în roz.

- E o rochie nouă, recunoscu ea. Nicholas mi-a spus adesea că hainele mele sunt prea sobre, așa că...

Se opri, roși și sorbi din nou din pahar.

- Sunt sigur că-i va plăcea cum arăți, replică sir Angus, a șezându-se pe scaun și uitându-se la ceas. Ah, n-am destul timp pentru un trabuc. Nicholas va sosi înainte să-l termin.

Dar sir Angus se înșela, pentru că, la opt și un sfert, Nicholas sună și-l anunță că va cina în oraș. Jane încercă să-și ascundă dezamăgirea, dar durerea o copleși și toată veselia ei dispăru. Făcu un efort imens să-și poată păstra zâmbetul.

-Nu te supăra, zise sir Angus. Poate s-a întâlnit cu un prieten pe care nu l-a mai văzut de mult.

Jane avu însă impresia că absența lui Nicholas însemna mai mult decât realiza sir Angus.

A doua zi dimineață, când Nicholas intră în birou, avu deplina confirmare a bănuielilor sale.

- Tata e ocupat? întrebă el.

- Vorbește la telefon, dar cred că va termina în câteva minute.

Nicholas se îndreptă către fereastră și privi oamenii care treceau pe Fleet Street.

- îmi cer scuze pentru ieri seară, zise el zâmbind.

Ea zâmbi la rândul ei.

- Nu-i nimic. Cred că a fost o petrecere pe cinste.

- Nu chiar. Nu-mi prea plac cocteilurile, dar cum Alec va pleca în America pentru câteva luni, am fost nevoit să merg.

Jane ar fi vrut să-l întrebe dacă motivul pentru care n-a ajuns acasă la cină era tot Alec, dar carnețelul pe care-l ținea în mână îi aminti că, oricât de mult ar fi ținut la el şi oricât de prietenos s-ar fi arătat el, rămânea totuşi o simplă secretară. Nimic mai mult. Cât de dureros era să lucreze pentru bărbatul pe care-l iubea! Nimic nu era mai demoralizant decât faptul că primea salariul la sfârşit de lună.

- Tatăl tău e liber, îl anunță ea.

El încuviință din cap şi intră în birou. Jane se lăsă pe spate în scaun, întrebându-se dacă dragostea asta nebună îi va trece vreodată.

- Domnul Hamilton este?

Tânăra ridică privirea şi zări un curier stând în uşa biroului, cu un dosar în mână.

- Este în birou, cu sir Angus.

- îi puteți înmâna dosarul ăsta? întrebă curierul, aşezând foile pe birou. A lăsat mesaj că are nevoie urgentă de aceste informații. Am fost la biroul său personal, dar secretara nu ştia unde se află şi ştiu că datele îi trebuie înainte de a pleca la masă.

- Voi avea grijă să-l primească.

- Nu uitați, zâmbi bărbatul, plecând.

Jane privi curioasă dosarul. Era plin de tăieturi din ziare. Fără să stea pe gânduri, tânăra trase dosarul mai aproape. Oare de ce aceste foi erau atât de importante pentru Nicholas şi de ce a cerut să le vadă înainte de a pleca la masă? Presupunând că erau informații despre cel alături de care avea să ia prânzul, Jane deschise dosarul şi avu un şoc când descoperi fotografia unei tinere înalte şi blonde. Răsfoi rapid hârtiile, observând că toate paginile erau tăiate din reviste de modă. "Carole Sheridan, modelul anului..." "Carole Sheridan neagă zvonurile

cu privire la nunta ei cu magnatul oțelului..."

"Fac această meserie pentru că îmi place să muncesc, nu pentru că aş avea nevoie de bani, spune Carole Sheridan, cea mai nouă apariție pe scena modei", citi Jane.

Cu o privire lacomă - în ciuda unui vag sentiment de vinovăție - Jane parcurse cu răsuflarea tăiată fragmentele de ziare care descriau în culorii vii personalitatea femeii despre care era convinsă că reprezenta motivul absenței de ieri seară a lui Nicholas. Si iată că astăzi lua prânzul cu ea.

Cu mâini tremurătoare, aranjă dosarul şi-l închise, apoi îl lăsă pe colțul biroului, departe de ea. Carole Sheridan. Era un nume familiar în lumea modei, deşi în ultima vreme aparițiile ei în ziarele de profil începuseră să fie din ce în ce mai rare. în schimb, în jurnalele mondene, numele ei era mereu prezent, asociat cu acela al multor tineri bogați. Jane ştia că femeia provenea dintr-o familie celebră şi bogată. Tatăl ei era colonel în retragere.

Jane era gata să ia din nou dosarul să-l răsfoiască, când Nicholas intră pe uşă. Tânăra îşi trase rapid mâna, dar el îi sesiză mişcarea.

-A, deci a venit, zise el, grăbindu-se să ridice dosarul.

Rămase în fața ei şi începu să răsfoiască hîrtiile, oprindu-se din când în când asupra unor rânduri. Apoi închise dosarul şi i-l întinse lui Jane.

-Te rog să găseşti un curier să-l ducă înapoi.

- Da, desigur, răspunse ea cu ochii plecați, simțind privirea lui arzătoare asupra ei.

-Haide, Jane, întreabă-mă.

-Ce anume? zise ea, ridicând privirea.

- Ce vrei să mă întrebi, răspunse el.

Jane tremură imperceptibil.

- De ce aş fi curioasă în privinţa lui Carole Sheridan?

- Pentru că orice femeie e curioasă în privinţa alteia. Am întâlnit-o ieri, la Alec, continuă el. Mi se pare incredibil că n-am cunoscut-o până acum.

Fiecare cuvânt al bărbatului îi confirma temerile şi-şi bătea parcă joc de speranţele ei.

- Nu chiar atât de incredibil, spuse ea pe un ton atât de natural încât se miră singură. în fond, înainte de accident n-ai prea stat la Londra.

El o aprobă, se uită la ceas şi plecă grăbit.

Jane privi în urma lui, realizând că această plecare echivala cu o despărţire definitivă. Se întinse peste birou şi ridică din nou dosarul; şi-ar fi dorit să-l mai răsfoiască o dată, dar se luptă cu acest impuls şi, încercând să se gândească în altă parte, legă dosarul cu o bandă adezivă şi sună curierul să vină să-l ridice.

în săptămânile care urmară, Jane şi Nicholas se văzură din ce în ce mai puţin. în majoritatea serilor, bărbatul cina în oraş şi, în rarele cazuri când rămânea acasă şi Jane se afla acolo, părea distrat şi nerăbdător. Numai când discutau despre afaceri îi acorda tinerei întreaga sa atenţie, dar acest lucru reprezenta pentru ea o slabă consolare, pentru că în acele momente n-o privea deloc ca pe o femeie. O dată sau de două ori, numele lui Carole Sheridan apăru în conversaţii, dar acest lucru se întâmplă mai mult din greşeală. Jane observa că Nicholas făcea din viaţa lui sentimentală un secret, lucru care nu-i era deloc caracteristic, iar acest fapt nu putea fi de bun augur pentru

speranțele ei. Nu că ar fi avut nevoie să știe mai multe amănunte despre povestea lui de dragoste... Simțurile îi spuneau că fiecare zi care trecea făcea ca momentele pe care ea și Nicholas le împărtășiseră să devină din ce în ce mai vagi, mai îndepărtate. Acest lucru îi făcea însă o oarecare plăcere, pentru că-l iubea foarte mult și nu voia ca el să se mai gândească la accident și la anul de convalescență.

Dar stoicismul lui Jane nu era împărtășit și de sir Angus. Trecu totuși destul de mult până când, într-o bună dimineață, bătrânul să deschidă în sfârșit discuția. Cu o seară înainte, o mică petrecere avusese loc la locuința din Orme Square, dar Jane nu știa că aceasta fusese organizată în cinstea lui Carole Sheridan și a părinților săi.

- Nicholas a înnebunit! explodă sir Angus. Colonelul e un om de treabă - tipul de militar - dar nevasta și fiica lui sunt ca doi vulturi.

Jane nu răspunse, iar sir Angus începu să se plimbe nervos prin încăpere.

- Nu ți-am spus că vin, în speranța că totul va trece repede și va fi uitat, continuă el cu glas aspru. Dar nu s-a întâmplat așa! tună el, fluturând din mâini. Nicholas e topit după fata asta. Nu suportă niciun cuvânt de critică la adresa ei.

Se opri din nou, așteptând ca Jane să replice. Tânăra se strădui să spună ceva.

- E foarte frumoasă și este un model de succes, vorbi ea în sfârșit.

- Nu neg, răspunse bărbatul. Dacă asta ar fi tot, n-ar fi atât de rău. Mulți bărbați s-au căsătorit cu niște păpuși și au fost foarte fericiți. Dar ținta ei este alta, și-a făcut o socoteală foarte inteligentă...

- Si ce e rău în asta? N-ați fi respectat-o dacă ar fi fost proastă.

- Nu-l iubește pe Nicholas, răspunse scurt bărbatul.

Jane îşi lovi palmele.

- De unde ştiţi?

- La naiba, sunt un judecător destul de bun al caracterelor şi-mi pot da seama de motivele ascunse ale unei persoane. Iar aceste două femei nu sunt motivate decât de bani.

- Nu credeţi că sunteţi nedrept? Majoritatea femeilor au nevoie de siguranţă materială. Si apoi, sunt convinsă că s-ar fi putut mărita de mai multe ori, dacă ar fi vrut.

Departe de a-l linişti, observaţiile lui Jane îl enervară şi mai tare pe sir Angus.

- Până acum, nu prinsese un peşte atât de mare. Acum îl are pe Nicholas în cârlig şi n-are de gând să-i dea drumul.

Din pricină că era de acord cu spusele lui sir Angus, Jane încercă să pară cât mai nepărtinitoare.

- Nu e corect să judecăm pripit pe nimeni.

- Ce te face să crezi că e vorba de o judecată pripită? se strâmbă sir Angus. Am făcut nişte cercetări temeinice, explică el, văzând chipul surprins al lui Jane. Şi nimic din ce am aflat nu m-a făcut să-mi schimb părerea. Tânăra a fost logodită de două ori şi de fiecare dată s-a despărţit de respectivul iubit din pricină că a întâlnit pe cineva cu mai mulţi bani. Ultimul a fost magnatul oţelului, dar au apărut ceva probleme legate de companie, acţiunile au scăzut brusc şi draga lui logodnică l-a părăsit. Chiar în acest moment, a intrat în scenă prostul de Nicholas, lovi el cu pumnul în masă.

Jane privi covorul, ascultând paşii apăsaţi ai lui sir Angus şi mormăiala lui nemulţumită. Oricât de mult l-ar fi aprobat, îi era imposibil să se arate de acord cu el. Ca şi cum sir Angus ar fi realizat în

sfârşit situația tinerei, veni lângă ea şi-i puse mâna pe umăr.

-Iartă-mă, Jane. Ştiu că aceste lucruri sunt dureroase pentru tine.

- Vreau ca Nicholas să fie fericit, zise ea repede, şi dacă e îndrăgostit...

- îndrăgostit pe naiba! explodă sir Angus. E doar amețit. I-am spus-o eu foarte bine ieri-seară. Poți avea o relație cu fata, dacă vrei, i-am spus, dar nu trebuie să fii destul de prost să te căsătoreşti cu ea.

-Nu cred că i-a făcut plăcere să audă aşa ceva.

-Nu prea. M-a acuzat că sunt lipsit de moralitate. Dar e mult mai moral să începi o relație şi apoi să renunți la ea, decât să te căsătoreşti şi apoi să divorțezi.

Auzind cuvântul căsătorie, Jane se simți copleşită de un sentiment de amărăciune. Sir Angus, gata să-şi continue discursul, se opri şi o privi.

-Jane, draga mea, dacă te pot ajuta cu ceva... oh, dacă aş putea să-l fac pe Nicholas să vadă...

- Vă rog, zise ea încet, nu mai vorbiți astfel. Am ştiut de la bun început că n-am nicio şansă. N-am nimic în comun cu Nicholas. Dacă n-ar fi fost accidentul, nici măcar nu ne-am fi întâlnit.

- Dar v-ați întâlnit, comentă sir Angus, şi aveți multe lucruri în comun. Dacă n-ar fi atât de orbit...

- Putem schimba subiectul, vă rog? întrebă Jane. Nu cred că mai suport discuția asta.

Sir Angus o strânse uşor de umăr.

- Ia-ți liber restul zilei. Sunt convins că n-ai chef de muncă. Nici eu n-am.

- Dar mâine veți avea întâlnirea cu...

- Lasă, lasă, replică el. Poţi pleca. Cumpără-ţi o pălărie sau ce altceva cumpără femeile când vor să-şi ridice moralul...

Deşi avea în faţă câteva neaşteptate ore de libertate, Jane se întoarse acasă. Privind sufrageria mică şi frumos mobilată, fu izbită de lipsa ei de viaţă. Dar cum să fi fost însufleţită, când majoritatea timpului şi-l petrecuse în locuinţa din Orme Square şi când toate gândurile ei se îndreptau către Nicholas? Se lăsă într-un fotoliu şi-şi îngropă faţa în mâini. Cât de naivă fusese să creadă că bărbatul se putea arăta interesat de ea, odată vindecat!

Cândva - când descoprise că era îndrăgostită de Nicholas - îl rugase pe sir Angus s-o lase să plece, dar bărbatul o făcuse să-i promită că va rămâne lângă el atâta vreme cât va avea nevoie de ajutorul ei. Acum, deşi simţea că respectarea promisiunii îi solicita toată voinţa de care era capabilă, nu mai putea să-şi ia înapoi promisiunea. Totuşi, redusese mult vizitele pe care le făcea în casa din Orme Square şi nu se ducea acolo decât atunci când era sigură că Nicholas era plecat.

Realizând efortul pe care tânăra îl făcea pentru a-şi regăsi echilibrul, sir Angus căuta să nu pomenească numele fiului său decât atunci când era vorba despre afacerile firmei. Jane îl vedea adesea pe Nicholas la birou, iar bărbatul se purta cu ea prietenos, aşa cum o făcuse întotdeauna. Această atitudine însă, nu făcea decât să-i demonstreze fetei că interesul lui pentru ea era strict amical şi frăţesc.

Nu mai ştia nimic despre relaţiile dintre sir Angus şi Nicholas pentru că, după cearta lor cu privire la Carole Sheridan, bătrânul n-o mai ţinuse la curent cu evenimentele întâmplate în Orme Square, şi singurele dăţi când vorbea cu Jane despre chestiuni personale era atunci când o invita la cină la Savoy.

- Ştiu că nu vrei să mai vii pe la noi, zise el în chip de explicaţie, dar mă simt singur, Jane, şi am nevoie de compania ta.

în timpul mesei, spre surprinderea tinerei, bărbatul îi vorbi despre ultima sa soţie şi o făcu să râdă povestindu-i despre verişorii săi şi despre sora care-i mai rămăsese în viaţă.

- Mi-ar plăcea s-o întâlneşti pe Agatha, spuse el, dar nu prea mai vine la Londra, de când i-a murit soţul. Erau un cuplu foarte unit.

- N-aveţi alte rude cu care să vă vedeţi? Mi se pare incredibil ca un bărbat cu poziţia dumneavoastră să iasă cu mine.

- Ce poate fi mai normal decât un bătrân să-şi invite la masă tânăra şi frumoasa secretară? zise sir Angus.

Când fu adusă cafeaua, bărbatul începu să vorbească despre Nicholas, arătând clar că intenţiile acestuia îi provocau o continuă durere.

- Cred că mi-ar fi mai uşor să suport întreaga poveste, dacă aş crede că voi mai fi aici să-l ajut când întreaga poveste se va întoarce împotriva lui, începu sir Angus cu tristeţe. Dar atunci când va realiza că a făcut o mare greşeală, nu cred că mă voi mai afla lângă el.

- Nu trebuie să spuneţi asta. Sunteţi încă tânăr şi...

- Sunt bătrân, Jane, şi nu-mi pare rău. Singurul meu regret este că nu te pot ajuta.

- Mă bucur că v-am cunoscut, răspunse ea. Dar trebuie să-mi promiteţi că nu veţi mai vorbi astfel... mă supără.

- Supărată sau nu, nici tu nu poţi întoarce timpul.

Jane îşi aminti aceste cuvinte peste o lună, într-o sâmbătă dimineaţă, când intră în bucătăria părinţilor săi şi citi în ziarul aflat pe masă următorul titlu:

"Regele presei a murit subit".

Tremurând, se aşeză pe scaun. Când sir Angus o invitase la cină în acea seară, avusese el oare presimțirea că se apropie de sfârşitul vieții? Instinctul îi spunea că aşa se întâmplaseră lucrurile şi regreta acum că luase în râs cuvintele lui.

- Mă bucur că a murit repede, zise ea cu glas răguşit. Aşa şi-ar fi dorit.

- Acum, Nicholas a rămas singur, spuse mama ei. Nu crezi că ar trebui să te duci să-l vezi?

- N-are nevoie de mine, răspunse ea pe un ton fals indiferent. E cu iubita lui, Carole Sheridan. Acest eveniment le va schimba planurile de logodnă, totuşi, aşa că Nicholas va face public anunțul abia peste câteva luni.

- Chiar crezi că se va căsători cu ea? reluă doamna Roberts.

- Desigur. Este foarte frumoasă. N-am văzut-o personal, dar mi-am dat seama din fotografii.

- îți vei mai păstra slujba?

întrebarea fu pusă de tatăl ei, în încercarea de a schimba subiectul. Jane se întoarse către el şi-i zâmbi recunoscătoare.

- Mă îndoiesc. Poate doar atât cât e nevoie ca să las lucrurile în ordine. îmi voi căuta, probabil, o slujbă peste hotare. Am vrut să fac asta în urmă cu câteva luni, dar i-am promis lui sir Angus că nu-l voi părăsi.

- Peste hotare! exclamă mama sa. Ce idee bună! îți va face bine să călătoreşti.

Moartea lui sir Angus Hamilton ținu prima pagină a ziarelor multă vreme. Se vorbi mult despre cariera sa şi de fiul care avea să-i urmeze la conducerea trustului. Pentru Jane, toată această publicitate fu foarte greu de îndurat, în special din pricina pozelor şi a interviurilor cu

Nicholas. își dădu rapid seama că singura modalitate de a putea să-și regăsească pacea este să plece departe, în altă țară.

La o săptămână după înmormântare, primi o scrisoare de la avocatul lui sir Angus, în care-i cerea să asiste la deschiderea testamentului, care urma să aibă loc într-o zi de miercuri, la locuința din Orme Square. Asta însemna să-l întâlnească pe Nicholas, dar nu putea da înapoi, și răspunse printr-un scurt bilet că va fi acolo.

Capitolul 4

Soarele de mai intra pe largile ferestre ale încăperii din Orme Square şi aurea părul blond al frumoasei tinere care stătea pe canapea şi se uita cu ochi mari la Nicholas.

- Ştiu că trebuie să avem o ceremonie restrânsă, zise ea, dar nu văd de ce nu putem să-ţi anunţăm rudele, de vreme ce oricum se află aici. După ce se va citi testamentul, se vor întoarce la casele lor, şi ne va fi mai greu să-i contactăm.

Nicholas aprobă în tăcere, prea absorbit în contemplarea frumoasei Carole Sheridan pentru a-şi bate capul cu vorbele. I se părea incredibil că o ştie de atât de puţin timp şi, totuşi, nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea. Era convins că nu-şi va găsi liniştea până când nu-i va deveni soţie. Deşi era obişnuit cu femeile frumoase, Carole i se părea cea mai minunată făptură de pe pământ, o fiinţă plină de graţie şi de drăgălăşenie. îi era imposibil să facă un gest brusc şi se mişca de parcă ar fi fost o balerină. De altfel, şi trupul ei uşor şi delicat părea al unei dansatoare. Dar mai ales era fermecat de chipul ei, cu ochi mari şi verzi, umbriţi de gene lungi, şi de buzele sale arcuite şi senzuale. Si totuşi, în ciuda trăsăturilor sale perfecte, nu era o păpuşă de porţelan. Era o persoană pasională şi nu făcea niciun secret din faptul că-l dorea la fel de mult cum o dorea şi el.

- O ceremonie restrânsă este necesară, zise Nicholas gânditor, deşi nu e deloc corect faţă de tine. Tu ar fi trebuit să fii mireasa anului şi fotografiile tale ar fi trebuit să apară în toate ziarele.

- Voi fi fericită dacă poza mea se va afla pe noptiera de lângă patul nostru, răspunse Carole Sheridan cu glas şoptit. Dragul meu Nicky, nu ştii cât de mult te iubesc?

- încă nu-mi vine să cred.

Ea râse delicat.

- înainte să te cunosc, când îți vedeam fotografiile în ziare, mi se părea că ești un mare încrezut.

- Poate că sunt, replică el, dar nu în ce te privește.

Dorindu-şi să poată roşi după dorință, Carole îşi lăsă privirea în pământ, încercând să-şi ascundă sclipirea de triumf din ochi. Ce proşti erau bărbații! Oricât de inteligenți erau în afaceri, în dragoste deveneau sclavii propriilor dorințe. Ce bine că femeile erau ființe practice! în ce o privea, era înzestrată cu mult bun-simț şi spirit practic, se felicită femeia în gând. îşi aminti eforturile pe care ea şi familia sa le făcuseră întotdeauna pentru a-şi menține în societate un loc pe care nu şi-l puteau permite.

Retras din armată din pricina problemelor de sănătate, colonelul Sheridan ar fi fost foarte fericit să-şi petreacă restul zilelor în micuța lor casă înconjurată de o frumoasă grădină. Dar mama sa, gândindu-se la binele fetei lor şi la viitorul tuturor, îl convinsese să cumpere un apartament în Kensington, pe care, cu prețul unor sacrificii greu de imaginat, reuşiseră să-l păstreze. Nimic nu fusese prea mult pentru a-i oferi fetei educația cuvenită şi a o pregăti pentru o căsătorie strălucită.

Din clipa în care se făcuse destul de mare pentru a gândi singură, Carole înțelese că recuperarea averii familiei era responsabilitatea sa şi, pentru că era şi mai ambițioasă, şi mai interesată de bani decât mama sa, îşi plănuise cu grijă fiecare mişcare pe câmpul de bătălie. Iar acum, războiul fusese câştigat. Sau cel puțin urma să fie la sfârşitul lunii, când avea să devină soția lui Nicholas. Ce mai conta dacă ceremonia avea loc într-o catedrală sau la oficiul stării civile, de vreme ce va avea pe deget

verigheta şi acces total la contul său din bancă?

Intrarea lui Devons, valetul, îi întrerupse visarea. Bărbatul îl anunță pe Nicholas că toată lumea se afla deja în bibliotecă, aşteptându-l.

- Vin imediat, răspunse Nicholas, îndreptându-se către Carole. Haide draga mea, vom trece împreună şi peste acest hop.

Ea îşi ridică privirea.

- Eşti sigur că vrei să te însoțesc? E ceva personal şi...

- Nu fi ridicolă, o întrerupse el. N-am secrete față de tine, adăugă bărbatul, dându-i mâna să se ridice. Şi mi-ar plăcea să cred că nici tu n-ai secrete față de mine.

- Singurul meu secret este rochia pe care o voi purta la nuntă. în rest, ştii totul despre mine.

- Eşti o mică vrăjitoare, zise el cu glas răguşit de emoție. Hai să mergem!

Jane stătea la fereastra bibliotecii când Nicholas şi Carole intrară ținându-se de mână. Nu mai vorbiseră de la înmormântare, când schimbaseră doar câteva cuvinte. Bărbatul veni direct către ea, privind-o în ochi plin de afecțiune.

- Eşti palidă, zise el încet, nu te-ai simțit bine?

- Nu, nu, mă simt foarte bine, zise ea cu greutate. Dar casa îmi aminteşte de tatăl tău...

-A murit repede şi n-a suferit, spuse Nicholas. Trebuie să nu uiți asta şi să nu mai fii nefericită!

Nicholas zări apoi avocatul şi se scuză față de Jane.

- Sunt gata, domnule Trupp, îl atenționă el. Să începem.

Avocatul citi cu o voce lipsită de expresie dorințele testamentare

ale lui sir Angus legate de rude, angajați și servitori. Jane, privind chipurile celor din jur, realiză că, dacă bărbatul nu fusese întotdeauna un diplomat, după moarte reuşise în sfârşit să mulțumească pe toată lumea. Când observă că servitorii o priveau cu insistență, își dădu seama că numele ei nu fusese încă pronunțat, roşi şi se întrebă dacă nu cumva domnul Trupp făcuse o greşeală când o invitase la citirea testamentului. Se părea că această interpretare era una corectă, de vreme ce avocatul se opri şi lăsă foile pe masă, lângă el.

-Asta e tot, doamnelor și domnilor. Restul dispozițiilor prefer să le citesc numai în prezența domnului Hamilton.

Prin sală trecu un uşor murmur. Scaunele se deplasară pe podea cu un scârțâit puternic.

- Domnişoară Roberts, vă rog să nu plecați, adăugă avocatul. Dumneavoastră trebuie să mai rămâneți.

încă o dată, privirele se fixară asupra ei. Roşind din nou, fata se îndreptă către fereastră. Uşa se închise şi rămase singură în încăpere, alături de avocat, Nicholas şi Carole. Fără să vrea, trebui să recunoască faptul că femeia era deosebit de frumoasă. Dar, totodată, părea o ființă arogantă şi capricioasă. Totuşi, era oare o ființă însetată de bani, aşa cum o zugrăvise sir Angus? Nu o judecase prea aspru, pentru că era supărat că Nicholas n-o alesese pe Jane de soție? Pentru că nu putea răspunde la această întrebare, Jane o alungă din minte şi se concentră asupra prezentului.

- Continuați, domnule Trupp, zise Nicholas nerăbdător. Ştiu la ce să mă aştept, tata mi-a spus în urmă cu câteva luni.

- Da, da, aprobă avocatul, ridicând documentele de pe masă şi privindu-le cu interes. Dar sunt unele lucruri, domnule Hamilton, pe

care aş prefera să le citesc numai în prezenţa dumneavoastră şi a domnişoarei Roberts.

-Dacă vreţi să plec, interveni Carole cu un ton inocent, atunci voi pleca.

-Nu, nu, o opri Nicholas. N-am niciun secret faţă de domnişoara Sheridan. Ne vom căsători la sfârşitul lunii, adăugă el în chip de explicaţie.

- Da, da, repetă avocatul, părând şi mai încurcat. Dar aş prefera să rămâneţi singur. E o formalitate care trebuie respectată... Nu vreau să fiu nepoliticos, după cum domnişoara Sheridan cred că realizează, dar...

Carole se îndepărtă cu mişcări graţioase şi aruncă o ultimă privire către Nicholas.

Când uşa se închise, avocatul nu mai păru jenat şi ridică dezinvolt testamentul, reluând lectura. După ce auzi primele câteva propoziţii, Jane rămase fără glas şi nu mai putu asculta restul. Tot ce pricepea era că sir Angus o pusese într-o poziţie foarte delicată şi ingrată şi că Nicholas - dacă era să se ia după expresia sa - îi devenise cel mai de temut duşman.

- Să mă căsătoresc cu Jane? strigă el. Cred că glumiţi. Sau e o greşeală...

- Nu, scrie totul foarte clar aici, replică avocatul, arătând testamentul. Şi totul este legal, domnule Hamilton.

- Cred că tata îşi ieşise din minţi. Ştia bine că o iubesc pe Carole şi că vreau să mă însor cu ea. Cum să mă forţeze s-o iau de soţie pe Jane?

- Dacă vreţi să moşteniţi banii...

- Mai bine rămân sărac.

- Căsătoria trebuie să dureze numai un an, adăugă avocatul,

ridicând din nou actul şi recitind pasajul cu pricina. "Las toată averea mea fiului meu, Nicholas, cu condiția să se însoare cu Jane Roberts şi să rămână căsătorit cu ea o perioadă nu mai mică de un an. în acest timp, sper că-şi va reveni în simțiri şi va descoperi valoarea acestei fete, în comparație cu cealaltă. Dacă fiul meu...

- Nu vă mai deranjați, izbucni Nicholas. Nu vreau să mai ascult toate astea.

- Cred că ar trebui, zise domnul Trupp cu fermitate. "Dacă fiul meu nu va îndeplini condiția cerută, toată averea mea, precum şi acțiunile pe care le dețin la firmă, vor fi împărțite societăților de caritate desemnate mai jos.

Avocatul ridică privirea.

-Vă sfătuiesc să luați în serios aceste lucruri, domnule Hamilton. După cum am precizat şi mai devreme, testamentul este perfect legal. Dacă veți încerca să-l contestați, nu veți reuşi.

- Ăsta e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Credeți că vreau să se discute în presă despre problemele mele personale? Cred că era nebun. Nu-mi vine să cred!

Din doi paşi, ajunse în fața lui Jane.

-A fost ideea ta, nu-i aşa? întrebă el nervos. Tata nu s-ar fi gândit singur la treaba asta. Tu ai plănuit totul!

-N-am nicio legătură cu asta, şopti Jane. Sunt la fel de uimită ca şi tine.

-Minți! Tata te plăcea şi n-a făcut niciun secret din faptul că voia să mă însor cu tine. De asta a fost uşor să-l convingi.

-Nu l-am convins de nimic, strigă ea. Crede-mă, Nicholas, eu...

-Să te cred? replică el. Nu te-aş putea crede nici dacă mi-ai spune

cât e ceasul.

Furia lui era atât de intensă, încât întreg trupul îi tremura şi, pentru câteva clipe, Jane se temu să nu fie lovită. Cu un mare efort, bărbatul îşi regăsi însă stăpânirea de sine şi se întoarse către domnul Trupp.

- Legal sau nu, n-am de gând să mă însor cu o femeie pe care n-o iubesc. Prefer să fiu sărac alături de Carole, decât milionar cu...

Fără să-şi termine propoziția, bărbatul ieşi, trântind uşa în urma lui. Jane îşi căută batista şi se şterse la ochi. Domnul Trupp se apropie.

-îmi pare rău pentru această scenă, domnişoară Roberts. Dacă aş fi putut-o evita...

-Nu e vina dumneavoastră. Nu v-ați făcut decât datoria. Nu l-ați putut convinge pe sir Angus să nu lase astfel de dispoziții absurde? Nu v-ați dat seama că strategia sa nu va funcționa?

-Am discutat cu sir Angus, desigur, răspunse avocatul, dar ştiți foarte bine ce fel de om era. Dacă îşi punea ceva în cap, nimic nu-l mai putea face să se răzgândească. Şi, cum era convins că Nicholas trebuie să se însoare cu dumneavoastră...

-Dar nu astfel, protestă ea. Nu se poate. Şi apoi, Nicholas nu va accepta niciodată.

- Nu, nu va accepta, dacă va avea posibilitatea de a alege, zise domnul Trupp. Dar domnişoara Sheridan va decide în locul său. Iar ea nu-i va permite să renunțe la banii ăştia, vă asigur.

Lui Jane, mândria nu-i permitea să se mărite cu un bărbat care n-o iubea. Dar, deşi prima ei reacție fu aceea de a refuza să ia parte la toată această aventură, dragostea sa pentru Nicholas o făcu să se mai gândească.

Tăcerea care se lăsă fu întreruptă de bătaia pendulei. Cuvintele furioase şi umilitoare ale lui Nicholas îi reveniră în minte, dar le alungă. îşi dorea să creadă că, deşi căsătoria nu-l va putea face s-o iubească, cel puţin va avea şansa de a-i demonstra ce fel de femeie era Carole Sheridan.

-Mă voi mărita cu Nicholas, dacă va fi de acord, zise ea cu voce tare.

- Staţi fără grijă. Se va întoarce. Lăsaţi-i tinerei şansa de a-i deschide ochii.

Când Nicholas îi povesti lui Carole despre testament, tânăra fu înspăimântată. N-avusese niciodată nici cea mai mică îndoială în privinţa opiniei bătrânului despre ea. Din prima clipă când se întâlniseră, bătrânul nu-şi ascunsese deloc antipatia şi-i arătase clar că nu se lăsa impresionat de farmecele ei. Deşi încercase să-i intre în graţii, eşuase lamentabil. De atunci, Nicholas evitase să mai vorbească despre tatăl lui şi, deşi Carole fusese furioasă din pricina comportamentului bătrânului, nu se simţise destul de sigură pe sine pentru a protesta sau a insista să fie acceptată de către sir Angus. Acum, era plină de o amară ranchiună împotriva lui Jane, o fată pe care o ignorase întotdeauna în rarele ocazii când o întâlnise şi care, iată, îi ameninţa întreaga existenţă.

- Mai bine mă ia naiba decât să mă însor cu ea! zise Nicholas. I-am spus asta şi în faţă! Ea l-a convins pe tata să facă un astfel de testament.

- Dar ce se întâmplă dacă nu te măriţi cu ea? întrebă Carole.

- Toate proprietăţile vor fi vândute şi banii vor fi donaţi organizaţiilor de caritate!

- E vorba despre mulţi bani?

- Este vorba despre toate acţiunile tatei la firmă, despre averea sa

personală şi despre acţiunile mele, controlate tot de el.

- Dar tu n-aveai niciun ban al tău? întrebă Carole, terifiată.

- Numai cele câteva sute de lire pe an, moştenite de la mama. N-am avut nevoie de ele până acum, dar cred că se vor dovedi folositoare pe viitor. în orice caz, mai am salariul de preşedinte al companiei. Cel puţin, slujba rămâne a mea.

Se îndreptă către Carole şi o luă în braţe.

- Nu trebuie să te îngrijorezi, draga mea. îmi pot câştiga singur existenţa.

- Nu te voi lăsa! strigă Carole, smulgându-se din braţele lui. Nu te voi lăsa să rişti atât din pricina mea, să dai cu piciorul unei astfel de averi... N-aş putea să suport acest gând. Gândeşte-te la viitor, Nicholas, la copiii noştri. Ei au dreptul la moştenire. în fond, dragul meu, un an nu înseamnă atât de mult, şi ne puteam căsători imediat după ce scapi...

Argumentul lui Carole privind viitorul copiilor îl convinse. Tăcu vreme îndelungată, apoi zise:

- Bine, draga mea, aşa voi face. Mă duc să-i spun... ar fi bine să terminăm cât mai repede. Dumnezeule, Carole, un an! Fiecare clipă mi se va părea o veşnicie.

încercă s-o strângă la piept din nou, dar ea îi scăpă din braţe, înţelegând prea bine efectul pe care-l avea asupra lui şi realizând că n-avea nevoie de niciun efort pentru a-l înmuia şi a-l convige să accepte condiţiile testamentului. Furia o sufoca pentru că, deşi îl iubea pe Nicholas atât cât putea ea iubi un bărbat, nu-i era deloc folositor fără bani. Era mai bine să se însoare cu o altă femeie pentru un an. Apoi, nimic nu le va mai sta în cale.

- Haide, Nicky, să mergem înapoi în bibliotecă.

Tinându-se de mână, intrară din nou în încăpere şi Nicholas se duse direct la Jane, privind-o cu o expresie atât de rece, încât tânăra se cutremură.

- Am vorbit cu logodnica mea, zise el, accentuând cuvântul "logodnica", şi m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine. Imediat. Pentru a putea termina anul impus cât mai repede. Voi face tot posibilul pentru a ne putea căsători la sfârşitul săptămânii. Avocatul te va informa asupra locului şi momentului exact.

Apoi, întorcându-se către Carole, care o privi pe Jane cu ură, o luă de braţ şi spuse:

- Să mergem, draga mea. Afacerile mele cu Jane sunt încheiate.

Soarele dimineţii intra pe fereastra dormitorului lui Jane, căzând pe ochii ei închişi şi trezind-o. Stătu câteva clipe liniştită, realizând că astăzi era ziua nunţii ei. Dar nu era copleştită de fericire, pentru că ştia că, atunci când îl vedea pe Nicholas, ochii lui nu vor fi plini de dragoste şi mâna lui n-o va strânge încurajator pe ai ei când vor sta în faţa ofiţerului stării civile, ca soţ şi soţie.

îşi aminti uimirea părinţilor săi când le spusese că se va căsători cu Nicholas. Mama ei păstrase o tăcere delicată, dar tatăl, nefiind la fel de subtil în citirea sentimentelor, întrebase:

- Tu te vei căsători cu Nicholas Hamilton?

- Da.

- Ca să vezi! Mama ta şi cu mine... adică eu mi-am imaginat întotdeauna că se va însura cu femeia aia...

Doamna Roberts intervenise îndată:

-Jane ştie foarte bine la ce te-ai gândit, dragule! E o decizie cam bruscă, nu? reluase ea, întorcându-se către fiica sa.

-Ne-am hotărât foarte repede.

- Aşa e, aşa e, şoptise tatăl său, apoi tăcuse, întâlnind privirea soției sale.

Doamna Roberts era convinsă că în spatele acestei decizii se ascundea ceva, dar, din clipa în care Jane fu destul de mare pentru a decide singură, n-o forțaseră niciodată să li se confeseze dacă ea nu părea doritoare şi, cunoscându-şi şi iubindu-şi foarte mult fiica, era convinsă că Jane le va spune întreaga poveste când va considera necesar.

Se apropiase de ea şi o prinsese pe după umeri.

- Sunt convinsă că tu şi Nicholas aveți motivele voastre pentru această căsătorie şi, dacă vei vrea vreodată să ni le spui sau vei avea nevoie de vreun sfat, ştii bine că tatăl tău şi cu mine te vom ajuta.

Jane îşi îmbrățişase mama.

- Ştiu, draga mea mamă. Sunteți cei mai minunați părinți din lume şi vă voi spune adevărul îndată ce voi putea.

Nu ştia exact de ce nu le spusese părinților adevăratul motiv pentru care se mărita cu Nicholas. Poate pentru că simțea că n-o vor aproba, ca nişte oameni care nu consideraseră niciodată că banii reprezintă cel mai important lucru în viață. Şi, dacă putea suporta criticile în ce o privea, n-ar fi suportat niciodată ca Nicholas să fie supus criticilor.

Cu singura ocazie în care vorbise cu el despre viitoarea lor nuntă, bărbatul îi spusese că preferă să păstreze secrete motivele ascunse ale acesteia.

-Altfel, mă voi face de râsul lumii, spusese el.

Iar când tânăra îi arătase că acest lucru se va întâmpla oricum atunci când nunta va fi anulată, Nicholas râsese amar şi clătinase din

cap:

- Bârfele vor spune fie că eu sunt labil, fie că tu eşti frigidă! în oricare caz, va fi mai bine decât să se ştie adevărul.

Jane îşi aminti aceste cuvinte în timp ce se îmbrăca pentru ceremonie, iar expresia îi deveni atât de îndurerată, încât mama sa pricepu că această căsătorie n-avea nimic de-a face cu dragostea. Dar atitudinea lui Jane descuraja orice discuție şi, într-o tăcere solemnă, doamna şi domnul Roberts o însoțiră la starea civilă.

Nicholas şi Alec Morris îi aşteptau în hol şi, de dragul aparențelelor, Nicholas o trase lângă el şi o sărută pe obraz. Chiar dacă ştia prea bine că era vorba despre un gest lipsit de semnificație, Jane simți că inima îi bate mai repede şi trebui să se străduiască din răsputeri pentru a nu răspunde acestui sărut.

Peste câteva clipe, stătea alături de el în fața ofițerului stării civile. Ceremonia fu scurtă şi formală, astfel că, abia când simți răceala verighetei de platină pe mână, realiză că totul se terminase.

Alec veni către ea cu un zâmbet larg pe chip.

- Cred că a venit momentul să sărut mireasa, dacă n-ai nimic împotrivă... se adresă el lui Nicholas.

Bărbatul zâmbi.

- Mă tem că nu pot fi de acord, dar mă poți săruta pe mine, dacă vrei!

într-o cascadă de râsete, părăsiră oficiul stării civile şi ieşiră afară, în soarele de vară. Deşi încercaseră să țină secretă nunta, se treziră înconjurați de o sumedenie de reporteri şi fotografi, care le cereau declarații şi făceau de zor poze. Nicholas refuză să dea vreo declarație, dar blițurile aparatelor clipeau fără încetare, orbindu-i.

Zărind zâmbetul forțat al tinerei, Alec simți imediat că e ceva în neregulă. Când o întâlnise prima oară, fusese impresionat de această fată frumoasă şi inteligentă. Dar acum părea atât de rece şi de rezervată, încât se întrebă ce-l făcuse pe Nicholas s-o aleagă pe ea în locul lui Carole. Totuşi, nimic din aceste gânduri nu i se reflecta pe chip şi, jucându-şi rolul de cavaler de onoare glumeț, conduse tinerii însurăței la Savoy, unde se ținea petrecerea.

Jane nu reținu mai nimic din desfăşurarea nunții, deşi râsese şi vorbise atunci când fusese cazul.

Către după-amiază, se pregătiră pentru plecarea în luna de miere, pe care trebuia s-o petreacă la un hotel de pe coasta de sud. Aşezată lângă Nicholas în maşina care mergea pe aleile înguste, îşi privea nervoasă verigheta. Din când în când, se uita la profilul bărbatului şi, văzându-i bărbia fermă şi buzele frumos conturate, simțea că lacrimile îi inundă ochii.

Nicholas conducea în tăcere, cu viteză. La şapte seara, maşina parcă în fața intrării unuia dintre cele mai luxoase hoteluri din țară. Luna lor de miere era gata să înceapă. Jane zâmbi. Ce mascaradă!

Bărbatul ieşi din maşină fără un cuvânt şi înconjură maşina ca s-o ajute să coboare, în timp ce hamalul scotea bagajele.

Peste câteva minute, ajunseră în apartamentul care le fusese rezervat.

Jane cercetă atent apartamentul şi descoperi că, în afara unui mic salon, mai existau două dormitoare şi o baie. Dormitoarele erau extraordinar de luxoase. Instinctiv, îşi alese primul dormitor în care intră şi-şi lăsă haina pe un scaun, îndreptându-se către şifonierul prevăzut cu oglinzi. Oare fata asta cu ochi mari şi trişti era chiar ea?

închise ochii pentru câteva clipe şi, când îi deschise, îl zări pe Nicholas stând în prag, cu chipul întunecat şi enigmatic.

- Eşti obosită, zise el brusc. Vrei să cer să ni se trimită cina sus?

- Nu, mulțumesc, prefer să mâncăm la restaurant. Nu sunt obosită... doar emoționată de eveniment. Voi face o baie, mă voi schimba şi mă voi simți îndată mai bine.

Se uită la ceasul de la mână.

- La opt şi jumătate sunt gata. îți convine ora?

- Da, la fel de mult ca oricare alta, replică el scurt. Dar trebuie să te avertizez că nu voi fi o companie foarte plăcută.

Uşa se trânti în urma lui. Jane simți că lacrimile îi inundă obrazul.

La ora opt şi jumătate fix, intră în micul salon şi-l găsi pe Nicholas aşteptând-o.

- Bună seara, zise el pe tonul neutru pe care i se adresa când erau singuri.

Când intrară în restaurant, majoritatea capetelor se întoarseră după ei, pentru că formau un cuplu foarte frumos. Nicholas nu se simți însă deloc mândru, simțind numai amărăciunea de a n-o avea pe Carole lângă el.

în timpul mesei, bărbatul abia dacă vorbi, şi asta numai atunci când era strict necesar. Bău, în schimb, mai mult decât de obicei. Pentru a-l face să se oprească, Jane insistă să danseze.

Era aproape două dimineața când se întoarseră în apartament, iar Jane se întrebă dacă sir Angus crezuse că Nicholas va face din căsătoria lor falsă una reală. Sau întreaga poveste se sprijinise pe ideea că tânara Carole îşi va găsi un alt bărbat? Niciuna dintre aceste idei nu părea logică, şi Jane îşi dori pentru a mia oară să fi avut o indicație cât de vagă

asupra a ceea ce sir Angus plănuia, pentru a-l implora să n-o facă. Ar fi fost mult mai bine dacă Nicholas s-ar fi căsătorit cu iubita sa Carole. Mariajul ar fi fost un eşec, iar ea ar fi avut şansa de a deveni o a doua alegere. Aşa cum stăteau lucrurile acum, Nicholas nu va mai dori s-o vadă niciodată după încheierea relației lor, indiferent de cele ce se vor întâmpla între el şi Carole. întotdeauna va vedea în ea o intrigantă, care a urzit planuri diabolice
pentru a-i deveni soție.

îndreptându-se către dormitorul propriu, Jane se opri o clipă, văzând că Nicholas îşi toarnă un pahar de whisky.

- La ce naiba te tot uiți? întrebă bărbatul, pe un ton iritat.

- îmi pare rău, se scuză ea. Sunt surprinsă să te văd bând atât de mult...

- Nu te priveşte cât de mult beau eu.

- Poate ai dreptate. Dar m-am considerat întotdeauna prietena ta şi, orice ai crede despre mine, îți doresc numai binele.

Nicholas trânti paharul pe măsuță cu atâta violență, încât o parte din băutură se vărsă.

- Dacă mi-ai fi fost prietenă, n-ai fi consimțit niciodată ca tata să mă forțeze să mă însor cu tine.

- Dar nu mi-a cerut acordul. Ăsta-i adevărul, Nicholas, jur.

Ochii li se întâlniră, iar privirea lui era dură şi nervoasă. A
ei - plină de lacrimi.

Apoi, fără să-şi dea seama cum, se trezi în brațele lui, iar buzele sale îi apăsau gura.

Jane se agăță de el, întreaga ei ființă fiind copleşită de bucurie. îi întoarse sărutul cu pasiune.

Socul fu foarte mare când se simți împinsă brusc din brațele lui.

- Ce e? întrebă ea în şoaptă. Ce e, Nicholas?

El îi întoarse spatele şi ridică din nou paharul lăsat pe masă.

- Du-te la culcare, Jane. Seara s-a sfârşit, la fel şi prima zi din cele trei sute şaizeci şi cinci pe care sunt forțat să le trăiesc alături de tine.

Capitolul 5

Jane privi sobra încăpere unde lua masa şi oftă.

Se întorseseră în această dimineață din falsa lor lună de miere şi-şi vedea pentru prima oară de la căsătorie casa din Londra. Deşi locuința era mare şi spațioasă, mobila era posomorâtă, iar perdelele şi covoarele erau mohorâte şi lipsite de culoare.

Nicholas nu se deranjase să vină cu ea acasă. O lăsase în fața porții şi plecase mai departe. Jane, mândră, nu-l întrebase unde se duce, iar el n-o informase. Probabil că-i era dor de Carole.

Cele două săptămâni pe care le petrecuseră împreună nu-i făcuseră să se înțeleagă mai bine. De fapt, mare parte din timp o petrecuseră despărțiți, Nicholas jucând golf, iar Jane plimbându-se pe străzile stațiunii. Totuşi, pentru a păstra aparența unui cuplu normal, luau micul dejun şi cina împreună.

Jane se simțea singură şi fu recunoscătoare când fură nevoiți să se întoarcă la Londra.

Doamna MacGregor, servitoarea pe care Jane o ştia de când devenise secretara lui sir Angus, îi arătă cu plăcere casa şi-i făcu un inventar amănunțit al proprietății.

Văzând casa, Jane realiză cu disperare că avea nevoie de o redecorare temeinică. Dar i se părea că n-ar avea dreptul să se ocupe de aşa ceva şi ştia că trebuia să lase această treabă în sarcina lui Carole.

Ziua trecu repede şi, când se îmbrăca pentru cină, cineva bătu în uşă. Era Nicholas.

- Bună, zise ea, cu un glas tremurat. N-am ştiut că eşti acasă.

- N-am considerat necesar să te anunț că am venit.

- Chiar trebuie să fii mereu grosolan?

- Nu cred că trebuie să continuăm să ne prefacem şi atunci când suntem singuri. Chiar dacă am fost obligat să mă căsătoresc cu tine, nu sunt obligat să mă port frumos. Dacă voiai să fiu politicos, trebuia să-i ceri tatei să stipuleze clar acest lucru în testament.

- Nu cred că a considerat necesară o astfel de adăugire. Probabil s-a bazat pe educația pe care ți-a oferit-o.

El nu răspunse, aşa că Jane continuă:

- Nu mă aştept să mă crezi, dar îți dau cuvântul meu de onoare că n-am ştiut nimic despre toate astea. Dacă aş fi avut măcar vreo bănuială, aş fi încercat să... Dar ce rost are să încerc să te conving?

- Mă bucur că îți dai seama de asta. La ce oră se serveşte cina?

- La şapte şi jumătate.

- Ar fi mai bine s-o amânăm până la opt. Nu cred că invitata noastră, Carole, va putea ajunge mai devreme.

- Carole! Ce caută Carole aici?

- Ai vreo obiecție?

- Nu, replică Jane pe un ton de gheață. Dar, ştiind că eşti atât de grijuliu să nu dăm de bănuit, mă surprinde că ai invitat-o la cină în prima noastră zi acasă!

- Nu trebuie să te temi. E vorba de o cină liniştită alături de doi prieteni. Carole vine cu John Masters.

- Pictorul?

- Da. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. De aceea, îți sugerez să laşi pe seama mea toată organizarea.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele.

Nu trecu mult şi Jane auzi zgomot de paşi la parter. Cu un oftat adânc, se pregăti să-şi întâmpine musafirii.

Carole stătea lângă Nicholas, îmbrăcată într-o rochie ca smaraldul. Oaspetele pe care-l adusese cu ea era un tip înalt, cu o figură ciudată, dar fascinantă.

Soțul ei o zări şi veni către ea, luând-o de braț cu blândețe.

- Pe Carole o ştii deja, dar nu cred că l-ai întâlnit pe John Masters. Masters, ea e Jane, soția mea.

Apoi, simțind că-şi făcuse datoria, se întoarse lângă Carole.

Jane ezită o clipă, apoi se îndreptă către bărbatul care stătea lângă şemineu şi-i întinse mâna. Masters zâmbi, uimit de grosolănia gazdei sale. Apoi, îşi aminti că auzise comentarii despre căsătoria bruscă a lui Hamilton cu fosta secretară a tatălui său, deşi numele lui fusese legat de cel al lui Carole. Mulți încercaseră să afle câte ceva de la Carole, dar ea fusese foarte diplomată şi nu păruse nici geloasă, nici dezamăgită.

John Masters avea o personalitate onestă şi n-avea de gând să pună la îndoială dreptul altora de a trăi după bunul plac. Jane pricepu îndată că musafirul lor era un tip de încredere şi se simți bine alături de el.

- Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Masters. Vă admir lucrările de mult, dar n-am crezut niciodată că voi putea să-mi exprim admirația personal.

- Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Hamilton. Mă simt flatat când o femeie frumoasă spune că-mi admiră opera.

Amândoi râseră, apoi el adăugă:

- Ați fost la ultima mea expoziție, la Abbot Galery?

- Da.

- V-a plăcut?

- Foarte mult. Dar... pot să fiu întru totul sinceră?

- Vă rog.

- Ei bine, am petrecut multă vreme în fața picturilor dumneavoastră şi mi s-a părut că sunteți nemulțmit, de parcă ați căuta ceva. Se simte o tristețe în opera dumneavoastră, mai ales în peisaje. Nu mă înțelegeți greşit, nu vă critic lucrările, iar potretele sunt minunate, atât de pline de viață, dar celelalte tablouri...

- Sunteți prima persoană care-mi spune aşa ceva.

- N-am vrut să vă supăr.

- Dimpotrivă, o întrerupse el, aveți dreptate. Când eram tânăr, pictam pentru că trebuia. Pictura era cel mai important lucru din viața mea, şi încă ocupă un loc esențial. Dar în ultimii ani am realizat că nu este atotcuprinzătoare, aşa cum am crezut. Am început să înțeleg că nu-mi mai umple viața aşa cum se întâmpla când eram tânăr. Am continuat să pictez la fel de mult - pot spune chiar că am muncit mai înverşunat - dar simt că există încă goluri, lungi perioade
când sunt singur.

- Dar sunt convinsă că aveți mulți prieteni.

- Prieteni, da. Dar nu o prietenă.

- O prietenă?

- Da. Femeia care să-mi facă viața completă. Presupun că vă surprind spusele mele. Nu par tipul romantic.

- Nu, nu-i aşa! Dar tonul dumneavoastră era atât de serios, încât am fost oarecum surprinsă. Credeți că veți recunoaşte acea femeie când o veți întâlni?

- Sunt sigur. Stiu exact cum arată.

- O! Deci ați întâlnit-o?

- Da. Recent.

- Atunci, răspunse ea uşor stânjenită, să înțeleg că la viitoarea

expoziție, tristețea și căutarea vor fi dispărut din tablourile dumneavoastră.

- Clar ca lumina zilei. O nouă influență a pătruns în viața mea.

- Influență? întrebă Nicholas. Nu-mi spune că Jane are vreo influență asupra ta. Ai grijă, maestre, soția mea obișnuiește să se dea pe lângă oameni pentru a-și atinge scopurile.

- N-aș spune asta, Hamilton, râse Masters. Soția dumneavoastră n-a încercat să ajungă nicăieri cu mine.

- Nu? Atunci cred că e mulțumită cu ce a reușit în privința mea.

- Cinăm? interveni Jane și, fără să mai aștepte vreo confirmare, intră în salon.

Cina fu un coșmar. Nicholas și Carole vorbiră mereu între ei, fără să se deranjeze s-o bage în seamă pe Jane.

După masă, Carole se ridică și puse muzică. Apoi se întoarse și-i întinse mâna lui Nicholas.

- Hai să dansăm, Nicky, zise ea plină de entuziasm.

Bărbatul se ridică și o luă în brațe. Jane îi privea, epuizată. Cât de proști erau bărbații! Acum, Nicholas vedea în Carole o floare de colț, greu de atins și, ca orice bărbat în căutarea idealului, ar fi dat orice s-o aibă. Oftând, Jane se rugă în gând ca Dumnezeu să-i dea puterea să îndure acest an, până când Nicholas avea să-și vină în simțiri.

John Masters zise blând:

- Vrei să-mi arăți grădina? îmi place foarte mult mirosul florilor noaptea.

- încă n-avem flori, zâmbi ea.

Ieșiră prin largile uși vitrate și coborâră cele patru trepte care conduceau către grădină. Traversară gazonul și ajunseră la banca din

lemn pe care se aşezară fără să vorbească.

Masters îşi scoase pipa şi o aprinse în tăcere, oferindu-i tinerei răgazul să-şi revină. Dar când o privi, peste câteva momente, văzu că ochii ei erau plini de lacrimi.

- Dacă aş fi în locul tău, n-aş lua atât de în serios o ceartă între îndrăgostiți.

- Ceartă între îndrăgostiți, repetă Jane. Dacă ar fi numai atât...

- Vrei să discutăm despre asta? Sunt un tip extrem de discret!

Blândețea lui o convinse rapid şi Jane începu să povestească tot ce se întâmplase de la moartea lui sir Angus încoace.

- Asta e toată povestea, concluzionă ea. Deşi Nicholas e hotărât să evite publicitatea, nu pare să-i pese de lucrurile pe care le face acasă. Vezi tu, eu sunt nimeni! Mai rău, sunt persoana care l-a împiedicat să se însoare cu iubita lui Carole. Gândurile şi sentimentele mele nu contează, ci numai Carole, mereu Carole. O urăsc!

Tânăra izbucni din nou în plâns şi John Masters o luă uşor în brațe. Rămase aşa mult timp, bucurându-se de căldura apropierii acestui străin şi dorindu-şi din toată inima ca în locul lui să fi fost Nicholas.

Master fu primul care se mişcă.

- Ar fi bine să intrăm în casă. Ai să răceşti.

Ea se îndreptă către intrare, dar bărbatul o opri.

- Nu, nu pe aici. Nu mai există altă uşă? Nu trebuie să-i laşi să vadă că ai plâns.

Fără să răspundă, Jane îl conduse către o uşă lăturalnică. La capătul scărilor, se opriră.

- Du-te direct în pat şi nu mai fi supărată. Lucrurile ți se vor părea mai simple dimineață.

Bărbatul se aplecă şi o sărută pe frunte, iar ea îi spuse timid "noapte bună".

Masters rămase pe loc, privind în urma ei cu un zâmbet trist. Iată de ce subtilă ironie putea da dovadă viața! Era îndrăgostit de o femeie care-şi iubea nebuneşte soțul care, din câte se părea, nici măcar nu era conştient de existența ei!

Ridică din umeri. Nu putea decât să spere că, în viitor, Jane ar putea să-l prefere pe el. Până atunci, va trebui să-i fie doar prieten, gata s-o ajute, fără să-i pese cât îl va costa acest efort. Oftă şi ieşi în stradă.

Termenii testamentului prevedeau ca Nicholas şi Jane să aibă drepturi băneşti egale în timpul mariajului lor de un an. în ce o privea, n-avea de gând să utilizeze partea ei de bani, lucru care-i adusese considerabile probleme financiare. Cheltuise toate economiile pe trusou şi rămăsese cu foarte puțini bani, astfel că se întreba cum va reacționa Nicholas dacă îi va spune că avea de gând să-şi ia o slujbă cu jumătate de normă.

Problema se rezolvă însă într-un mod neaşteptat. într-o seară, înainte de cină, Nicholas veni să discute cu ea.

- Trebuie să dăm o petrecere, şi mă tem că e vorba despre o petrecere mare. Ar părea ciudat să nu te prezint cum trebuie în fața societății.

- Credeam că o astfel de obligație aparține trecutului, răspunse ea sec.

- Unii dintre directorii companiei sunt foarte tradiționalişti. Oricum, trebuie să dăm petrecerea şi gata!

-N-ar fi mai puțin jenant dacă n-am face-o? în fond, nu voi fi soția ta decât un an.

- Am fost de acord să păstrăm aparențele. Vom da o recepție afară şi vom închiria un cort.

- Dar va fi foarte scump!

- Câteva sute de lire. Pot să-mi permit, Jane. La fel şi tu.

- Nu este vorba despre ce-ți poți permite sau nu. E vorba de prea mulți bani pentru a-i cheltui într-o singură seară.

El nu răspunse şi o privi critic.

- Ar fi bine să-ți mai cumperi nişte rochii.

- N-am nevoie de alte haine, mulțumesc.

- Eu îmi joc rolul în şarada asta, aşa că te rog să te implici şi tu.

- Ce legătură au hainele cu mariajul nostru? în orice caz, găsesc că am destule.

- Da, dar nu hainele care ți-ar trebui în calitate de soție a lui Nicholas Hamilton.

- Ce are rochia asta?

- Nimic. E foarte drăguță. Doar că secretara mea are una la fel!

- Asta nu înseamnă decât că am cumpărat-o din acelaşi loc.

- Tocmai asta e problema.

- Eşti un mare snob! Milioane de oameni îşi cumpără haine de-a gata în ziua de azi. Chiar şi familia regală!

- Si tu poți să-ți cumperi, dar la ocazii trebuie să porți toalete speciale. Apropo, editorul unei publicații de lux m-a întrebat dacă vrei să le acorzi un interviu. Jane, reluă el, întotdeauna vor exista oameni care au bani şi oameni care au avere.

- Iar eu fac parte dintre cei care "au avere"?

- Pentru un an, da, aprobă el, îndreptându-se către uşă.

- Nicholas, îl strigă ea. Nu mi-ai spus nimic despre petrecere. Când

va avea loc, câţi invitaţi vor fi şi de unde vrei să-mi cumpăr rochia.

- Petrecerea o să fie peste două săptămâni, vor fi şapte sute de persoane şi-ţi poţi lua rochia de la orice designer doreşti.

- Dar Carole? Va veni şi ea?

- Desigur.

- De ce, "desigur"? Nu crezi că e ridicol să dai o petrecere ca să mă prezinţi societăţii londoneze şi să-ţi inviţi prietena la aceeaşi petrecere? Dacă nu vrei să apară zvonuri...

- în afară de faptul că este femeia pe care o iubesc, Carole face parte din cercul meu de prieteni. Nimeni nu va găsi că prezenţa ei e bizară.

- în afară de mine. Data trecută când a venit la cină, m-a ignorat toată seara.

- Doar nu te aşteptai să te copleşească tot timpul cu atenţia ei!

- Nu, admise Jane. Dar nici nu mă aşteptam să-ţi accepte invitaţia. Suntem căsătoriţi pentru un an, Nicholas, şi atâta vreme cât mă aflu în casa asta, nu vreau s-o mai văd pe Carole. Dacă vine la petrecere, atunci ea va trebui să fie gazda!

- Bine, răspunse bărbatul. Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu tine. Dar nu vei mai stabili alte reguli. Nu mă aştepta cu cina. Plec.

Uşa se închise în urma lui cu zgomot şi Jane rămase singură, savurând prima ei mică victorie.

Se hotărî să nu-şi cumpere rochia de la un mare designer, ci o alese dintr-un elegant magazin din Kensington. O purtă prima oară în seara petrecerii şi fu foarte încântată de alegerea făcută. înainte de sosirea invitaţilor, Nicholas o chemă în bibliotecă.

Jane intră în încăpere, neputându-şi stăpâni un mic tremur la

vederea lui Nicholas - întunecat şi distant în costumul de petrecere.

- Am ceva pentru tine, zise bărbatul. Deschide.

Un mic ţipăt de uimire îi scăpă când, deschizând cutia, Jane zări un set de bijuterii de o rară frumuseţe, făcute numai din diamante şi smaralde, sclipind pe un pat de catifea neagră.

- E minunat! şopti ea, atingând brăţara, cerceii şi mângâind colierul. Niciodată n-am văzut ceva mai frumos.

- N-a mai fost purtat de mult. Ultima persoană a fost mama mea. Haide, probează-le.

- Nu cred că pot purta ceva atât de valoros.

- Nu fi ridicolă. Smaraldele familiei Hamilton sunt celebre în toată lumea. Fiind soţia mea, adăugă el sarcastic, trebuie să le porţi.

Jane ascultă, punându-şi brăţara şi cerceii şi simţind cu plăcere greutatea şi răceala pietrelor preţioase.

- Si colierul, comandă bărbatul.

- Nu crezi că e prea mult?

- Nu pentru o astfel de ocazie. în fond, e marea ta seară, nu o înmormântare.

Din expresia lui, Jane ghici că bărbatul ar fi preferat această ultimă variantă.

Cu degete tremurătoare, îşi puse la gât colierul. Apoi se întoarse şi-l privi. Diamantele sclipeau ca un curcubeu, făcând-o să pară o regină de o puritate virginală. Nicholas, impresionat de graţia ei, simţi că inima îi bate ciudat de repede.

Nervos, se grăbi să plece şi adăugă:

- Oaspeţii au început să sosească. Trebuie să fim gata să-i primim.

O lăsă să treacă înaintea lui, iar Jane păşi cu pas nesigur,

temându-se că se va împiedica. Simțindu-i ezitarea, Nicholas îi oferi brațul. Deşi ştia că nu era un gest făcut de plăcere, tânăra îi zâmbi.

Grupurile soseau unul după altul, şi Jane pierdu socoteala invitaților, deşi realiză că prin fața ei treceau acum majoritatea directorilor companiei, pe care-i ştia numai din vedere.

La începerea dansului, Nicholas o luă de mână şi o prezentă singurei sale mătuşi.

- E o persoană cam dificilă, o avertiză el pe Jane, dar e un mare caracter şi țin foarte mult la ea.

- Să înțeleg că trebuie să jucăm comedia dragostei mai mult decât în fața altora, şopti ea.

Femeia în fața căreia se opriseră avea părul alb strâns într-un coc aristocratic, iar ochii săi negri sclipeau mândri pe fața ei frumoasă. Părea înaltă, deşi stătea pe scaun, iar rochia ei din catifea neagră era cam demodată.

- Mătuşă Agatha, ea este Jane, făcu Nicholas prezentările.

- în sfârşit, ne cunoaştem, spuse bătrâna, întinzând tinerei o mână ca o gheară plină de inele. A fost urât din partea ta că nu m-ai invitat la nuntă.

- A fost foarte rapidă, începu Jane, şi nu...

- E vina mea, o întrerupse Nicholas. Am vrut să fie o ceremonie liniştită, iar dacă ai fi venit, n-aş mai fi avut nicio şansă!

Bătrâna râse scurt:

- Dacă vrei să spui că mă îmbrac excentric, trebuie să-ți spun că vârsta înaintată îmi dă dreptul la unele plăceri!

Apoi, se întoarse către Jane şi arătă scaunul din dreapta ei:

- Stai jos şi hai să vorbim, copila mea! Nicholas, tu du-te şi

întreține-ți oaspeții!

-Ascult-o pe mătușa ta, Nicholas, interveni Jane pe un ton ușor malițios.

Nicholas plecă ridicând din umeri, iar mătușa Agatha se întoarse către proaspăta ei nepoată.

-Angus ți-a vorbit despre mine?

-Mi-a spus că-i pare rău că nu vă vedeți mai des.

- Cred că i-ar fi părut și mai rău dacă ne-am fi văzut! Când eram mici, îmi spunea "groaznica Aggy". Si asta pentru că n-am fost niciodată de acord cu ideile lui. Ce părere ai despre ultima lui idee?

- Care idee?

- Să-l pună pe Nicholas să te ia de soție. Credeai că nu știu nimic despre asta, nu-i așa? adăugă bătrâna, văzând chipul mirat al lui Jane. Doamne, copilă, doar nu credeai că Angus își va face testamentul fără să mă consulte. într-o oarecare măsură, pot spune chiar că a fost ideea mea.

Jane era prea uimită pentru a răspunde. Dacă această femeie voluntară și inteligentă aprobase planul lui sir Angus, era clar că spera să dea rezultate.

- Chiar credeți că-l pot îndepărta pe Nicholas de Carole? întrebă ea într-un final.

- Nu pariez niciodată, dar aș spune că șansele sunt jumătate-jumătate...

Mătușa Agatha se opri brusc și, întorcându-se în direcția în care femeia privea, Jane îl văzu pe Nicholas însoțit de John Masters. Pentru că își imaginase că bărbatul făcea parte dintre prietenii apropiați ai lui Carole, tânăra fu surprinsă să-l vadă la petrecere.

- Ce bine îmi pare să te văd, începu bătrâna, când cei doi se apropiară. Pictorul meu favorit. Am cumpărat trei tablouri de ale tale la ultima expoziție, chiar dacă prețurile nu sunt deloc mici.

John Masters zâmbi şi sărută mâna bătrânei cu un gest neobişnuit de galant.

- Ce mai face cea mai frumoasă femeie din Londra?

- A doua ca frumusețe, îl corectă bătrâna. Jane e acum pe primul loc. Ai făcut o alegere foarte bună, băiete, se adresă ea lui Nicholas. Ar trebui să-l rogi pe John Masters să-i facă portreul.

- Avem destul timp pentru asta, răspunse vag Nicholas.

- Nu prea mult. Avem nevoie de un moştenitor, iar Jane nu se va lăsa pictată când va fi dolofană şi însărcinată.

Jane roşi şi privi către Nicholas, care părea foarte jenat.

Numai John Masters părea foarte serios şi punctă tăcerea care se lăsă cu un hohot ciudat.

- De fapt, mi-ai face o favoare dacă mi-ai îngădui să-ți pictez soția, se adresă el lui Nicholas. Pentru următoarea expoziție, pregătesc tema "doamnei brune" din sonete.

- Excelentă idee, interveni mătuşa Agatha.

Nicholas murmură câteva cuvinte de aprobare şi, pentru prima dată de la nunta lor, Jane fu amuzată de situația apărută.

- Mă bucur că totul s-a stabilit, zise ea către Nicholas pe un ton degajat. începusem să mă simt ca una dintre nedoritele neveste ale lui Henric VIII. Apoi, Jane îşi concentră atenția asupra mătuşii.

- Acum că ne-am cunoscut, veți veni mai des la Londra?

- Desigur, îmi va face mare plăcere.

La terminarea petrecerii, Nicholas comentă primirea neaşteptată de

care se bucurase Jane din partea mătuşii.

- I-ai făcut o impresie bună. De obicei, nu se ataşează atât de repede de oameni.

-înțeleg. Mi-am dat seama de asta. Are aşteptări foarte mari de la ei.

- Dar le şi oferă mult în schimb, răspunse el. Poate n-ai realizat încă, dar e foarte blândă şi sentimentală.

- Sunt convinsă că e aşa, replică Jane, amintindu-şi contribuția mătuşii la realizarea testamentului. întreaga casă era liniştită, iar aerul miroasea încă a flori şi a fum de țigară. Jane se opri în mijlocul încăperii, încercând să-şi dea jos colierul.

-Nu mă ajuți? întrebă ea. Nu reuşesc singură.

îşi plecă fruntea şi aşteptă. Când mâna lui atinse pielea ei delicată, pulsul bărbatului crescu, iar acest lucru îl făcu neîndemânatic. Până la urmă reuşi să deschidă încuietoarea, şi se îndepărtă repede, cu colierul strălucind în mână.

Realizând că Nicholas fusese impresionat de apropierea sa, Jane încercă să-şi ascundă satisfacția şi zise, cu ochii în pământ:

-Mulțumesc că m-ai lăsat să port aceste minunate bijuterii.

-Poți să le porți oricând doreşti.

- Mă îndoiesc că va mai exista o ocazie ca asta, răspunse ea, îndreptându-se încet către uşă. A fost o petrecere foarte frumoasă, Nicholas. Mulțumesc foarte mult.

-A fost plăcerea mea, replică el formal.

Uşa se închise, dar mirosul ei feminin persistă în încăpere, amintindu-i de prietenia care-i legase cândva. Dacă circumstanțele ar fi fost altele - dacă n-ar fi întâlnit-o pe Carole - ar fi ajuns, poate, s-o iubească pe Jane. De multe ori fusese cât pe ce să se îndrăgostească de

ea, dacă ea l-ar fi încurajat mai mult... Supărat pe sine, clătină din cap. Ce naiba se întâmpla cu el? Jane nu reprezenta pentru el decât o piedică în calea viitorului său fericit. O iubea pe Carole. Carole... în minte îi veni chipul ei, ironic şi provocator, şi Nicholas aşeză repede bijuteriile în caseta lor, o închise şi se duse la culcare.

Dar, deşi se gândi la Carole înainte să adoarmă, toată noaptea o visă pe Jane. Un vis ciudat, care-l făcu să se trezească în sudori reci, îngrijorat şi trist, plin de o emoţie necunoscută.

Capitolul 6

Stând în pat a doua zi dimineață, Jane își savură succesul avut la petrecere, succes cu atât mai plăcut cu cât Carole nu se aflase acolo. Dacă femeia asta s-ar fi aflat mereu departe, l-ar fi putut avea pe Nicholas numai pentru ea.

Din această plăcută reverie, fu trezită de servitoarea care-i aduse micul dejun.

- Soțul meu a plecat deja la birou? întrebă ea.

- Era gata de plecare când am urcat să vă aduc masa.

Jane aprobă din cap și, rămasă singură, începu să se gândească la felul extraordinar în care Nicholas reușise să preia controlul afacerilor, asigurându-și, într-un timp foarte scurt, loialitatea tuturor angajaților. Gândul că soțul ei muncea atât, îi trezi un sentiment de vinovăție pentru viața ei leneșă. O existență făcută numai din plăceri nu i se potrivea, hotărî ea, și se întrebă cum avea să-și petreacă singuratica și lunga zi pe care o avea în față.

Ca de obicei, sfârși prin se duce la librărie ca să-și cumpere cărți. Pe când aștepta să fie împachetate, auzi în spatele ei o exclamație și, întorcându-se, îl zări pe John Masters.

- Ce plăcere să te revăd! o întâmpină el, privind cărțile pe cale să fie împachetate. Nu știam că te interesează grădinăritul.

- Nu mă pricep decât să culeg flori, râse ea. Cărțile sunt pentru tata.

După ce Jane plăti, amândoi se îndreptară către ieșire.

- Mai ai cumpărături de făcut?

- Nu.

- Vrei să luăm prânzul împreună?

- Sigur.

Peste douăzeci de minute, se aflau în restaurantul Caprice, aşezaţi confortabil la o masă.

- Ei? întrebă John. Ce mai face fermecătorul Nicholas? Lucrurile merg în favoarea ta?

- Am câştigat ultima rundă împotriva lui Carole.

- A, de asta n-a fost la petrecere! Chiar mă întrebam care a fost motivul. îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

- Nu cred că mai pot iubi vreodată pe altcineva.

- Ar fi mai bine dacă te-ai mărita cu mine, zise el deodată.

- Glumeşti? se miră Jane.

- Nu, sunt foarte serios.

- Dar... abia mă cunoşti... Nu...

- Stiu, draga mea. Dar astfel de lucruri se mai întâmplă. Trăieşti multă vreme convins că nu ţi se poate întâmpla aşa ceva, şi deodată... Vezi o singură dată o fată şi te îndrăgosteşti de ea. Pur şi simplu.

- Nu te poţi îndrăgosti astfel.

- Glumeşti? replică el.

- îmi pare rău, şopti ea.

- Uită ce am spus, reluă bărbatul. Putem totuşi rămâne prieteni, nu-i aşa?

- Desigur! Am nevoie de prietenia ta mai mult decât de orice.

Deodată, atenţia lui Jane fu atrasă de intrarea în restaurant a unui cuplu.

- John! Nicholas şi Carole sunt aici, zise ea emoţionată.

- Te-au văzut?

- Cred că da. Se uitau direct către masa noastră.

- Nu le da atenţie şi continuă să mănânci. în ziua de azi, nu

înseamnă mare lucru ca soții să ia masa separat.

- Da, ai dreptate, ar trebui să nu mă mai gândesc la impresia pe care i-o fac.

Privind-o, John conştientiză că Jane îşi pierduse toată veselia şi se înfurie împotriva sorții care o făcuse să iubească un bărbat care n-o voia, când el ar fi dat orice să aibă şansa pe care Nicholas o respingea.

- încearcă să pari la fel de entuziasmată de compania mea cum este Carole de prezența soțului tău, o sfătui John. Stii ce, Jane, am o idee, adăugă el după o scurtă ezitare.

- Ce idee?

- Să ieşim diseară împreună.

- De ce?

- Nu eşti deloc o persoană cu tact, Jane. Tocmai ți-am mărturisit că te iubesc şi, când te invit în oraş, mă întrebi de ce.

- Dragul meu John, iartă-mă.

- Nu-i nimic, draga mea. Dar vei ieşi cu mine, nu? Trebuie să-i arăți lui Nicholas că alți bărbați te plac, deşi el nu te găseşte atrăgătoare.

Dacă John i-ar fi propus aşa ceva înainte să-i vadă pe Carole şi pe Nicholas împreună, Jane ar fi refuzat. Dar nici acum nu putea primi această propunere cu inima deschisă. Pentru ea, fusese un şoc să descopere că John era îndrăgostit de ea, şi i se părea nedrept să se folosească de el pentru a-i stârni gelozia lui Nicholas. în cele câteva săptămâni care trecuseră de la nuntă, îl întâlnise pe John de mai multe ori, deşi nu mai fuseseră singuri din noaptea în care plânsese pe umărul lui. Totuşi, bărbatul ocupa un loc important în lista ei de prieteni şi faptul de a-i accepta oferta nu însemna decât să-l rănească mai târziu.

Ghicind ce se petrecea în mintea ei, bărbatul se apropie de ea.

- Uite ce e, draga mea, uită mărturisirea mea de dragoste. Prefă-te că n-am spus nimic despre asta niciodată şi priveşte-mă ca pe un prieten. Vino cu mine în seara asta şi nu te mai gândi atât la consecinţe.

- Dar e greşit să mă folosesc de tine.

- Niciodată, nicio fată n-a stat pe gânduri când am invitat-o în oraş, râse el. îţi poruncesc să spui da!

- Bine, John, sunt de acord. Si voi încerca să uit declaraţia ta. Pentru mine ar fi foarte trist să pierd prietenia care ne leagă.

- Asta nu se va întâmpla niciodată, prostuţo, răspunse el, gândindu-se că, întreaga lui viaţă, o va ajuta pe această fată care-l făcuse să realizeze deşertăciunea unei vieţi fără dragoste.

Mereu conştientă de prezenţa celor doi la masa vecină, Jane se hotărî dintr-o dată:

- Te superi dacă plecăm? întrebă ea, punând deoparte furculiţa.

- Dar n-am terminat de mâncat.

Apoi, văzându-i expresia, adăugă:

- Foarte bine, draga mea, voi cere nota.

în drumul către ieşirea din restaurant, fură nevoiţi să treacă pe lângă masa la care se aflau Carole şi Nicholas.

- Capul sus, îi şopti John la ureche.

Aceste cuvinte o făcură să zâmbească şi, când ajunseră în faţa soţului ei, rosti cu dezinvoltură:

- Bună, Nicholas! Trebuia să-mi fi spus că te vei afla aici. E stânjenitor să mă întâlnesc cu soţul când iau masa cu un alt bărbat!

Nicholas nu răspunse la această aluzie.

- Luaţi cafeaua cu noi? întrebă el.

înainte ca Jane să poată replica, John interveni:

- îmi pare rău, bătrâne, dar eu şi soția ta avem o întâlnire. La două, trebuie să ajungem la o expoziție de artă.

Fără să dea alte lămuriri, bărbatul o luă de braţ şi ieşiră din restaurant. Jane remarcă plăcut surprinsă privirea uimită a soțului său.

- Ei, ei, zâmbi Carole în urma lor. John pare foarte hotărât. Crezi că se va însura cu ea după ce vei obține anularea căsătoriei?

- De unde naiba vrei să ştiu?

- Nicky!

- Iartă-mă, draga mea, îşi reveni bărbatul. Mă simt destul de prost astăzi.

- Nu-i nimic, iubitule.

Dar, deşi cuvintele ei sunară într-adevăr împăciuitor, Carole remarcă nota ciudată din glasul bărbatului şi-şi promise să-l forțeze să inițieze procedurile de anulare a mariajului îndată ce va fi posibil.

Jane ajunse acasă la patru după-amiază. Traversă holul cântând şi se opri brusc, observând surprinsă că Nicholas o aştepta într-un fotoliu.

- Ai întârziat, zise acesta scurt.

Toată ziua, Nicholas încercase fără succes să se concentreze asupra muncii. Imaginea lui John Masters alături de soția sa îl bântuise fără încetare.

-Am fost foarte surprins să te văd luând masa cu John, adăugă el. Nu ştiam că sunteți prieteni.

- Tu ne-ai făcut cunoştință, replică ea entuziastă. Totuşi, e prima dată când am ieşit împreună.

- Si sper că va fi şi ultima. Dacă...

Bărbatul se întrerupse şi aşteptă ca Devons să aducă tava de ceai.

- Vrei lămâie? întrebă Jane pe un ton dulceag.

- Da, mulțumesc, răspunse el, luând ceaşca.

- Sandviş?

Nicholas acceptă, deşi era convins că era numai o strategie pentru a-l opri să vorbească. Totuşi, în loc să fie enervat, un sentiment irațional de afecțiune pentru tânăra sa nevastă puse stăpânire pe el.

- Jane, reluă bărbatul, chiar vrei să mai ieşi cu John?

- întâmplător, îmi place compania lui, replică ea.

- N-ai nicio prietenă?

- Acest lucru n-are nicio legătură cu întâlnirile mele cu John! zâmbi Jane. Ce e, Nicholas? Mi se pare că eşti gelos!

- Nu, se apără el, dar nu vreau să fii văzută cu alt bărbat. în fond, am convenit împreună să păstrăm aparențele de-a lungul acestui an.

Totuşi, în ciuda spuselor sale, Jane observă în ochii lui o sclipire ciudată. Nu-i venea să creadă că se afla în fața aceluiaşi bărbat care, vreme de atâtea săptămâni de la nuntă, o umilise fără încetare. Instinctul îi spuse să nu-i dea ascultare. Scopul pentru care se întâlnea cu John era, în fond, tocmai acela de a-i arăta că alți bărbați o găseau atrăgătoare, deşi el o ignora total. Dar cum nu putea refuza o rugăminte venită din partea lui, era gata-gata să-i promită orice. Deodată însă, sună telefonul. Amânând decizia, Jane ridică receptorul, auzi glasul suav al lui Carole şi-i întinse telefonul lui Nicholas.

- Carole vrea să-ți vorbească.

Se îndreptă apoi către uşă, oferindu-i intimitatea dorită. îl auzi şoptind în receptor şi se întoarse, întrerupându-l.

- Nicholas?

- Da?

- Dacă te vei întâlni cu iubita ta, atunci şi eu mă voi vedea cu John.

Citi pe chipul lui răspunsul şi realiză că războiul fusese pierdut.

- Vezi? continuă ea. Nu-mi poți pretinde să nu mă văd cu John, dacă tu nu poți renunța la Carole.

înțelegând inutilitatea discuției, ieşi din încăpere furioasă că se lăsase tentată de gândul că soțul ei ar fi putut fi gelos. Era doar mândru şi nu voia să se bârfească pe seama lui.

"Ei bine, îşi promise Jane, oamenii vor avea mai multe subiecte de bârfă decât o simplă ieşire în doi la restaurant".

Soarele verii strălucea deasupra casei din Orme Square şi lumina încăperea în care Jane se afla. Era fosta cameră de copil a lui Nicholas.

Stătea pe canapea, iar John lucra în colțul mai luminat al încăperii.

La prima lor ieşire împreună, urmată de multe altele, bărbatul îi sugerase să se apuce îndată de portret.

- Gândeşte-te cât de nervoasă va fi Carole, zisese el. Mai ales dacă-i voi spune că tabloul va fi aşezat în galeria familiei.

- Dar nu există o galerie a familiei Hamilton, replică Jane. Sir Angus a fost primul baron.

- Da, dar e un scoțian adevărat, şi asta înseamnă că portetele de familie de care-ți vorbesc există pe undeva. în orice caz, numai acest gând o va înfuria.

John venea acasă de două ori pe săptămână. în primele săptămâni, Jane purtase o rochie din şifon alb, dar porterul se apropia de sfârşit şi se putea îmbrăca în ce dorea.

- Mai e mult? întrebă ea.

- Numai câteva ore şi gata.

- Si nu vei mai avea nevoie de mine? reluă ea, inocentă.

- întotdeauna voi avea nevoie de tine.

Ea oftă.

- Speram că lucrurile s-au schimbat.

- Atât de repede! Gândurile tale nu mă flatează, şi nici pe tine.

- îmi pare rău. Dar ştii, să iubeşti pe cineva care nu te iubeşte... începu ea, dar se opri rapid, realizând că face o gafă.

- Sărmana Jane. Stiu exact ce simți.

- îmi pare rău că nu te iubesc, şopti ea.

- Si eu, aş fi un soț minunat. Vrei să faci ceva pentru mine, Jane?

- Dacă pot.

- Sărută-mă. O singură dată.

înduioşată, Jane îl ascultă.

Aşa îi văzu Nicholas. Se întorsese acasă să-şi ia nişte documente şi se hotărî în ultimul moment să vadă cum progresa tabloul. Intră încet în cameră şi-i zări pe cei doi îmbrățişați. închise uşa şi plecă fără un cuvânt. O furie ciudată îl cuprinse însă. în ultimele săptămâni, analizând felul în care Jane se purtase cu el din prima clipă când se cunoscuseră, ajunsese la concluzia că fata îl iubeşte. Acum, văzând-o în brațele lui Masters, realiza că se înşelase.

Se întoarse la birou şi lucră ca un automat, încercând să nu se gândească la scena la care fusese martor. La patru, secretara îi spuse că e căutat la telefon de Carole.

- La ce oră vii să mă iei diseară? întrebă femeia.

Pentru prima dată, nu se simți deloc entuziasmat la gândul întâlnirii cu iubita lui. Mai degrabă, voia să aibă o discuție cu Jane. Voia să-i spună ce a văzut şi s-o informeze că n-avea de gând să mai tolereze un astfel de comportament.

- Mă tem că nu putem să ne vedem diseară, se auzi el spunând. S-a

întâmplat ceva la birou.

- O, Nicky, trebuia să-mi fi spus din timp.

- Acum am aflat. Iubito, nu mai pot vorbi, ne auzim mai târziu, adăugă el, închizând brusc telefonul.

Pe la cinci şi jumătate, în uşa biroului se auzi o bătaie timidă. Fără să aştepte răspuns, înăuntru intră Carole. După ce Nicholas îi închisese telefonul, se simţise atât de neliniştită, încât se hotărâse să-i facă îndată o vizită.

Se pregătise pentru această întâlnire cu grija cu care un general pregăteşte o bătălie. Rezultatul avu efectul aşteptat. Pe chipul lui Nicholas citi dorinţa renăscută.

- Carole! exclamă el. Nu mă aşteptam...

- Am vrut să-ţi fac o surpriză, răspunse ea, îmbrăţişându-l cu pasiune.

Deşi copleşit de dorinţă, Nicholas îşi păstră o oarecare distanţă, punându-şi o întrebare care nu-l mai tulburase niciodată până atunci. Cum o putea critica pe Jane, dacă el însuşi făcea ceea ce făcea? Niciodată nu se mai gândise la relaţia cu iubita lui în raport cu mariajul cu Jane. Da, într-adevăr, nunta sa fusese un gest forţat şi n-avea nicio semnificaţie. Dar asta însemna că n-avea dreptul de a hotărî asupra acţiunilor lui Jane.

Mulţumită de reacţia obţinută, Carole se pregătea deja de plecare.

- Dacă eşti liber mai târziu, vino, te aştept până la miezul nopţii, spuse ea, îndreptându-se către uşă.

Rămas din nou singur, Nicholas uită îndată de Carole şi se gândi dacă trebuia sau nu să aibă o discuţie lămuritoare cu Jane. Până la urmă, decise că trebuia să abordeze subiectul dând dovadă de calm şi răbdare.

Totuşi, intenția de a rămâne calm se risipi când ajunse acasă şi intră în salon. Jane se arătă surprinsă să-l vadă. De obicei, bărbatul venea acasă mult mai târziu.

După cină, amândoi se retraseră în bibliotecă să-şi bea cafeaua.

- Te-am văzut cu John azi-dimineață, spuse el în clipa în care rămaseră singuri. Am revenit acasă ca să iau nişte acte şi am vrut să văd cum merge munca la tablou.

Jane respiră adânc.

- Si m-ai văzut sărutându-l pe John?

- Da. Ai de gând să te măriți cu el, după ce această dezastruoasă căsnicie se va termina?

- Asta e numai treaba mea.

- Poate nici n-aveți nevoie de căsătorie. Vă comportați deja ca doi amanți.

- Cum îndrăzneşti! exclamă ea, lovindu-l peste obraz.

Cu un gest sălbatic, el îi prinse brațul şi o trase mai aproape.

- Dacă e atât de uşor să fii sărutată, atunci poate obțin şi eu acest drept!

înainte să-l poată opri, buzele lui îi striviră gura. Jane încercă să țipe, dar voința o trădă. Tremură de plăcere şi se strânse mai aproape de el.

- Jane, rosti el răsuflând cu greutate şi oprindu-se.

Pe jumătate orbită, ea îl privi, dar pe chipul lui citi o expresie care o făcu să roşească şi să se simtă ruşinată.

- înțeleg de ce John te place. Pentru o fată atât de inocentă, te porți foarte... profesionist.

- Termină! încetează să mă mai jigneşti, nu mai suport! strigă ea.

- Nu mai am nimic să-ți spun. Doar transmite-i lui John că va

trebui să mai aştepte!

Jane se simţi rănită.

- Eşti un adevărat domn, îl ironiză ea. Dar gândeşte-te şi la propria ta comportare. Oricare ar fi jocul tău, eu pot să-l joc mai bine!

Capitolul 1

Peste câteva săptămâni de la această întâmplare, Jane se afla în bibliotecă, scriind o scrisoare părinților săi. îi era întotdeauna greu să le vorbească despre Nicholas, pentru că aceştia nu aflaseră încă adevăratul motiv al căsătoriei lor. Se străduia din răsputeri să ofere mariajului un aer de normalitate şi să pară fericită.

Se afla încă la prima pagină, când Devons intră şi o anunță că ducesa de Banster vrea s-o vadă.

- E aici? întrebă Jane, uimită.

- Da, doamnă.

Jane aşeză pe masă stiloul, cu un gest nervos.

- Pofteşte-o.

Probabil că ducesa voia s-o coopteze în acțiunile ei caritabile.

Când musafira sa dădu buzna în bibliotecă - Jane avea să afle curând că ducesa nu mergea niciodată încet - tânăra trebui să se abțină din răsputeri să nu râdă, pentru că femeia nu arăta deloc ca o doamnă de viță nobilă. Era o persoană mică de statură şi grăsuță, care avea aproximativ cincizeci de ani. Hainele ei păreau cumpărate de la solduri şi lăsau impresia că fuseseră alese de cineva care nu cunoştea deloc culorile. O haină albastru-deschis era completată cu o eşarfă verde cu roşu, iar mănuşile, geanta şi pălăria aveau variate nuanțe de galben şi maro.

- Draga mea doamnă Hamilton, ce bine îmi pare să te cunosc! începu ea.

în contrast cu aparența sa, vocea ducesei era plăcută şi distinsă. Jane o privi mai îndeaproape, remarcând chipul ei drăguț sub pălăria extravagantă.

- îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai devreme, continuă ducesa. Am fost în America... Dar m-am întors de curând şi... iată-mă!

- Mă bucur că aţi venit să mă vedeţi, zâmbi Jane.

- Am făcut-o din egoism, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obţine. De asta am venit, pentru organizaţia mea.

- înţeleg, aprobă Jane.

- Bine. Atunci, nu voi spune mai multe. Poţi începe de mâine.

- Si ce voi face?

- îţi spun mâine. Vino la mine pe la prânz, ca să-i întâlneşti pe ceilalţi membri ai comitetului. Vom hotărî atunci totul, adăugă femeia, luându-şi în braţe geanta imensă. N-am timp să discut acum. Deja am întârziat la următoarea mea întâlnire. Nu te deranja să mă conduci. Mă descurc singură şi, oricum, nu-mi plac servitorii!

Jane rămase nedumerită în urma ei, zâmbind la gândul de a lucra cu un personaj atât de excentric. Totuşi, vizita ducesei i se păru binevenită. Implicându-se în activităţi de caritate, putea scăpa de monotonia zilelor sale de singurătate.

După scena care avusese loc între ea şi Nicholas, acum câteva săptămâni, îi spusese lui John că ar fi mai bine să nu se mai vadă atât de des şi, în ciuda rugăminţilor lui, nu-şi schimbase opinia.

- Nu-i corect faţă de tine, îi explicase ea cu fermitate. Nicholas mă urăşte atât de mult, încât va încerca să rănească pe oricine mă place.

- Sunt gata să risc. Bârfele nu mă impresionează.

- Dar sunt odioase, şi nu pot suporta o astfel de atmosferă în jurul nostru. Trebuie să luăm o pauză, John. Te sun atunci când voi putea.

- Nu aştepta prea mult. Te iubesc.

La început, Jane nu-i simțise lipsa, dar serile de singurătate şi zilele prea lungi îi sporiseră plictiseala.

După un prânz solitar, se hotărî să iasă din casă. Când cobora scările, auzi căzându-i geamul protector al cadranului de la ceasul de mână, iar şoferul se oferi s-o ducă la bijutierul familiei pentru a-l repara.

Intră în magazinul luxos şi fu întâmpinată de un tânăr extrem de politicos.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă acesta.

- Aş vrea să înlocuiesc geamul protector al ceasului, vă rog.

- Desigur, doamnă. Va dura câteva zile, dar, dacă îmi lăsați numele şi numărul de telefon, vă vom suna când va fi gata.

La auzul numelui, un bărbat cu părul grizonant scoase o exclamație de surpriză şi se apropie.

- N-am avut plăcerea de a vă vedea până acum, doamnă Hamilton, dar soțul dumneavoastră este unul dintre cei mai importanți clienți ai noştri. Permiteți-mi să vă felicit pentru căsătorie, în numele firmei. Sper că v-a plăcut broşa pe care v-a cumpărat-o domnul Hamilton. Vă mărturisesc că am încercat să-l conving să aleagă rubinele, dar a insistat mult pentru smaralde. Acum, că am avut plăcerea să vă cunosc, înțeleg că avea dreptate. Smaraldele vi se potrivesc cu adevărat.

Jane nu ştiu ce să răspundă şi fu foarte fericită când se înapoie în maşină. Nu-i fu greu să-şi dea seama pentru cine cumpărase Nicholas acea broşă.

- Unde ați vrea să mergem, doamnă Hamilton? întrebă şoferul.

Trezită brusc la realitate, Jane făcu un efort să gândească limpede şi decise să meargă la o librărie.

înconjurată de cărți, Jane pierdu noțiunea timpului şi abia la patru după-amiază ieşi din nou în stradă. Gândul de a se întoarce acasă o întristă, aşa că se duse să bea un ceai. Intră la Fortnums şi studie meniul, întrebându-se dacă să aleagă un ecler cu frişcă sau o prăjitură cu fructe.

Pentru Carole, care se afla în colțul opus la restaurantului, gesturile calme şi oarecum studiate ale rivalei reprezentau o provocare. Astfel că simți dorința irezistibilă de a-i distruge liniştea. într-un impuls de moment, se ridică de la masă şi veni către Jane.

Tânăra fu neplăcut surprinsă de vederea lui Carole, distinsă ca întotdeauna şi impecabil îmbrăcată într-un costum verde smarald, cu pălărie asortată.

- Bună, Jane. Nu ne-am mai văzut de mult, începu Carole cu ironie. Arăți foarte bine. Te superi dacă iau loc la masă?

Jane răspunse politicos şi o invită să i se alăture. Carole nu venise să-i vorbească fără să aibă un motiv ascuns, astfel că se pregătea pentru ce avea să urmeze.

- Ieri a fost ziua mea, începu femeia, fără să stea prea mult pe gânduri, şi nu-ți poți imagina cum m-am simțit azi-dimineață. N-am făcut nimic altceva toată ziua, decât să beau ceai.

Pe când vorbea, îşi deschise taiorul şi-l aşeză calmă pe spătarul scaunului, lăsând să se vadă superba broşă din smaralde şi diamante care-i strălucea pe bluză.

Deşi Jane ghicise deja pentru cine cumpărase Nicholas bijuteria, fu foarte şocată s-o vadă purtată de rivala ei şi se schimbă brusc la față.

- Te supără ceva? întrebă Carole, cu prefăcută inocență. Ai devenit foarte palidă.

- Am stat prea mult în picioare, zise Jane cu efort. Am fost la librărie să-mi cumpăr nişte cărţi.

Fără să vrea, ochii îi alunecară din nou peste pietrele strălucitoare ale broşei, iar Carole zâmbi triumfătoare.

- Nu-i aşa că e foarte frumoasă?

- Foarte.

- Nicky mi-a dăruit-o de ziua mea. E atât de generos, încât mă face să mă simt prost.

- Mă îndoiesc.

Carole se strâmbă, dar rămase la fel de calmă. Se ridică de la masă şi, uitând că pretinsese că vrea să-şi bea ceaiul alături de Jane, spuse:

- Trebuie să plec. Mă bucur că te simţi atât de bine, în condiţiile date.

După plecarea ei, Jane simţi că-i pierise pofta de mâncare. Chemă chelneriţa şi plăti, hotărâtă ca, data viitoare, să aleagă un restaurant unde n-o putea întâlni pe Carole.

Când ajunse acasă, realiză că Nicholas venise deja, pentru că servieta sa se afla pe birou. Intră în bibliotecă, căutându-l, dar bărbatul nu era acolo.

- Soţul meu este în dormitor? îl întrebă ea pe Devons.

- Nu, doamnă. A venit acasă pe la cinci, dar a plecat din nou acum câteva minute.

- A spus... când va veni înapoi, pentru cină?

- N-a spus nimic în acest sens, doamnă. La ce oră vreţi să cinaţi?

- Nu vreau... Ba da, aş dori o omletă şi cafea la mine în cameră.

- Foarte bine, doamnă. O să fie un film foarte bun la televizor. Cook vă va pregăti masa înainte ca acesta să înceapă.

- Mulțumesc, șopti Jane, așteptând ca bărbatul să plece.

Epuizată, se prăbuși într-un fotoliu. Probabil că mariajul lor părea servitorilor o glumă! Era căsătorită de numai câteva luni și era nevoită să se distreze uitându-se singură la un film. Nicholas renunțase la ideea de a păstra aparențele.

Dacă măcar ar fi putut să recâștige ceva din fosta lor prietenie! De mai multe ori - când Nicholas fusese obligat să organizeze petreceri pentru cei cu care făcea afaceri - suprinsese în ochii lui o oarecare admirație pentru calitățile ei de gazdă.

Se duse în camera sa, oprindu-se câteva clipe la ușa dormitorului lui Nicholas și tânjind mai mult ca niciodată după apropierea lui.

Cina fu adusă la șapte, dar nu-i era foame, iar filmul nu-i putu reține atenția nici măcar câteva minute. închise televizorul și se culcă, dar nu reuși să adoarmă, gândindu-se fără încetare la Nicholas și la Carole. N-ar fi trebuit să se mărite cu el. Toată povestea asta nu era decât o farsă, un nonsens. Trebuia găsită o cale de contestare a testamentului. Deși gândul de a pleca de lângă Nicholas era dureros, știa că era și mai rău să trăiască lângă el tot anul prevăzut de contractul lor. își promise să-i vorbească despre asta imediat ce se va ivi ocazia.

Deodată, în camera vecină se auziră zgomote. Nicholas se întorsese. Umezindu-și buzele, îl strigă. Bărbatul auzi și veni la ea.

- M-ai chemat? întrebă el.

- Da. Vreau să-ți vorbesc.

- Nu mai poți aștepta până dimineață? E destul de târziu.

- Nu, nu pot aștepta. Am văzut broșa pe care i-ai cumpărat-o lui Carole.

- Faci pe detectiva? întrebă el, furios.

- Am fost la magazinul de bijuterii ca să-mi repar ceasul. Directorul m-a văzut şi m-a întrebat dacă îmi place broşa pe care mi-ai cumpărat-o. Uite ce e, Nicholas, farsa asta nu mai poate continua. E o situaţie umilitoare şi dezgustătoare. Vreau să obţinem anularea căsătoriei! Sunt convinsă că poţi contesta testamentul. Poţi să spui că nu vreau să-mi ţin partea mea de învoială, poţi să spui orice, dar te implor să-mi redai libertatea!

- Să-ţi redau libertatea? Ai fost de acord să te măriţi cu mine, deşi ştiai prea bine ce simt, dar acum regreţi, şi-mi ceri să-ţi redau libertatea? De ce n-ai refuzat aranjamentul când ai aflat dispoziţiile testamentului? Cum îndrăzneşti să-mi ceri să-l contest abia acum? Nu-ţi dai seama că e prea târziu? N-am de gând să apar pe prima pagină a ziarelor de scandal.

- Numai de asta îţi pasă! izbucni Jane. Atâta vreme cât niciun scandal nu atinge nobila familie Hamilton, nu-ţi pasă de suferinţa altora. Nu-ţi pasă că servitorii noştri mă privesc cu milă, atâta vreme cât, în afara casei, nimeni nu ştie nimic despre adevăratele noastre relaţii. Cum îndrăzneşti să-mi ceri să-mi ţin cuvântul, când tu nu-ţi poţi respecta o promisiune nici măcar trei luni? Nu făcea parte din învoiala noastră să nu te mai vezi cu iubita ta?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Nicholas îi întinse o batistă.

- Uite, zise el în şoaptă.

- Mulţumesc.

- îmi pare rău că te-am rănit, Jane. Dar lunile care au trecut n-au fost uşoare nici pentru mine.

- înţeleg foarte bine. Amândoi suntem vinovaţi pentru că am

crezut că un astfel de mariaj va funcţiona.

Nicholas căzu pe gânduri. Oare se înşelase? Oare Jane chiar nu ştiuse despre planurile tatălui său? Poate că testamentul reprezentase şi pentru ea un şoc. Supunându-se unui impuls de moment, o trase brusc mai aproape de el.

Simţindu-i mâinile arzând pe pielea ei, Jane gemu uşor şi-şi trecu braţele după gâtul bărbatului.

Nicholas ar fi trebuit să fie de fier pentru a nu răspunse blândeţii acestei atingeri şi începu să-i mângâie tandru umerii. Cu un gest uşor, o împinse pe perne. Amândoi uitară de tot ce-i înconjura şi se dăruiră fără regrete clipelor de fericire care urmară.

Jane deschise ochii şi zâmbi fericită. Orele de pasiune trăite noaptea trecută o purtaseră către o lume de vis.

"Mă iubeşte, se gândi ea, entuziasmată. Mă iubeşte!” Oftă adânc, cu uşurare, şi se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. Nicholas trebuia să fi plecat deja la birou.

Se dădu jos din pat şi se îndreptă către baie. Stătu multă vreme în apa fierbinte şi parfumată, gândindu-se la noaptea trecută. Apoi ieşi din cadă şi se îmbrăcă cu gesturi încete. La zece, coborî şi sună după micul dejun.

Peste câteva minute, servitoarea aduse o masă pe rotile. Jane remarcă plicul gri care se afla lângă cafetieră şi-l ridică grăbită, recunoscându-şi numele scris de mâna grăbită a lui Nicholas. începu să citească. Dar, pe măsură ce parcurgea rândurile, culoarea îi pierea din obraji.

Nicholas se trezi şi privi în jur uimit, nerecunoscând încăperea. Se întoarse pe o parte şi o descoperi lângă el pe Jane. Părul ei întunecat

strălucea în nuanțe de negru-albăstrui pe perna albă.

Bărbatul se ridică, amintindu-şi evenimentele nopții trecute. Se cutremură. Simțind ce simțea față de Carole, cum fusese atât de nebun încât să accepte cu atâta nepăsare ceea ce Jane îi oferea?

"Prostule! se certă el în gând. Prostule!" Tremurând de mânie, ieşi rapid din cameră şi se duse în dormitorul său. Aici, începu să străbată nervos camera în lung şi-n lat. Ah, îşi ruinase singur viitorul! După cele întâmplate seara trecută, şansele de a cere anularea căsătoriei erau complet risipite.

Acum, trebuia să mai aştepte trei ani pentru a-şi recăpăta libertatea. Se blestemă încă o dată în gând pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă şi pentru că nu reuşise să vadă adevăratul motiv al neaşteptatei supuneri a lui Jane. Nu-l putea câştiga în felul ăsta, nu-l putea înlănțui!

Se spălă şi se îmbrăcă rapid, apoi coborî în bibliotecă. Se aşeză la birou şi începu să scrie, cuvintele înşiruindu-se rapid pe hârtie, pline de furie şi amărăciune.

Citind scrisoarea, dimineață, Jane simți că o parte din ea murise. Cât de naivă fusese să creadă că sacrificiul ei virginal însemnase ceva în ochii lui Nicholas! Scăpă scrisoarea pe jos, dar nu făcu efortul s-o ridice, pentru că fiecare cuvânt rămăsese adânc întipărit în mintea sa.

"Vreau să-ți mulțumesc, începea brusc scrisoarea, fără nicio formulă de adresare, pentru finalul neaşteptat al unei seri foarte plăcute. Cedarea ta a fost fermecătoare şi m-a păcălit până şi pe mine, până azi-dimineață, când am realizat motivul pentru care ai făcut-o. Mi-e milă de tine, dacă ai crezut că mă poți apropia de tine în felul ăsta, chiar dacă experiența a fost una plăcută. Trebuie să înveți, dacă n-o ştii deja, că pasiunea bazată pe dragoste este un lucru minunat, dar cea care

se hrăneşte numai din dorință este urâtă şi trecătoare. Trebuie să te felicit. Aproape m-ai păcălit.

Nicholas."

- Nicholas, strigă ea, cu inima frântă.

-Jane! Jane! Draga mea copilă, ce s-a întâmplat?

Jane ridică privirea şi o zări pe Agatha Carew. Cu un nou strigăt de durere, se ridică şi alergă către ea.

- Ce s-a întâmplat? repetă femeia.

Jane îi povesti pe scurt.

- Vezi, tot efortul a fost degeaba, concluzionă ea. Nu mai există nicio speranță pentru noi. Nu-mi mai rămâne de făcut decât să plec la părinții mei până se pronunță divorțul.

Agatha Carew citi scrisoarea lui Nicholas, apoi se întoarse către Jane.

- Te rog să te uiți în oglindă, Jane. Crezi că te poți compara cu iubita lui Nicholas sau cu o altă fată deşteaptă şi drăguță?

- Nu, sunt prea nesemnificativă.

- Nu fi prostuță, eşti de departe cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în ultima vreme. Niciuna dintre frumusețile astea la modă nu se compară cu tine. Trebuie doar să năpârlești.

- Nu sunt câine, zâmbi Jane fără voie.

- Ai încredere în mine? Te laşi pe mâna mea?

- Ce rost mai are? L-am pierdut pe Nicholas şi...

- Nu l-ai avut nicio clipă! Dar poți avea şansa de a-l câştiga, dacă faci ce-ți spun.

- Dacă aş avea măcar o şansă la un milion, aş încerca. Aş încerca orice.

- Atunci, suntem înțelese. Primul lucru de care trebuie să avem

grijă sunt hainele. Vom pleca la Paris.

- Dar acolo totul costă imens.

- Oricare ar fi fost motivele pentru care te-ai măritat cu nepotul meu, printre ele nu se numără banii! constată bătrână. Doamna Hamilton trebuie să-şi permită să se îmbrace de la cei mai faimoşi designeri din lume. Voi avea eu grijă să profiți de asta!

- Dar ce va spune Nicholas când va primi facturile?

- Dacă se va însura cu fata aia, va trebui să facă față unor cheltuieli mult mai mari! Si, dacă tot ajungem la Paris, trebuie să-l vizităm neapărat pe François si să-l punem să-ți aranjeze puțin părul. Te vom transforma complet, Jane, si ne vom distra pe cinste! N-am avut niciodată copii si mi-am dorit foarte mult o fată. Tu eşti fata pe care n-am avut-o niciodată!

- Te iubesc, mătuşă Agatha, răspunse tânăra.

- Prostii! replică femeia, rotindu-şi ochii curioasă prin încăpere. N-ai redecorat casa? Arată ca un muzeu!

- N-am simțit că am dreptul, şi apoi costa mult...

- Ai mai multe drepturi decât Carole, hotărî doamna Carew, îndreptându-se hotărâtă către telefon.

Formă rapid numărul şi începu să vorbească grăbit:

- Cu domnul Selbright, vă rog... Tu eşti, Percy? Agatha Carew la telefon... Foarte bine, mulțumesc, am o treabă pentru tine... Nu, dragul meu, trebuie rezolvată urgent. Casa doamnei Hamilton. Da, soția magnatului de presă. Noi două plecăm la Paris pentru câteva săptămâni, iar casa trebuie să fie gata la întoarcere... Da, complet redecorată. Vinde ce vrei şi cumpără ce doreşti, dar trimite nepoatei mele fotografii mai întâi. Bine... Stiam că nu mă vei refuza.

Dacă n-ar fi fost atât de tristă, Jane s-ar fi amuzat de metodele prin care doamna Carew reuşea să obţină tot ce dorea.

- Singurul lucru care-ţi mai rămâne de făcut este să-l anunţi pe nepotul meu că va trebui să stea la club cât timp se lucrează la casă, concluzionă ea, întorcându-se lângă Jane.

Amuzamentul tinerei pieri ca prin farmec.

- Nu-l pot revedea pe Nicholas. Nu acum, zise ea.

- Atunci, scrie-i un bilet. Spune-i că vei sta la hotel în seara asta şi că plecăm spre Paris mâine dimineaţă.

Jane îi lăsă o scurtă scrisoare soţului ei, fără să menţioneze nimic despre plicul primit de la el dimineaţă. Sună după servitoare si o anunţă că va părăsi ţara pentru câteva săptămâni, stabilind ca tot personalul să plece la locuinţa doamnei Carew din Cornwall până la întoarcerea ei.

Expresia servitoarei fu foarte uimită.

- Asta e tot? întrebă ea.

- Da. A, nu... Te rog să-i spui şoferului să-i ducă această scrisoare soţului meu. A, şi fă-mi, bagajul pentru noapte. Restul hainelor le poţi trimite la fundaţia caritabilă a ducesei de Banster.

- Toate?

- Toate.

Când femeia părăsi încăperea, Jane îşi trecu mâna tremurătoare peste frunte.

- Ei, cum mă descurc, mătuşă Agatha?

- Nici eu n-aş fi reuşit mai bine, draga mea.

Jane zâmbi. Avea nevoie de toată încrederea şi încurajarea pentru a trece peste săptămânile care o aşteptau.

Jane şi mătuşa Agatha se aflau la Paris de o lună, petrecându-şi

aproape tot timpul la cumpărături, care de care mai extravagante. Trecuseră pe la toți designerii celebri, unde Jane fusese măsurată şi stătuse cuminte la probe.
în cea de-a cincea zi, veni şi momentul să-l cunoască pe François, "cel mai mare stilist din lume", cum se recomanda chiar el, plin de modestie. Acesta era un om mic de statură şi plinuț, proaspăt ras şi complet chel. Bărbatul o întâmpină pe mătuşa Agatha ca pe o foarte bună şi dragă prietenă. După câteva minute de dialog în franceză, bărbatul se întoarse către Jane cu un zâmbet care-i lumină întreaga față şi-l făcu să semene cu un înger gras.

- Deci, tu eşti nepoata prietenei mele, da? Iar eu trebuie să te transform.

- Dacă poți face miracole...

- O, eşti şi spirituală, chicoti bărbatul. Ia loc, să trecem la treabă. Stilul pe care ți-l propun nu-i nou, dar ți se va potrivi de minune. Apoi, te vom învăța să te machiezi. Nicio englezoaică nu ştie să se fardeze cum trebuie!

Mătuşa Agatha plecă, lăsând-o pe Jane în mâinile pricepute ale lui François. Abia peste patru ore tânăra se întoarse la hotel.

Apartamentul era gol. Jane comandă ceaiul şi încercă să se relaxeze, bucurându-se în sfârşit de puțină singurătate. Deodată însă, telefonul sună şi mătuşa Agatha o rugă să vină la cină la contesa Gascon.

Contesa locuia într-o casă imensă, la aproximativ douăzeci de minute depărtare de hotel. Mai mulți oameni erau adunați în salonul lung şi cu tavanul jos şi, când îşi făcu apariția, conversația încetă brusc. John Masters, care discuta cu mătuşa Agatha, se opri în mijlocul

propoziției şi se uită surprins către femeia care intrase. Să fi fost oare Jane?

Părul ei, pe care şi-l amintea strâns în jurul capului, cădea acum în valuri bogate şi negre pe umeri, punându-i în evidență strălucirea ochilor, subliniați cu rimel.

- Ei, îl întrebă doamna Carew, ce părere ai?

- Am rămas fără cuvinte. Este minunat de frumoasă.

- Si, dacă ar fi complet trează, ar fi şi mai frumoasă. Deocamdată este ca frumoasa din pădurea adormită şi sper ca Nicholas să fie prințul care o trezeşte la realitate!

John înțelese apropoul.

- îi voi lăsa timp, promise el, dar nu foarte mult.

- Din nefericire, nepotul meu pare şi el adormit. Aşa că nu pot să spun decât: fie ca cel mai bun să învingă!

Dar John n-o mai asculta deja, absorbit de Jane, care se îndreptă către ei.

- Ce bine îmi pare să te văd din nou, John, exclamă ea.

- Nu mă alunga din nou, o imploră el, luându-i mâinile într-ale sale.

Ea ezită, roşind, iar bărbatul schimbă îndată subiectul:

- îi spuneam doamnei Carew că am locuit la Paris şi că mi-a plăcut mai mult aici decât la Londra. Sper că-mi vei permite să-ți arăt oraşul.

Promisiunea fu făcută şi, astfel, John o introduse în secretele celui mai minunat oraş din lume.

Bărbatul era complet fascinat de ea. I se părea că Jane se schimbă în fiecare clipă. Acum era inocentă şi proaspătă, acum sofisticată şi plină de feminitate. Dar, oricum ar fi fost, o iubea la fel de mult. Admirația

lui sinceră reprezenta un adevărat balsam pentru mândria ei rănită şi, sub privirile lui admirative, parcă înflorea.

în ultima lor seară împreună, când îşi luară la revedere în holul hotelului, Jane înțelese tristul chin prin care trecuse bărbatul în fiecare clipă petrecută alături de ea şi pe care reuşise, cu stoicism, să-l ascundă.

- Nu mai continua aşa, Jane, îi mărturisi el. Trebuie să ştiu dacă există vreo speranță pentru mine.

Ea îşi umezi buzele.

-Aş greşi dacă ți-aş promite ceva. îl iubesc pe Nicholas, ştii bine.

- Dar, dacă nu-l poți avea, ce vei face? îmi vei da o şansă?

- întotdeauna îl voi iubi, repetă ea. Dar dacă nu voi reuşi... dacă mariajul nostru se termină...

- Vino la mine, o rugă el. Nu contează cât va dura, te voi aştepta întotdeauna.

Ea nu răspunse, iar John plecă în grabă.

La culcare, în acea seară, Jane se simți la fel de disperată şi de singură ca înainte de a părăsi Londra. în minte îi reveniră cele câteva momente de fericire şi apropiere dintre ea şi Nicholas. îşi dorea atât de mult să-l țină din nou în brațe şi ar fi dat bucuroasă ani buni din viață ca să-l facă s-o iubească aşa cum îl iubea ea.

Era aproape dimineață când reuşi în sfârşit să adoarmă.

Capitolul 8

Avionul Paris-Londra ateriză şi pasagerii se îndreptară către clădirea aeroportului.

Jane se privi în oglindă şi-şi recăpătă încrederea în sine. Cât de diferită era de tânăra timidă şi speriată care părăsise Londra în urmă cu şase săptămâni!

Acum, frica îi era camuflată de hainele elegante, iar nefericirea ascunsă de machiaj. Totuşi, sub aceste aparenţe, rămăsese aceeaşi şi, cu cât se afla mai aproape de reîntâlnirea cu Nicholas, cu atât se temea mai mult că-şi va pierde greu câştigatul echilibru.

- Capul sus, copilă, zise mătuşă Agatha. Arăţi ca o mireasă speriată să nu-i fugă mirele de la altar.

- Dar dacă Nicholas nu va veni să ne întâmpine?

- Atunci, îl vei vedea la Londra.

- Dar vreau să fii lângă mine când ne vom reîntâlni.

- Nici o grijă. Nu voi rata pentru nimic în lume întâlnirea. Vreau să văd cum va reacţiona când te va revedea. Totuşi, sunt sigură că ne va aştepta la aeroport.

- Nu trebuia să-l anunţi de sosirea noastră.

- De ce nu? Eşti încă soţia lui şi trebuie să se poarte ca un soţ iubitor.

într-adevăr, Nicholas le aştepta. Se urcară imediat în maşină şi se îndreptară către Londra.

- Sper că Percy a terminat casa, zise bătrâna.

- Da, replică bărbatul. Acum câteva zile.

- Si cum e?

- Vei vedea singură.

- Dar nu astăzi, reluă mătuşa cu fermitate. Mă duc direct acasă.

- Nu mai stai cu noi câteva zile? interveni Jane.

- Mă întorc peste o lună. Acum, simt nevoia de odihnă. Sunt o femeie bătrână şi sunt epuizată.

Neputând s-o convingă, Nicholas şi Jane coborâră la Orme Square şi o lăsară să meargă mai departe cu şoferul. Făcând efortul de a părea cât putea de calmă, Jane intră în casă, admirând cu plăcere transformarea locuinței. încăperile păreau mai luminoase şi mai elegante.

- Fantastic, şopti ea încântată.

- La fel de fantastică este şi factura, răspunse sec Nicholas.

Fără să vrea, remarcase schimbarea uimitoare care se petrecuse cu soția sa şi fu nevoit să admită că era mai frumoasă ca niciodată. Dar nu numai înfățişarea sa îl tulbura, ci şi noua sa feminitate, redescoperită.

- Asta e a treia într-o oră, zise ea, rupând tăcerea.

- Poftim? întrebă bărbatul, neînțelegând la ce se referea.

- Asta e a treia țigară, explică Jane, pe care o fumezi într-o oră. Credeam că te-ai lăsat.

- Da, mă lăsasem.

- Eşti nervos, Nicholas?

- Nu, spuse el încet, stingând țigara în scrumieră. Mă gândeam cum să-ți explic... Scrisoarea pe care ți-am trimis-o... vreau să-mi cer scuze pentru ce am spus. Cred că am scris-o într-un moment de nebunie.

- înțeleg foarte bine cum te-ai simțit.

- Totuşi, nu trebuia să fi spus astfel de lucruri. Cele întâmplate au fost şi din vina mea. De fapt, cred că eu sunt mai vinovat, pentru că am fost atât de...

- Prost?

- Ți se pare că am fost prost? în fond, eşti o femeie foarte frumoasă.

- Ce părere a avut Carole despre asta? schimbă ea subiectul.

- Nu i-am spus încă.

- Dar presupun că o vei face.

- Da, nu e uşor. Noaptea pe care am petrecut-o împreună... face mai dificilă obținerea anulării căsătoriei. Cred că-ți dai seama de asta.

- Dacă spui tu...

- De asta nu i-am spus nimic lui Carole. Dacă va afla că trebuie să mai aşteptăm trei ani...

- Dacă te iubeşte, va aştepta.

- Sper din tot sufletul să fie aşa.

Cuvintele lui Nicholas o durură, dar încercă să nu plângă.

- Trebuie să-i spui, până la urmă.

- Stiu. Am vorbit cu Trupp şi am aflat că singura metodă de a obține divorțul mai devreme este să pretextăm circumstanțe speciale.

- Ce vrei să spui?

- Carole trebuie să fie gravidă.

- înțeleg, replică Jane îndată, plecând fruntea.

Speranța că va avea la dispoziție mai mult timp pentru a-l face pe Nicholas s-o iubească se stinsese. Carole va accepta îndată să aibă un copil, pentru a nu-l pierde pe Nicky al ei.

- Deocamdată, vom lăsa lucrurile aşa cum sunt, reluă Nicholas. Peste câteva săptămâni, mă voi muta la club şi-i voi spune adevărul lui Carole. Dacă... mă iartă... putem locui împreună. Sau, dacă preferă, vom pleca în străinătate până la divorț.

- Si firma?

- Mă voi descurca.

- îmi pare rău pentru tot.

- N-a fost vina ta, şopti el. Pur şi simplu... s-a întâmplat.

în următoarele săptămâni, Jane se implică mai mult în munca la fundaţia ducesei Banster. în fiecare seară se întorcea în casa goală, prea epuizată pentru a mai mânca. Dar nici munca, nici oboseala n-o puteau face să uite suferinţa singurătăţii şi sentimentul de tristeţe care-i umplea sufletul. Se gândea la Nicholas şi la Carole şi indiferenţa soţului ei o durea. Si-ar fi dorit să fugă departe, să uite de tot.

într-o după-amiază, la trei săptămâni după întoarcerea de la Paris, Jane, împinsă de o bănuială, se duse la doctor şi părăsi cabinetul şocată, felicitările medicului răsunându-i încă în urechi. Se îndreptă orbeşte către maşină şi se aşeză pe bancheta din spate epuizată, în timp ce lacrimile îi inundară obrajii.

Cum avea să-i spună lui Nicholas ce aflase?

Niciodată până acum nu realizase că noaptea petrecută alături de el - şi care părea acum atât de îndepărtată - va avea astfel de consecinţe.

Ajunsă acasă, se trânti pe pat, încercând să-şi adune gândurile. Dar singurul lucru care-i umplea mintea era faptul că purta copilul bărbatului pe care-l iubea.

Soneria telefonului rupse tăcerea. Ridică receptorul şi fu fericită să audă vocea liniştitoare a lui John.

-Credeam că nu te voi mai găsi niciodată acasă, zise el. De fiecare dată când te-am căutat, erai plecată. Mi-e dor de tine, Jane. Vrei să ieşi cu mine diseară?

-Si tu m-ai lipsit, admise ea cu sinceritate.

-Atunci, de ce nu m-ai sunat?

- O, John, îmi cer scuze pentru asta. Dar mă voi revanşa, vreau neapărat să ne vedem. Sunt gata la şapte, e prea devreme pentru tine?

- Niciodată nu poate fi prea devreme să te văd.

Puse receptorul în furcă şi încercă să se gândească la viitor. Nicholas avea dreptul să afle despre acest copil. Cum va reacționa, va decide singur, dar datoria ei era să se gândească mai întâi la copil.

începu să se pregătească pentru întâlnirea cu John.

Nicholas ajunse acasă şi-şi lăsă haina pe un scaun cu un gest obosit. O văzuse ieri pe Carole, dar nu avusese curajul să-i povestească despre întâmplările recente. Voia să-şi rezerve un timp mai îndelungat de gândire.

Interesul pe care i-l stârnea Jane era din ce în ce mai mare. La început, crezuse că era din pricina schimbării înfățişării sale, dar peste câteva zile fu nevoit să respingă această idee. Ceea ce simțea era prea profund pentru a fi pus pe seama unui lucru atât de superficial. Se surprindea amintindu-şi frânturi de conversație din anul pe care şi-l petrecuse în convalescență şi, pentru prima oară în viață, se simțea nesigur de propriile sentimente. Atitudinea sa față de Carole începea să se schimbe şi, deşi iubita lui îi trezea încă dorința, această emoție era trecătoare. Niciodată nu fusese orb la defectele ei, dar acum le vedea parcă mai clar şi, dintre toate, inteligența sa limitată îl irita cel mai tare. Conversația ei era banală, limitându-se la haine, bijuterii şi bârfe.

Dar n-o putea învinovăți pe Carole pentru că era aşa cum era. Vina îi aparținea, pentru că realizase abia acum care-i erau limitele.

Cu aceste gânduri, se întoarse acasă. Auzi o uşă închizându-se la etaj şi ridică privirea. Inima îi bătu mai repede când îşi zări soția coborând scările. Era nemaipomenit de frumoasă.

- Jane, şopti el.

- Te-ai întors devreme, Nicholas, răspunse ea, luată prin surprindere.

- Sunt obosit.

Ea se opri pe ultima treaptă. Era parcă mai frumoasă ca niciodată. Se îmbrăcase într-o rochie albastră, care-i scotea în evidență nunța de fildeş a tenului.

- Pleci undeva?

- Da. Am întâlnire cu John.

Nicholas se apropie de ea. Văzu sclipirea lacrimilor în ochii ei şi interpretă acest lucru ca pe un semn al emoției de a-l revedea pe John. Se simți gelos şi avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a n-o implora să rămână acasă.

Simțind că este tensionat, Jane îi înțelese greşit emoția. "Nici măcar nu mă suportă în preajama lui", gândi ea cu disperare, strângându-şi haina în jurul ei.

Văzând în acest gest un semn de plecare, Nicholas se hotărî să-şi deschidă sufletul în fața ei. Jane era inteligentă şi-l cunoştea mai bine decât oricine - mai bine poate decât se cunoştea el însuşi. Poate, dacă ar fi făcut-o să priceapă cum se simțea, Jane l-ar putea ajuta.

- Jane, vreau să-ți spun ceva... începu el, dar fu nevoit să se întrerupă la auzul soneriei.

- Da? întrebă Jane, curioasă.

- Nu contează. Masters a sosit şi nu vreau să te rețin.

Intră resemnat în bibliotecă şi ascultă maşina lui John plecând. Se aşeză la birou, apoi se ridică nerăbdător şi începu să măsoare cu paşi mari camera în lung şi-n lat. îi era greu să accepte adevărul pe care-l

descoperise recent. O iubea pe Jane.

Se miră că fusese atât de orb încât să ignore un fapt atât de evident. Cum se putuse îndrăgosti de o persoană cum era Carole, când Jane fusese întotdeauna alături de el? Dar, chiar dacă era pregătit să-şi admită noile sentimente, nu putea vedea nicio soluţie rapidă şi fericită pentru viitor. Cum putea să se aştepte ca Jane să-l creadă când îi va spune că o iubeşte? După felul stupid în care se comportase în privinţa Carolei, va avea nevoie de ceva mai mult decât simple cuvinte pentru a o convinge pe Jane că ştia ce înseamnă iubirea.

Cât şi-ar fi dorit să poată întoarce timpul!

Abia la cafea, Jane se hotărî să-şi spună lui John că va avea un copil. La început, crezu că bărbatul n-o auzise, pentru că nu avu nicio reacţie. Dar, când încercă să repete, John strivi ţigara în scrumieră şi zise:

- Nicholas ştie?

- Nu.

- Nu-i spune. Vino cu mine, Jane. Voi avea grijă de tine, de amândoi. După divorţ, ne vom căsători şi voi adopta copilaşul.

- Nu se poate. N-ar fi corect. Nici faţă de tine, nici faţă de copil. Si apoi, Nicholas trebuie să afle... şi să decidă ce vrea să facă.

- Dar te poate învinovăţi că n-ai căutat decât un mijloc de a-l păstra lângă tine. Te-ai gândit la asta?

- M-am gândit la toate posibilităţile, zise ea cu amărăciune. M-am gândit atât de mult, încât mi-au pierit aproape toate gândurile.

Respiră adânc şi se ridică.

- Te superi dacă plecăm?

- Nu, desigur că nu, răspunse el, cerând nota.

Se urcară în maşină şi nu vorbiră până ajunseră în faţa casei ei.

- Te sun mâine, Jane, să văd ce se mai întâmplă.

- Stai liniştit, n-am de gând să fug de această problemă.

Cu un oftat, bărbatul o lăsă să coboare. Jane intră în casă şi se duse direct în camera sa. Se schimbă şi-şi desfăcu părul, apoi începu să se demachieze. Deodată, auzi uşa de comunicare cu celălat dormitor deschizându-se. Se întoarse, suprinsă să-l vadă pe Nicholas păşind în camera ei.

- Te aşteptam, zise bărbatul.

- De ce?

- Nu crezi că te vezi cam des cu Masters?

- E prima dată când ieşim împreună de la revenirea de la Paris, răspunse ea cu răceală. Si apoi, am mai discutat toate astea.

- Ciudată coincidenţă, nu-i aşa, să vă aflaţi amândoi la Paris în acelaşi timp.

- Se mai întâmplă.

- Da, dar se întâmplă să nu fie deloc o coincidenţă pe gustul meu. Nu-mi place ca numele tău să fie implicat în vreun scandal.

- Numele meu? se miră ea. Dar al tău? Nu-ţi dai seama că toată lumea vede relaţia ta extraconjugală? Nu realizezi că deja se fac pariuri despre cât va mai dura căsnicia noastră? Dar, în clipa în care ies în oraş cu un alt bărbat, te comporţi ca un adolescent supărat. Trebuie să înţelegi o dată, Nicholas. Ce e valabil pentru tine, va fi şi pentru mine, iar dacă ţi se pare că voi sta acasă noapte de noapte şi...

Restul cuvintelor îi muriră pe buze. Camera începu să se învârtă în jurul ei şi i se păru că lustra cade cu o viteză ameţitoare peste ea. Mâinile tinerei se încleştară pe spătarul unui scaun. Nicholas se apropie

şi o duse încet către pat.

Abia atunci observă cât era de palidă şi de slabă. îşi aminti că n-o văzuse niciodată mâncând cu poftă. Mai mereu, la cină, se juca distrată cu mâncarea şi o respingea, de parcă însăşi vedere ei îi făcea rău. îi încălzi mâinile reci ca gheaţa, gândindu-se dacă să cheme sau nu doctorul. Dar, treptat, Jane îşi recăpătă culoarea din obraji.

-Jane, zise el cu nerăbdare, Jane, te simţi bine?

Ea aprobă din cap.

- Nu ştiu de ce am zis ce am zis, continuă el. N-aveam niciun drept să-ţi spun ce să faci, atâta timp cât propriul meu comportament este discutabil.

Cuvintele lui erau atât de neaşteptate, încât Jane n-avu nicio reacţie. De prea multe ori, în trecut, îşi dorise să audă de la Nicholas astfel de cuvinte şi de prea multe ori fusese dezamăgită.

- Stiu că eşti surprinsă, zise el cu tristeţe în glas. M-am gândit bine înainte de a-ţi spune ce simt. în seara asta, cât ai fost plecată, mi-am analizat propriul meu comportament şi n-am fost deloc încântat de ce am descoperit. M-am purtat ca un prost. Ca un orb!

- Nu spune asta, şopti ea. Ai fost foarte supărat, pentru că ai fost forţat să te însori cu mine. Nu te învinovăţesc. Poate că aş fi reacţionat la fel, dacă eram în locul tău. Nu te-am lăsat să te căsătoreşti cu aleasa ta şi...

- Slavă Domnului pentru asta! exclamă el.

Ea îl privi cu neîncredere.

- Este adevărat, adăugă el. Faptul că m-am căsătorit cu tine a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

- Dar Carole...

- Ce cuvinte pot să folosesc pentru a-mi descrie stupia credință că mă îndrăgostisem, fără să par nici mitocan, nici prost? Când mă gândesc la toate lucrurile pe care ți le-am spus, Jane, cât de nemernic am fost... Cred că am fost nebun să nu-mi dau seama ce simțeam pentru tine încă de acum un an.

- Ți-a fost teamă de ce va urma, şopti ea, încă nevenindu-i să creadă minunea care i se întâmpla.

- Cred că da. Cred că mi-am dat seama că, iubindu-te, trebuia să mă dedic ție în întregime şi mi-a lipsit curajul pentru asta.

- Dar acum ce simți?

- Singura mea teamă este să nu te pierd... dacă nu te-am pierdut deja.

- Nu, nu m-ai pierdut.

- E adevărat, Jane?

- Te iubesc, şopti ea. întotdeauna te-am iubit şi te voi iubi.

El o luă în brațe în tăcere şi o sărută.

- Mă voi revanşa pentru tot, zise el cu pasiune. Vom pleca din nou în călătorie, numai noi doi, vom reface luna de miere.

Dar Jane nu părea entuziasmată.

- Ce e? întrebă bărbatul. Am spus ceva care te-a deranjat?

- Nu, dragul meu, zâmbi ea, dar n-ai calculat bine. Nu vom fi numai noi doi. Vom avea un copil.

- Cum? Dar...

- Suntem un cuplu foarte fertil.

- Draga mea, te iubesc atât de mult, răspunse el.

A doua zi, Jane dormi mai mult decât de obicei, iar când se trezi, Nicholas era deja plecat la birou. Pe tava cu micul dejun, Jane găsi însă

un trandafir roşu. Noapte trecută îi reveni în minte, ştergând amintirea dureroasă a nopţilor de singurătate când plânsese amar de dorul soţului mereu plecat. De acum înainte, nu va mai fi singură. Nicholas o iubea.

Se trânti la loc pe perne, fericită. Dar amintirea Carolei îi răpi bucuria. Problemele trecuseră în ce o privea, dar Nicholas trebuia să se confrunte cu neplăcuta sarcină de a-i spune femeii că n-o iubea.

Se ridică hotărâtă din pat, şi chiar atunci sună telefonul. Era Nicholas, care voia să-i spună "bună dimineaţa”.

- Vrei să iei prânzul cu mine? întrebă el.

- Nu pot, răspunse ea cu regret. Am o întâlnire la ducesa de Banster. Voi fi acolo toată după-amiaza.

- Ne vedem diseară, deci.

- Abia aştept, şopti ea, punând la loc receptorul.

Nicholas rămase cu receptorul în mână, ştiind că trebuia s-o sune pe Carole. Pentru a se simţi cu adevărat liber, trebuia să discute cu ea şi să-i spună adevărul. Formă numărul. Vocea ei uşor răguşită se auzi la celălalt capăt al firului.

- Nicholas sunt, zise el. Eşti liberă după-amiază?

- Desigur, Nicky, replică ea îndată, simţind că era vorba de ceva serios.

- Vreau să vorbim între patru ochi.

Ezită o clipă, gândindu-se unde să-i propună să se vadă. Amintindu-şi că Jane va fi plecată toată după-amiaza, realiză că-i va fi mai uşor să discute dacă va avea avantajul terenului propriu.

- Poţi veni la Orme Square? întrebă el.

- Desigur, replică ea cu mirare. Dar nu ne vedem mai întâi în oraş, să luăm prânzul?

- Nu, nu pot. Am o întâlnire. Dar ne vedem la trei şi jumătate.
Carole ajunse la locuinţa din Orme Square înaintea lui Nicholas şi-l aşteptă în bibliotecă. Era prima oară când revenea aici de la redecorarea casei. Privi în jur cu plăcere. Jane făcuse treabă bună. Astfel, nu mai trebuia să-şi bată ea capul cu asemenea lucruri.

Nicholas sosi şi el şi o privi în tăcere. Nimic din fiinţa ei nu-i mai trezea pasiunea.

- Nicky, dragul meu, îl întâmpină Carole. Nu te-am auzit venind.

- Trebuie să vorbim, zâmbi el, ocolindu-i privirea.

- Mi-ai spus asta când ai sunat, replică ea calm, aşezându-se pe divan. Spune, te ascult.

Privind-o, Nicholas ştiu instinctiv că femeia ghicise deja despre ce e vorba şi că avea să-i facă sarcina cât putea mai dificilă. Ridică din umeri. Până la urmă, nici nu se aştepta să fie uşor. Oricum, şi-o făcuse cu mâna lui.

- Cred că ştii ce vreau să spun, Carole. Eşti prea inteligentă, prea sensibilă ca să nu fi priceput deja. Poate asta nu s-ar fi întâmplat, dacă reuşeam să mă însor cu tine când am vrut, dar ceea ce a urmat... faptul că am fost nevoit să duc o viaţă dublă, faptul că a trebuit să evit mereu bârfele, deşi voiam să te văd... în sfârşit, lucrurile n-au ieşit aşa cum mi-am dorit. S-a terminat, Carole, adăugă el abrupt. Ne-am distrat bine împreună, dar mi-am dat seama că... n-a fost niciodată vorba de dragoste.

Oftă uşurat. Iată, spusese tot ce avea de spus. Dar Carole rămase tăcută. Temându-se să nu înceapă să plângă, bărbatul reluă pe un ton mai blând:

- Crede-mă, draga mea, aş fi dat orice să nu-ţi fi spus toate astea,

dar n-ar fi fost corect. O iubesc pe Jane.

- Săptămâna trecută mă iubeai pe mine, zise ea cu o voce lipsită de expresie. De unde ştii că, săptămâna viitoare, nu mă vei iubi din nou?

- Nu-ți pot răspunde la această întrebare. Ce am simțit pentru tine n-a fost dragoste. Eşti destul de frumoasă pentru a suci mințile oricărui bărbat, dar...

- Dar totul a fost o greşeală, o pasiune de moment, îl completă ea, ironic. De unde ştii că ceea ce simți pentru Jane nu e acelaşi lucru? Doamne, Nicky, cât eşti de prost! Femeia asta şi-a pus în cap să te prindă şi a reuşit.

- Nu-ți va ajuta la nimic să-ți verşi nervii pe Jane. Da, am fost un prost. Nu numai pentru că mi-am făcut singur rău, dar şi pentru că te-am rănit pe tine. Dacă te pot ajuta cu ceva...

- Să mă ajuți? izbucni ea. Crezi că vreau ceva de la tine? Te iubesc, Nicholas! Te iubesc şi mă voi mărita cu tine când vei fi liber.

- Nu, zise el răspicat. S-a terminat, Carole. Nu te iubesc şi nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea plecă fruntea, frământându-şi mâinile cu nervozitate. Când ridică privirea, descoperi că ochii îi erau inundați de lacrimi, iar expresia ei era mai blândă ca niciodată.

- Bietul Nicholas, ce greu trebuie să-ți fi fost să-mi spui toate astea! Dar e mai bine să le aflu înainte de a fi prea târziu.

Se ridică, aranjându-şi fusta cu gesturi calme.

- Va fi ciudat să mă gândesc la un viitor fără tine. Mi-am construit toată viața în jurul tău, Nicholas, în funcție de tine mi-am plănuit fiecare zi.

- Draga mea, dacă te pot ajuta...

-Nu, zise ea cu fermitate. Dacă mai spui asta o singură dată... erai singurul lucru de care aveam nevoie şi nu te pot avea. Presupun că nu ne vom mai vedea de acum înainte, dar încă nu-mi vine să cred.

-N-ar mai fi corect să ne vedem. Eşti tânără şi frumoasă...

-Nu spune că voi iubi din nou. Asta ar fi prea mult!

-Draga mea Carole, răspunse el înduioşat, fiindu-i recunoscător că se comportase atât de bine în fața durerii despărțirii.

-Sărută-mă... pentru ultima oară, şopti ea rugător.

Bărbatul se apleacă şi o sărută pe frunte.

- Nu aşa, protestă ea, punându-şi brațele pe umerii lui şi sărutându-l pe buze.

-Carole, Carole! bâigui el.

în fața lui, uşa se deschise şi Jane intră.

înțelegând cum putea percepe scena soția lui, Nicholas o împinse pe Carole cu un gest nervos.

-Nu vă deranjați, zise Jane cu amărăciune.

-Nu e ceea ce crezi, protestă Nicholas.

Dar Jane nu-l mai ascultă, ci fugi către ieşirea din casă.

-Jane! strigă el. Jane, trebuie să mă asculți. Pentru numele lui Dumnezeu, Jane, ascultă-mă o clipă!

-Nu, nu, lasă-mă!

Fără să privească în stânga sau în dreapta, femeia alergă orbeşte în stradă. Observă prea târziu maşina care se apropia în viteză şi încercă să se retragă, dar nu mai avu timp. Căzu la pământ, țipând de teamă şi de durere, apoi leşină.

Următoarea jumătate de oră fu pentru Nicholas un adevărat coşmar. O purtă pe Jane, inconştientă, înapoi în casă şi-i porunci lui

Devons să sune doctorul. Până la venirea acestuia, rămase la căpătâiul soției sale, tremurând pentru viața ei. Medicul o examină rapid şi, fără să se piardă în explicații inutile, ridică receptorul telefonului şi chemă salvarea.

Trecu parcă o veşnicie până când aceasta sosi. Nicholas, tăcut şi amorțit din pricina şocului, urmări fără nicio reacție cum Jane fu urcată în maşină pe o targă.

- Vă urmez îndată cu maşina mea, spuse el doctorului.

- Nu-i nevoie să vă grăbiți. Soția dumneavoastră va fi dusă direct în sala de operație. îmi pare rău, domnule Hamilton, adăugă acesta, dar copilul nu poate fi salvat.

- Dar Jane? îşi va reveni?

- Asta vă pot promite cu fermitate, replică doctorul, grăbindu-se să urce în ambulanță.

După ce sirena maşinii nu se mai auzi, Carole vorbi, nervoasă:

- E adevărat? Jane era însărcinată?

- Da.

- Al cui era copilul?

- Ce vrei să spui?

- Al cui era? repetă femeia. Al tău sau al lui John?

- Al meu, răspunse el cu răceală.

- De unde ştii?

- Nu-ți mai pierde timpul de pomană. Nimic din ce spui nu mă poate face s-o iubesc mai puțin pe Jane, dar mă poate face să te urăsc pe tine.

- Ar fi trebuit să-mi spui mai de mult, reluă ea pe un ton mai blând. Dacă Jane era însăcinată, atunci înseamnă că tu...

- S-a întâmplat chiar înainte de plecarea ei la Paris, o întrerupse el. De fapt, de asta a şi plecat. Când am aflat despre copil, amândoi am fost foarte şocaţi.

- Si asta te-a făcut să-ţi dai seama că o iubeşti?

- Stiam dinainte, mărturisi el. Cred că ar fi bine să pleci, Carole. Aş vrea să rămân singur.

- Bine. Dar nu uita, Nicky, voi fi întotdeauna gata să te primesc înapoi.

El nu răspunse. O urmări plecând, apoi se aşeză la birou, lăsându-şi capul pe braţele încrucişate.

Ce soartă amară făcuse ca Jane să se întoarcă acasă tocmai când el o săruta pe Carole în semn de adio? Se întrebă dacă femeia n-o auzise cumva venind şi-l sărutase special ca să fie surprinşi într-o situaţie compromiţătoare. Dar, cum nu putea afla răspunsul la această întrebare, o alungă din mintea lui. Acum, trebuia să se gândească numai la Jane. Jane, care însemna totul pentru el.

Capitolul 9

Jane se afla în camera de spital şi asculta zgomotul maşinilor care treceau pe marele bulevard. Ziua era cenuşie şi posomorâtă, dar înăuntru domnea pacea şi camera era încărcată de flori. Un buchet de trandafiri roşii se afla pe masă. Veniseră chiar dimineaţă, de la Nicholas.

Nicholas! Cât de proastă fusese să creadă că o iubea! Dar care fusese motivul pentru care bărbatul se prefăcuse într-atât? Nu putea găsi un răspuns satisfăcător la această întrebare chinuitoare.

O bătaie în uşă o trezi la realitate şi în salon intră mătuşa Agatha, strălucitoare în perle şi catifea.

-Fetiţă rea ce eşti, o certă ea. Imediat ce te pierd din vedere, faci câte o năzbâtie.

Apoi, începu s-o chestioneze, aflând tot ce se petrecuse de la întoarcerea de la Paris.

- Nu cred că Nicholas a mințit când ți-a spus că te iubește, fu părerea Agathei la sfârșitul povestirii. în fond, nu știa despre copil. Ce motiv să fi avut?

- Nu știu, răspunse Jane cu sinceritate.

- Atunci, de ce nu vrei să-l vezi și să-l lași să-ți explice totul?

- Pentru că nu mai am încredere în el. Dacă l-ai fi văzut alături de Carole... felul cum se sărutau...

- Totuși, cred că ar trebui să-i oferi șansa de a se apăra.

- Dar tu nu i-ai văzut, repetă Jane.

- Nicholas îți va explica totul, se încăpățână și bătrâna.

- Da, mai ales acum, când se simte vinovat din pricina copilului.

- Dar ți-a spus clar că te iubește înainte să afle despre copil. Nu poți pricepe? Singurul motiv pentru care i-ai găsit îmbrățișați e pentru că ea s-a aruncat în brațele lui.

- Dar de ce a chemat-o la noi acasă?

- N-a vrut să fie văzut cu ea în public. Nicholas te iubește. Dacă-l lași să-ți vorbească, vei vedea că așa e. îi voi spune chiar eu că vrei să-l primești. N-ai nimic de pierdut, și totul de câștigat.

- Bine, bine, cedă Jane.

- Atunci, nu te mai rețin. Pari obosită și vreau să te simți bine când îl vei revedea pe nepotul meu.

- E aici?

- Nu, e la birou. Așteaptă să-l sun.

- Tu ești zâna mea bună.

- Nu uita să te rujezi, adăugă bătrâna la plecare.

Rămasă singură, Jane se întrebă, încă nesigură, dacă trebuia sau nu să-l primească pe Nicholas. Nu ştia dacă făcuse bine acceptând să discute cu el, dar trebuia să recunoască faptul că mătuşa Agatha îi prezentase faptele foarte logic. Nicholas n-avea niciun motiv s-o mintă.

Tresări când văzu uşa deschizându-se şi inima îi bătu mai repede. Dar adevăratul şoc îl resimți când înăuntru intră Carole.

- Tu? şopti ea cu uimire.

- Da, eu, răspunse cealaltă cu dezinvoltură. Voiam să ştiu cum te simți.

- Mă simt bine, mulțumesc, replică Jane. Acum că ai aflat, poți să pleci.

- Eşti la fel de directă ca întotdeauna, replică femeia, luând loc pe scaunul de lângă pat. Stiu că nu mă placi, dar am venit aici cu un motiv şi cred că ne putem comporta civilizat măcar de ochii lumii. Am aflat de la Nicholas că nu vrei să-l mai vezi.

- Lucrurile s-au schimbat.

- Stiu.

- De unde?

- Eram cu el când a sunat mătuşa lui şi i-a spus să vină diseară. Nicky n-a mai vrut să mă vadă de la accidentul tău încoace şi am aflat abia azi, când l-am vizitat la birou, că nu mai vrei să ai de-a face cu el.

- De ce îmi spui toate astea?

- Pentru că am aceleaşi drepturi ca şi tine să lupt pentru fericire. A fost un şiretlic foarte isteț să rămâi însărcinată, Jane, dar acum lucrurile stau altfel şi nu te mai poți folosi de acest argument ca să-l păstrezi lângă tine.

- Nu m-am folosit de niciun şiretlic. Dacă aş fi vrut să-l păstrez alături de mine, crezi că l-aş fi ținut atâta vreme la distanță?

- Asta nu pot pricepe, mărturisi Carole. De ce te-ai răzgândit?

- Pentru că mă iubeşte. Mă iubeşte şi tu nu poți face nimic în privința asta.

- De unde ştii că te iubeşte? Nu poți crede ce a spus când a aflat că eşti gravidă.

- Nicholas a încercat să mă vadă în fiecare zi de când sunt în spital. M-a implorat să-l iert, m-a implorat, înțelegi?

- Pentru că se simte vinovat, reluă Carole. Nu pentru că te iubeşte.

- Minți. Mi-a spus că mă iubeşte înainte să ştie despre copil.

- Da? Eşti sigură?

- Desigur că sunt.

- Gândeşte-te bine, Jane. Nicholas tocmai îmi povestea ce s-a întâmplat în acea noapte, când a sunat mătuşa lui să-l anunțe că ai fost de acord să-l primeşti. De asta am venit aici... să te împiedic să faci o mare greşeală. Nicky mi-a spus că ştia despre copil. De asta a pretins că te iubeşte.

- Nu-i adevărat. Mi-a spus-o înainte să afle că sunt însărcinată.

- Nu, nu, insistă Carole. încearcă să-ți aminteşti. Când te certai cu el, ai leşinat. Atunci i-ai spus că aştepți un copil.

- Nu-i adevărat, şopti Jane. N-aveam cum.

- Ba da, i-ai spus.

- Nu te cred.

- întreabă-l pe Nicholas. întreabă-l şi uită-te în ochii lui când îți răspunde.

- Nu, nu, strigă Jane, plângând. Nu vreau un bărbat care să mă

iubească din milă. Vreau să fiu iubită pentru ceea ce sunt...

-Atunci, găseşte-ţi alt bărbat. Nicholas mă iubeşte pe mine.

- Pleacă, suspină Jane.

Carole se ridică de pe scaun cu mult calm şi se îndreptă către uşă. Dar Jane nu apucă s-o vadă plecând. Incapabilă să respire, să simtă, să vadă, i se părea că se îneacă... în vârtejul unei tristeţi copleşitoare.

Intrând în salon s-o anunţe că soţul său aşteaptă afară, asistenta se opri terifiată. Jane zăcea pe jumătate afară din pat, cu capul plecat, cu părul atingând podeaua. Femeia se grăbi s-o ridice şi apăsă pe soneria de urgenţă, chemând doctorul.

Dar Jane respingea inconştientă viaţa, plină de minciună şi deziluzie, şi visa la perioada copilăriei, vise din care nu putea fi trezită.

- Cazul nu mai depinde de mine, admise ginecologul, vorbind cu Nicholas. I-am cerut doctorului Major să intervină.

- Dar e specialist în boli mintale, răspunse bărbatul cu oroare. Jane n-a avut niciodată astfel de probleme.

- Are acum, veni răspunsul. Cred că ar trebui să acceptaţi acest fapt, pentru a o putea ajuta.

- Si când va veni doctorul Major?

- Dimineaţă, dar nu cred că va putea să vă ofere un diagnostic rapid. Astfel de demersuri necesită timp.

După examinare, doctorul Major se întâlni cu Nicholas şi cu părinţii lui Jane.

- Tot ce putem face este s-o sedăm şi să aşteptăm, explică medicul.

- Si cât va dura această situaţie? întrebă Nicholas cu îngrijorare.

- O noapte, două. Ne va da singură un semn, dacă doreşte să se întoarcă... în prezent.

- Dar ce a provocat o astfel de reacție? Mătuşa mea a fost ultima persoană care a vizitat-o şi mi-a spus că Jane se simțea mult mai bine. De fapt, chiar fusese de acord să mă primească.

- N-ați văzut-o până acum? se miră specialistul.

- Nu, răspunse bărbatul, jenat.

- Veniți la cabinetul meu din Harley Street, domnule Hamilton. Aş vrea să aflu mai multe despre soția dumneavoastră şi despre relațiile din cadrul căsniciei.

- Voi face o programare.

- Vă pot ajuta şi eu cu vreo informație? interveni domnul Roberts, adresându-se medicului.

- Vă voi contacta, dacă este cazul. Deocamdată, încercați să vă păstrați calmul.

Peste o săptămână, Nicholas intră în cabinetul doctorului Major. în timpul întâlnirii, îi povesti totul despre Jane şi despre căsătoria lor.

- E evident de ce soția dumneavoastră nu vrea să să întoarcă la realitate, constată medicul.

- Dar ce a provocat această reacție?

- Asta este întrebarea care m-a pus pe gânduri de când am fost chemat să mă ocup de caz. Dar numai azi-dimineață am aflat răspunsul, discutând cu o asistentă. Se pare că mătuşa dumneavoastră n-a fost ultima persoană care v-a vizitat soția. A mai existat o persoană, o femeie, se pare că foarte frumoasă.

- Carole, zise Nicholas. Dar de ce a venit s-o vadă pe Jane?

- Când vom afla asta, vom descoperi şi cauza stării doamnei Hamilton.

- Vă telefonez peste o oră, şopti Nicholas, ieşind în grabă.

Conduse grăbit până la apartamentul lui Carole. întrebările îi umpleau mintea şi gândurile nu-i dădeau pace.

- Doamna Sheridan face baie, domnule Hamilton, dar o anunț că ați venit, îl întâmpină servitoarea.

- Spune-i că-i urgent.

într-adevăr, Carole veni cât de repede putu, îmbrăcată într-un halat alb, aruncat neglijent pe umeri.

- Ce surpriză minunată! se miră ea. De ce nu mi-ai telefonat mai întâi? Aş fi fost pregătită...

- De ce te-ai dus s-o vezi pe Jane la spital?

- De ce...

- M-ai auzit foarte bine, o întrerupse el. Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o înainte ca starea ei să se înrăutățească şi vreau să aflu ce i-ai spus.

- De ce nu m-aş fi dus s-o văd? Suntem oameni civilizați. Am priceput că nu mă mai iubeşti şi credeam că putem rămâne prieteni. De asta am venit şi la tine la birou, de asta m-am dus s-o văd şi pe Jane.

- Minți. Ai venit la mine la birou ca să mă convingi să mă întorc la tine. Nu puteai crede că nu te mai iubesc.

- Desigur că te-am crezut.

- Ba nu! Mi-ai spus că te-am părăsit pentru că mă simțeam vinovat față de Jane. De asta te-ai dus la ea... ai încercat s-o convingi de minciunile tale.

- N-am spus nimic neadevărat, îl înfruntă Carole. Mă iubeşti, Nicholas. Dacă nu te-ai mai simți vinovat, ai recunoaşte-o chiar tu.

- Nu te iubesc şi, când îmi vorbeşti astfel, te urăsc.

- Foarte bine. Am vizitat-o pe Jane, admise Carole.

- Ce i-ai spus?

- Adevărul. Că încă mă iubeşti şi că pretinzi că o iubeşti pe ea doar pentru că te simți vinovat. Am făcut un lucru atât de groaznic, Nicky? E atât de grav că te vreau înapoi?

- Eşti o ființă lipsită de inimă. Si o mincinoasă.

Nicholas îi întoarse spatele şi se îndreptă către uşă. Carole însă fu mai rapidă şi-i bară drumul.

- Nu mă părăsi, îl imploră ea. Unde te duci?

- Să-i spun doctorului Major ce i-ai spus lui Jane.

- De ce?

- Pentru a o putea aduce înapoi la realitate. Dacă nu reuşeşte... voi reveni. Si numai Cerul te mai poate păzi atunci!

Nicholas se întoarse înapoi la medic şi-i povesti discuția dintre cele două femei.

- Cel puțin, am aflat cum a survenit problema, zise doctorul.

- Credeți că va fi de ajutor s-o văd? Stiu că nu vorbeşte, dar îi voi spune eu că o iubesc, îi voi repeta mereu...

- Nu vă va auzi, e în transă. Stiu că e dificil de acceptat, dar va fi mai bine să stați departe de ea. Vă voi anunța îndată ce intervine vreo schimbare. între timp, stați liniştit şi încercați să mă ocupați mintea cu ceva. Nu mai am nevoie de încă un pacient.

Nicholas ascultă sfatul doctorului şi nu încercă s-o vadă pe Jane în următoarele săptămâni. într-o dimineață, foarte devreme, se duse la spital şi privi prin uşa vitrată patul unde soția lui zăcea zi de zi. Era foarte slabă, cu chipul cenuşiu. Părul ei negru părea acum lipsit de strălucire, iar sub ochi avea cearcăne mari.

îndurerat, se întoarse la maşină, repetând fără încetare numele

drag al soției sale.

într-o seară de octombrie, pe când se afla la biroul său din bibliotecă, primi un telefon de la doctorul Major, care-l anunță că Jane își recăpătase cunoștința.

- N-o puteți însă vedea, adăugă medicul. în caz contrar, nu știu cum vor decurge lucrurile.

- Si-a revenit complet?

- Se pare că da... mai puțin în ce vă privește.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Nicholas, mirat.

- Că încă nu i-am vorbit despre dumneavoastră.

- Jane este soția mea, domnule doctor. Am tot dreptul s-o văd.

- înțeleg punctul dumneavoastră de vedere. Dar ați așteptat atât de mult, mai puteți aștepta puțin...

- Poate înțelegem diferit ideea de timp, replică bărbatul cu nervozitate. Despre cât de "puțin" este vorba?

- Nu știu cu exactitate. Va trebuie să rămână la clinică încă o lună, cel puțin. Apoi, va putea pleca acasă.

- Adică... trebuie să mă mut la club?

- Vreau să spun că doamna Hamilton va trebui să se ducă acasă la părinții săi. Apoi, înainte de venirea iernii, trebuie să plece într-o călătorie. Este un pas necesar, domnule Hamilton, pentru a înregistra un progres.

Dacă Nicholas suportase cu greu perioada bolii, convalescența i se păru încă și mai dificil de îndurat. Faptul că soția lui se simte mai bine, dar că încă nu voia să-l vadă, însemna pentru el un chin constant.

La șase săptămâni după ieșirea din spital și întoarcerea lui Jane la părinții săi, Nicholas se întâlni la Londra cu domnul și doamna Roberts.

-Nu mai pot suporta aşteptarea, le mărturisi Nicholas. Faptul că nu vrea să mă vadă...

-A vorbit despre tine astăzi, îl întrerupse doamna Roberts.

-Ce a spus? întrebă el nerăbdător. Vrea să mă vadă?

- Nu, nu vrea să te vadă, dar a vorbit despre tine. Mânca un biscuit şi, deodată, şi-a amintit că era marca ta favorită.

-Si ce a făcut după aceea? L-a aruncat în foc?

- Nu te mai chinui zadarnic, încercă doamna Roberts să-l liniştească. Trebuie să vezi partea bună a lucrurilor. în fond, asta înseamnă că faci încă parte din viața ei. E un prim pas.

-Si care va fi al doilea?

-Vom pleca într-o călătorie, aşa cum a sugerat doctorul Major. Si asta chiar vineri.

-Atât de curând?

-Cu cât plecăm mai repede, cu atât ne întoarcem mai curând.

-Există vreo şansă s-o pot vedea înainte?

-încearcă să fii răbdător, Nicholas, interveni domnul Roberts.

- Cu ce vapor plecați? Dacă nu voi putea să-i vorbesc, poate voi reuşi măcar s-o văd.

Cei doi îi spuseră numele vasului şi ora plecării, iar Nicholas se prezentă pe chei în ziua îmbarcării, rămânând o umbră tăcută şi privindu-şi de departe soția.

Când vasul se îndepărtă de țărm, Jane se simți în sfârşit liberă şi împăcată. Lăsa în urmă toate problemele, întreg anul care trecuse, plin de evenimente dramatice. Gândul la viitor era acum mai important. Si totuşi, o amintire din trecutul apropiat nu-i dădea pace. Fusese să-l vadă pe domnul Trupp, pentru a discuta posibilitățile pe care le avea la

dispoziție pe viitor.

Bărbatul nu păruse surprins s-o vadă şi o primise bucuros, chiar dacă sosise pe neaşteptate şi fără programare.

- Nimeni nu ştie că am venit să vă văd, începuse ea. Trebuia să discut cu dumneavoastră între patru ochi. Aş vrea să ştiu ce trebuie să fac, acum că sunt liberă.

- Vă referiți la divorț?

- Da. Stiu că va trebui să mai aştept trei ani, dar când va veni timpul... Vreau să spun... va trebui să vă scriu oficial că nu mă mai întorc la soțul meu?

- Dar de ce?

- Pentru a-i oferi şansa de a spune că l-am părăsit. Astfel, se vor stârni mai puține bârfe.

- Nu asta am întrebat, reluase domnul Trupp. Voiam să ştiu de ce nu vă mai întoarceți la domnul Hamilton.

Jane începu să tremure.

- Să vă aduc un pahar cu apă, se oferise avocatul.

- Nu, şoptise ea, trăgând adânc aer în piept, sunt bine. Nu mă mai întorc niciodată la el. Niciodată.

- înțeleg. în acest caz... cum soțul dumneavoastră nu vrea să se recăsătorească, va trebui să aşteptați împlinirea celor trei ani pentru a putea declaşa procedurile de divorț.

Acum, trăgând adânc în piept aerul sărat şi aromat al mării, Jane se gândea cât avea să-i ia lui Nicholas să se reîntoarcă la Carole. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, asta avea să se întâmple.

Pentru Jane, nu era deloc uşor să-şi reia viața normală. în primele săptămâni de călătorie, părăsi foarte rar intimitatea propriei cabine.

Dar, cu cât vaporul înainta în ape mai calde, Jane începu încet-încet să participe la distracțiile organizate pentru pasageri. Lumina soarelui, aerul înviorător şi compania veselă a altor tineri o făcură să revină la viață.

în fiecare port, veneau scrisori de la John şi de la mătuşa Agatha. John era extrem de optimist şi-i vorbea despre viitor, iar mătuşa Agatha îi ura sănătate şi-i reamintea că o aştepta în Cornwall după terminarea călătoriei.

Dar Anglia era departe şi singura realitate la care tânăra se raporta acum erau zilele însorite din prezent.

Săptămânile trecură rapid, transformându-se în luni. Apele albastre ale Pacificului făcură loc celor cenuşii ale Atlanticului şi schimbătoarelor valuri ale Canalului şi ale Angliei.

- Aproape am ajuns, mamă! Vom ancora îndată!

La auzul glasului încântat al fiicei sale, doamna Roberts se apropie încet. Jane nu mai semăna deloc cu palida şi slăbuța fată care fusese la plecare, acum patru luni. Dar ce se va întâmpla cu ea pe viitor? Era o întrebare căreia nu-i putea răspunde şi, cu un mic suspin, privi către chei.

- Uite-l pe tatăl tău, zise ea, deodată.

- Unde? întrebă Jane.

- Acolo, acolo, repetă femeia. Cred că deja ne vede. Fă-i cu mâna.

- Mai vezi şi pe altcineva?

- Cred că John e cu el... da, el e. Vrei să-l invit pe la noi?

- Nu. încerci să mă apropii de el?

- Nu cred că e nevoie...

- Stiu. Aşteaptă doar să-i dau un răspuns.

Sub picioarele lor se simți o ușoară vibrație și vaporul acostă.

- Mă bucur atât de mult că ne-am întors acasă, mai zise Jane, fericită.

Aceeași bucurie o cuprinse și când, ajunsă acasă, privi grădina liniștită sub razele lunii. Dar ce va face de acum înainte? Să locuiască în continuare alături de părinți însemna să se recunoască învinsă de viață. Dar să se întoarcă la Londra și să-și ia un serviciu, i-ar fi creat probleme lui Nicholas. Ce ciudat! Iată că se putea gândi la el fără ca inima să-i bată mai repede. Această constatare o umplu de recunoștință, dovedindu-i că, oricât de puternice i-ar fi fost cândva sentimentele, trecerea timpului le putea face să pălească într-atât de mult încât, fără să le uite, și le putea aminti fără durere.

Pe noptieră se afla o scrisoare de la mătușa Agatha, în care bătrâna o ruga din nou să vină la ea, în Cornwall. Jane se întrebă a mia oară dacă trebuia să accepte invitația sau să plece în Canada ori în Australia, să-și găsească de lucru. Aceste două țări erau suficient de departe pentru ca nimeni de acolo să știe că e soția lui Nicholas Hamilton. Totuși, gândul de a părăsi Anglia era dureros, astfel că se hotărî să plece în Cornwall. Cel puțin așa evita să-l întâlnească, din greșeală, pe Nicholas.

A doua zi, își anunță părinții de decizia luată și începu să împacheteze pentru plecare.

Casa mătușii Agatha se afla la câțiva kilometri de Playmouth. Jane ajunse pe înserat și fu întâmpinată cu bucurie de bătrână.

- Ești încă slabă, îi spuse ea, dar vom avea grijă să te îngrași aici, la noi.

Razele soarelui de primăvară intrau nestingherite pe fereastră. Jane se trezi și clipi din ochi, nedumerită. Privi câteva clipe decorul

dormitorului, apoi sări din pat şi se duse la fereastră. Cerul era senin, iar în depărtare se auzea murmurul mării.

Cu un mic tremur, închise geamul şi începu să se îmbrace. Deja se simțea aici ca acasă.

Coborî scările şi fu întâmpinată de o tânără menajeră.

- Tocmai vă aduceam micul dejun, doamnă, îi spuse aceasta. Dar acum vă invit în sufragerie să luați masa.

După ce mâncă, Jane făcu un tur al casei, admirând decorul camerelor, mobilierul vechi şi vasele de porțelan.

Doamna Carew nu-şi făcu apariția decât către prânz şi-şi băură împreună cafeaua, pe terasă.

- Mă simt de parcă aş fi încă în croazieră, zise Jane.

- Viața ta e o continuă vacanță. Cât mai ai de gând să fugi de realitate? replică femeia.

- Abia am ajuns aici, lasă-mi timp să mă obişnuiesc.

- Nu vreau să te alung, copila mea, nici prin cap nu-mi trece. Casa asta e şi a ta. Vreau doar să ştiu dacă asta îți doreşti cu adevărat.

- Acum, da. Mai târziu, mă gândeam să-mi găsesc o slujbă peste hotare.

- Si Nicholas?

- Totul între noi s-a terminat. Nu vreau să mai vorbesc despre el.

- Eşti cea mai încăpățânată...

Soneria telefonului întrerupse cuvintele bătrânei şi mătuşa Agatha făcu un semn către Jane să răspundă ea.

Era John.

- Pare că eşti atât de aproape, exclamă ea cu bucurie.

- Chiar sunt. Locuiesc într-o vilă în apropierea portului.

-Aici? Nu ştiam că ai o casă în Cornwall.

- Nu e a mea, ci a unui prieten care e plecat în străinătate. Trebuie să pregătesc o expoziție şi am venit aici ca să-mi găsesc liniştea şi inspirația. Si ca să fiu mai aproape de tine, adăugă el. Când te pot vedea? Pot să vin chiar acum?

-Nu, vin eu la tine. Simt nevoia de mişcare şi-mi displace ideea de a hoinări fără țintă.

-Atunci, țintește către mine, glumi el.

Jane se întoarse pe terasă şi mătuşa Agatha răspunse cu inimitabilul ei fornăit când află cine sunase.

Urmând indicațiile lui John, Jane se îndreptă către micul sat de pescari, ocoli către stânga şi merse mai departe, până la ultima casă din port.

-Intră, se auzi vocea lui John când bătu la uşă.

John era îmbrăcat în haine de lucru. Părul îi mai crescuse, dar chipul îi rămăsee la fel de cald şi de zâmbitor.

-Jane, ce fericit sunt să te văd! o întâmpină el.

-Deci, aici îți concepi capodoperele? întrebă ea, stânjenită.

-Câteva dintre ele. Cea mai importantă lucrare a mea nu se află încă aici, zâmbi el cu subînțeles.

-Si ce legătură are cu mine? întrebă Jane, simțindu-se vizată de cuvintele lui.

-Va fi un portret de-al tău.

-Dar m-ai mai pictat o dată.

-Acela era un tablou clasic, plin de stereoptipii. Nu era mai bun decât alte zeci de portrete de fete frumoase. Tu eşti mai mult decât atât. Ai o personalitate puternică, nu numai frumusețe.

- Sigur nu-i vorba de o scuză ca să mă vezi mai des?

- Si ar fi ceva atât de rău dacă ar fi un pretext?

- N-ar fi corect, John. Ti-am mai spus că...

- Nu te pripi, o întrerupse el râzând. Desigur că vreau să te văd în fiecare zi, dar vreau să te pictez pentru că aşa simt. Chipul tău mă obsedează, trebuie să-l fixez pe pânză.

- Mi-e greu să te refuz, aprobă ea în cele din urmă.

- Deci, eşti de acord?

- Da.

- Ce bine! Vom începe îndată.

Următoarea lună, Jane veni în fiecare zi la casa din port. John era singura persoană cu care se simțea în largul ei şi cu care putea să vorbească despre trecut fără jenă şi fără teamă.

Lucrul la portret le ocupa toată dimineața, dar după prânz plecau la plimbare în împrejurimi şi luau masa la restaurantele micuțe şi cochete din port.

Primăvara se apropia de sfârşit. Ultimele rămăşițe de tristețe fură uitate şi apatia lui Jane se transformă treptat într-o stare de fericire.

Să fi fost datorită companiei lui John, datorită înțelegerii pe care el i-o arăta mereu? Sau pentru că reuşise în sfârşit să accepte viața aşa cum era şi să se împace cu sine? Nu ştia, dar nici nu voia să afle.

Pe la mijlocul lui mai, tabloul fu în sfârşit gata. John n-o lăsă să-l vadă, dar, în dimineața în care sosi la vilă, observă că bărbatul se gătise într-un elegant costum gri. Atunci, realiză că lucrul se terminase.

- Nu mai pictezi astăzi, John?

- Nu, portretul e gata. Am terminat.

- Si ai terminat tot ce aveai de făcut aici? Pleci înapoi la Londra? reluă ea, privind uimită către bagajele care stăteau cuminți într-un colț al încăperii.

- Expoziția va fi inaungurată peste două săptămâni.

- Trebuia să mă fi avertizat din timp că vrei să pleci.

Deşi suprins de nervozitatea ei inexplicabilă, bărbatul nu răspunse, ci o luă de mână şi o conduse la etaj.

- Hai să vezi portretul şi să-mi spui ce părere ai, zise el.

Starea ei de spirit se schimbă ca prin farmec când privi tabloul. Cum se putuse supăra pe un bărbat care o înțelegea atât de profund şi-i arătase atâta iubire?

Pictura o înfățişa în picioare, stând la marginea falezei. în spate, se desluşea cerul de un albastru profund, punctat ici şi colo de nori. Trupul îi era îmbrăcat într-un material gri, plin de falduri. Mâinile îi erau întinse în față, într-un gest de aşteptare răbdătoare, iar în ochii ei se citea o expresie de uşoară nelinişte.

- îți place? întrebă el.

- E minunat, John. E unul dintre cele mai frumoase tablouri ale tale. Mi-aş fi dorit numai să fi ales alt model.

- Crezi că de asta aveam nevoie? De un model care să-mi pozeze? De tine simțeam nevoia. Asta este opera unui bărbat îndrăgostit.

- De ce trebuie să fii atât de fidel? zise ea roşind.

- Credeam că asta îți doreşti de la un bărbat.

Deşi cuvintele lui John nu intenționaseră să fie o aluzie la nefericirea ei, avură totuşi asupra ei un efect devastator. Evită să răspundă şi se întoarse îndurerată către portret. Chipul care o privea de pe pânză era al unei femei senine, calde, îndrăgostite de viață. Tristețea

îi cuprinse sufletul şi, cu un mic strigăt de teamă, se lăsă în brațele lui John. Nu voia să trăiască o viață de aşteptare, nu voia să se veştejească şi să moară, fără să lase nimic în urma ei.

- John, spuse ea, dacă mă mai vrei... dacă ți se pare că mai există o şansă pentru noi...

Nu mai putu continua, dar cuvintele erau oricum de prisos.

- Dacă te vreau? Nu înțelegi că tu eşti tot ce mi-am dorit vreodată? Te iubesc, Jane, şi te accept în orice condiții.

O strânse în brațe şi o sărută, ținând-o lângă el atât de strâns, încât nu se putea mişca. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese ținută în brațe de un bărbat. Se agăță de el cu disperare şi-l sărută la rândul ei, dar nu reuşi să simtă nimic, nu fu înfiorată de pasiune.

- Te iubesc atât de mult, vorbi din nou John. Ne vom căsători de îndată ce vei fi liberă. O privi în ochi. Ce se mai întâmplă cu divorțul?

Acest cuvânt - atât de urât şi de radical - o străpunse ca lama unui cuțit.

- M-am întâlnit cu domnul Trupp înainte de a pleca în croazieră. Am aflat că, dacă nu mă întorc la Nicholas, dacă refuz să mai stau cu el, mă poate da în judecată pentru părăsirea domiciliului conjugal.

- Si?

- Cum şi? întrebă Jane, scandalizată.

- înțeleg, reluă bărbatul. Reacția ta n-are nimic de-a face cu moralitatea. Dacă m-ai iubi, n-ai avea nevoie de un act care să legalizeze ceea ce simți pentru mine. Nu eşti copil, Jane, eşti o femeie în toată firea.

Cuvintele lui erau adevărate şi nu le putea nega.

-Ai dreptate, recunoscu ea. N-ar fi trebuit să-ți promit că ne vom

căsători. Nu te iubesc îndeajuns.

- Dar mă placi?

- Mai mult decât pe oricine... Dar de ce? Ce încerci să demonstrezi?

- Vreau să te fac să pricepi că nu sunt prost. Nu mă înşel singur asupra sentimentelor tale pentru mine, Jane, şi vreau să înțelegi că ar fi mai bine dacă nu te-ai minți singură.

- Am stricat totul, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-l în ochi.

- Dimpotrivă. Vreau încă să mă însor cu tine, chiar dacă nu mă iubeşti... încă. Cred că mă vei putea iubi, Jane, adăugă el. Dă-mi timp şi-ți voi demonstra că o căsnicie se bazează pe ceva mai puternic decât pasiunea.

- Dar vei fi fericit fără pasiune?

- Va veni cu timpul şi pasiunea... oricum, sunt pregătit să aştept.

Cu un geamăt, Jane se întoarse în brațele lui.

- Nu te merit, şopti ea.

- Poate că nu, răspunse el cu umor, dar mă vei avea.

Din proprie inițiativă, Jane îşi puse buzele peste ale lui, sărutându-l cu o căldură dătătoare de speranțe.

Capitolul 10

Jane nu se întoarse la Londra decât la sfârşitul lui mai, deşi John plecase mai înainte cu aproape două săptămâni. Tânăra nu îndrăzni să-i spună mătuşii Agatha de promisiunea de a se căsători cu el decât în ziua plecării.

- Dar, oficial, nu vom fi decât doi buni prieteni, până când voi fi liberă, concluzionă ea.

- Deci, ai decis să te mulțumeşti cu puțin, zise sec bătrâna.

- Cred că ştiu foarte bine ce fac, protestă Jane.

- Nu sunt de acord. Eşti încă îndrăgostită de nepotul meu, dar te temi, fără justificare, că te va părăsi.

- Si mă poți condamna pentru asta?

- Da, replică mătuşa Agatha cu fermitate. E greşit să fii atât de neiertătoare. Majoritatea oamenilor se îndrăgostesc de mai multe ori în viață, iar Nicholas a fost un timp îndrăgostit de Carole. Dar, pe atunci, nu te iubea. Te vedea ca pe o prietenă. Mi-ai spus-o chiar tu. Dar de când ați început să locuiți împreună şi a început să te vadă ca femeie, atitudinea lui s-a schimbat şi s-a îndrăgostit de tine. Restul lucrurilor care s-au întâmplat după aceea n-au însemnat decât ghinion pur.

- Dar toate astea s-au întâmplat, şi nu le putem nega, reluă Jane cu încăpățânare. Nu vreau să mai discut, m-am hotărât să mă mărit cu John. Nu-mi urezi noroc?

- Ba da, copila mea, desigur.

în ziua dinaintea expoziției lui John, Jane sosi la Londra şi se duse direct la apartamentul din Grosvenor Square, pe care bărbatul îl închiriase pentru ea.

- E destul de aproape de mine, îi explicase el, pentru a te putea

vedea oricând vreau, dar destul de departe pentru a respecta convenția noastră.

Prima seară înapoi în capitală o petrecură într-un mic restaurant franțuzesc, apoi John o conduse acasă.

- Data viitoare voi pregăti eu cina, chiar aici, în apartament, promise ea la despărțire. Gătesc destul de bine.

- Nu m-am îndrăgostit de o bucătăreasă, replică el, luând-o în brațe. Somn uşor, draga mea. Mâine e o zi mare pentru noi.

- Pentru tine. E expoziția ta.

- Dar portretul tău va fi în centrul atenției.

- Sper să nu te dezamăgesc.

- E imposibil, adăugă el, sărutând-o pe buze.

-John, ezită ea, te rog... am avut o zi grea şi sunt obosită.

- De mine?

- Nu, nu mai încerca să găseşti mereu sensuri ascunse în vorbele mele.

- îmi pare rău. Cred că nu sunt foarte sigur... de mine, de tine... Te iubesc atât de mult încât...

- N-ai încredere în mine. Nu trebuie să fii gelos pe Nicholas. Când am spus că mă mărit cu tine, am vorbit serios. L-am iubit pe Nicholas, dar n-aş mai putea trăi alături de el. Totul s-a terminat. Tu eşti viitorul meu, acum.

Foarte fericit, John părăsi apartamentul. Dar, în urma lui, Jane cugetă la cele ce spusese. Totul nu era decât o minciună. Fu cuprinsă de remuşcări amare şi de regrete.

A doua zi însă, starea de spirit i se îmbunătăți ca prin farmec şi redeveni optimistă. Se îmbrăcă pentru expoziție şi plecă de acasă,

simțindu-se parcă mai uşoară ca niciodată. Galeria era deja plină când ajunse. John se afla în centrul unui grup de persoane, dar o remarcă imediat şi-i făcu semn să vină lângă el. Ea clătină din cap, refuzându-l, şi se duse să vadă încă o dată portretul.

în jurul ei, lumea se înghesuia să vadă lucrările maestrului şi, printre vocile care se auzeau comentând tablourile, recunoscu glasul răguşit al Carolei. Tremurând, Jane se ascunse grăbită după o perdea, dar remarcă brățara grea de diamante care se afla la încheietura mâinii tinerei.

- O! exclamă una dintre prietenele Carolei. Cred că a costat o avere.

- îşi permite, replică femeia. Ăsta e numai unul dintre cadourile de nuntă.

- Vrei să spui că s-a hotărât în sfârşit?

- Nu crezi că era cazul, după atâta timp?

Grupul de prietene se îndepărtă şi Jane părăsi îndată galeria, alergând nebuneşte către apartamentul ei. Iată ce valoare aveau promisiunile lui Nicholas, iată ce însemna pentru el o dragoste nemuritoare! Avusese dreptate să nu se lase influențată de mătuşa Agatha şi de părinții ei. Ce vor ave de spus acum? se întrebă ea, triumfătoare. Triumful ei era totuşi unul amar, care o forța să accepte realitatea de care fugise până acum.

Ajunsă acasă, izbucni în lacrimi, dar nu reuşi să-şi verse furia şi să se linişească. Oare nu va fi niciodată în stare să-l uite pe Nicholas? Oare bărbatul acesta se va afla mereu în mintea şi în inima ei?

- John, şopti ea numele celuilalt, dorindu-şi ca bărbatul să fie lângă ea şi să-i readucă liniştea.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, John îi telefonă îndată.

- De ce ai plecat de la galerie? întrebă el, îngrijorat.

- Din cauza mulțumii. Mă durea îngrozitor capul.

- înțeleg, reluă el.

- Vin înapoi, dacă vrei, reluă ea, simțindu-se vinovată.

- Nu trebuie, acum e şi mai multă lume. Am o idee mai bună. îi voi spune portarului să te lase înăuntru după ora şase, când galeria este oficial închisă. Atunci, poți privi în linişte picturile.

- E o idee minunată, zise ea, recunoascătoare. Mulțumesc, John. Te voi găsi acolo?

- Nu, ezită John. Am o întâlnire cu agentul meu, dar voi veni să te iau la cină.

- Atunci, poate nu mă voi duce astăzi.

- Nu, răspunse el, rapid. Insist.

Era deja seară când Jane intră în galerie. încăperea era slab luminată şi, într-un colț întunecat, se zărea silueta unui bărbat.

-John, tu eşti? întrebă ea cu teamă.

Umbra se mişcă şi veni către ea.

- Nicholas! țipă Jane. Ce cauți aici?

-John mi-a spus că, dacă vreau să te văd, te voi găsi aici.

Trecuseră nouă luni de când nu-şi mai văzuse soțul şi fu uimită de schimbarea lui. Bărbatul albise uşor la tâmple, iar în colțurile gurii îi apăruseră riduri adânci. Supărată pe sine însăşi că remarca aceste semne de suferință, Jane întoarse capul, hotărâtă să nu se lase impresionată.

- De ce ai vrut să mă vezi?

- Nu ghiceşti? întrebă el, venind mai aproape. Te iubesc, Jane şi am nevoie de tine.

Cum ea nu răspunse, Nicholas continuă:

- Nu credeam că va fi aşa... să nu te văd e un chin... Si de fiecare dată când mă gândesc la copil...

- Taci! ţipă ea. Nu vreau să mai aud nimic.

Desigur că avea nevoie de ea, desigur că o dorea înapoi. Numai împăcarea îl putea ajuta să treacă peste sentimentul de vinovăţie care-l rodea. Amintindu-şi brăţara văzută la mâna Carolei, se înfurie mai tare. Cum îndrăznea să-i ceară să se împace, când în viaţa lui exista încă o a doua femeie?

- Pentru câtă vreme mă doreşti înapoi? întrebă ea deodată.

- Ce vrei să spui?

- Cât trebuie să rămân lângă tine, pentru ca sentimentul de vinovăţie să dispară? De asta îmi ceri să ne împăcăm, nu-i aşa? Ca să vadă toată lumea că ai făcut ce trebuia. Dar ce se va întâmpla peste şase luni, când vinovăţia ta se va stinge? Sau te gândeai să trăim fericiţi... toţi trei?

- Mă crezi capabil de aşa ceva?

- Te cred capabil de orice! Oricum, află că mă voi căsători cu John.
Fără un cuvânt, bărbatul îi întoarse spatele şi plecă. Jane rămase multă vreme privind în urma lui, apoi găsi tăria de a se deplasa până la un scaun din apropiere. Aici o găsi John.

- Jane, Jane, ce ai?

- Nu trebuia să faci asta, John, răspunse ea, privindu-l în ochi.

- Te referi la Nicholas?

- Da. A fost un gest foarte crud.

- Voiam să fiu sigur că nu te-ai răzgândit în privinţa lui. Uită-te la mine, Jane, şi spune-mi ce s-a întâmplat.

- Nimic, l-am alungat. Te rog, John, nu te mai juca niciodată astfel cu mine. Ti-am spus că trebuie să ai încredere în mine.

- Vreau să fii fericită.

- Atunci, iubeşte-mă. Numai aşa pot fi fericită.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

John îi luă capul în mâni şi o sărută fericit pe buze.

- Hai să sărbătorim, zise el, entuziasmat. Unde vrei să mergem?

- Tu eşti şeful, zâmbi ea. Alege.

- Mergem la cel mai bun restaurant italian din oraş, hotărî el.

Era un restaurant nou deschis şi elegant, dar muzica era atât de tare, încât erau nevoiți să strige pentru a se auzi.

Mâncarea sosi repede şi părea delicioasă, dar Jane nu putu mânca. Deodată, zgomotul şi căldura i se părură insuportabile şi simți că, dacă nu putea rămâne singură măcar câteva minute, va
începe să urle. Se ridică de la masă şi zise calm:

- Mă întorc îndată.

Se îndreptă către toaletă. încăperea era goală şi, cu un oftat de uşurare, se sprijini de chiuvetă, străduindu-se să-şi golească mintea de gânduri. în spatele ei, se auzi o uşă deschizându-se.

- Ei, ei, spuse o voce răguşită, ce coincidență, să ne vedem aici!

Jane se întoarse şi o zări pe Carole.

- Trebuie să mărturisesc că arăți foarte bine, adăugă femeia. De fapt, arăți mai bine ca niciodată.

Jane se pregăti să iasă.

- Nu pleca, o opri Carole. Nu-mi urezi noroc?

- Pentru?

- Pentru căsătoria mea, desigur, replică femeia cu inocență, fluturându-i sub ochi brățara cu smaralde. Nu e minunată?

- Ba da, recunoscu Jane. Smaraldele ți s-au potrivit întotdeauna.

- Mă bucur că Rafael şi le poate permite, aprobă Carole, satisfăcută.

- Cine?

- Logodnicul meu, răspunse Carole, privind-o ironic. Nu-mi spune că nu-i ştiai numele!

- Am stat multă vreme în Cornwall, explică Jane.

- înțeleg, înțeleg. Dacă te-ai fi aflat la Londra, ai fi ştiut cu siguranță... am avut parte de multă publicitate... Stii, tatăl lui e preşedinte, e de înțeles...

- Preşedinte? se miră Jane.

- Da, al unei mici insule caraibiene. Când te afli acolo însă, te simți ca un zeu.

Fără să-i pese că femeia vorbea încă, Jane deschise uşa şi ieşi grăbită. Carole era logodită cu altcineva! Brățara de smaralde era de la el, nu de la Nicholas.

Nicholas, şopti ea, amintindu-şi lucrurile crude pe care i le spusese mai devreme şi declarația mincinoasă că-l iubea pe John.

Intră înapoi în restaurant, ştiind că John o aşteaptă.

- Te simți bine? întrebă bărbatul.

- Da, murmură ea.

- Eşti palidă, reluă el.

- Nu mă mai contempla atât. Mă faci să mă simt ca un exponat de muzeu! se răsti ea, iritată.

- îmi pare rău, draga mea. Dacă eşti obosită...

- Nu sunt, lasă-mă în pace!

Nervoasă, îşi încleştă mâinile sub masă, simţind că ar fi dat orice să se poată ridica şi să fugă undeva departe. Dar conştiinţa o ţinea pe loc. îi promisese lui John că avea să se mărite cu el. îi promisese nu o dată, ci de mai multe ori. Era imposibil să mai dea înapoi.

- Uite, îi arătă bărbatul către o masă vecină. Carole e aici.

- Stiu, ne-am întâlnit la toaletă.

- A fost şi la galerie, îşi aminti John.

- Da, am văzut-o. E greu s-o ratezi, răspunse Jane cu nervozitate.

- îmi pare rău că am venit aici, se scuză John. Vrei să plecăm?

- Nu, îmi cer scuze...

- N-ai de ce, eşti obosită, iar eu sunt ţâfnos. întotdeauna sunt aşa în prima zi de expoziţie.

Jane aşteptă în hol ca John să plătească nota, întrebându-se fără încetare dacă viaţa ei de acum înainte va fi mereu astfel: scurte momente de fericire şi o teribilă, lungă agonie. Deşi era conştientă că trebuia să-i spună adevărul lui John, i se părea că era legată de el prin promisiunea făcută. Ar fi dat orice să întoarcă timpul şi, ştiind că aşa ceva era imposibil, hotărî că fericirea era un ideal greu de atins.

Ajunşi în faţa casei, Jane se trezi întrebând:

- Nu urci la o cafea?

- Ba, da, acceptă el, spre marea ei surprindere.

în momentul în care intrară în sufragerie însă, bărbatul începu să vorbească emoţionat:

- Jane, nu am venit pentru cafea. Vreau doar să discutăm. N-a fost o zi prea bună pentru nici unul dintre noi, nu-i aşa?

- Aşa este, recunoscu Jane. Dar mâine va fi mai bine.

- Sper...

- Ce e, John? Ce vrei să spui?

- Nu ştiu cum să-ţi explic. în seara asta - după ce te-ai întâlnit cu Nicholas... aş fi vrut să te întreb... dar n-am avut curaj.

- Ce să mă întrebi? Ce doreşti, John?

- Pe tine.

- Pe mine? repetă ea nedumerită.

- Da. Acum. în seara asta. Te iubesc, Jane şi, dacă mă iubeşti şi tu, nu mă poţi refuza... ştiu că am mai discutat despre asta şi-ţi înţeleg sentimentele, dar a venit momentul să mă înţelegi şi tu pe mine. Vreau să fiu sigur...

- Dacă aşa te vei convinge şi vei căpăta încredere în mine, răspunse Jane, atunci rămâi aici, John.

- Nu, nu vreau aici. La vila mea.

- în Cornwall?

- Nu, la cea de lângă râu. Putem ajunge acolo într-o oră.

O oră. Jane simţea că avea nevoie de acest răgaz.

- Trebuie să împachetez câteva lucruri. Mă aştepţi sau te întorci să mă iei?

- Nici una, nici alta. Trebuie să pleci înaintea mea.

- De ce?

- Eu mai am nevoie de timp, să fac câteva aranjamente. Nu vreau ca agentul meu să ne deranjeze. Poţi lua maşina mea. Până despachetezi, ajung şi eu la vilă.

- Nu, nu, te aştept. E ciudat să mergem separat.

- O, dar va fi atât de frunos! Eu voi veni şi te voi găsi acolo. M-aş simţi de parcă m-aş întoarce acasă dintr-o lungă călătorie.

- Dar tu, cu ce maşină vei veni?

- Voi închiria una. Să conduci cu atenție, draga mea.

Indicațiile lui John erau foarte clare şi descoperi vila fără mari dificultăți. Când coborî din maşină, era deja ora unu noaptea.

Vila era mobilată cu piese vechi, iar atmosfera era caldă şi intimă. Urcă la etaj şi intră în dormitor, unde începu să despacheteze.

După ce termină, nu mai avu nimic altceva de făcut decât să aştepte şi, în încercarea de a-şi depăşi emoțiile, se hotărî să facă o baie. Stătu în apa caldă multă vreme şi reuşi în sfârşit să se relaxeze. îşi puse cămaşa de noapte şi coborî în sufragerie, aşteptându-l pe John în fața şemineului.

încercă să nu se gândească la viitor, dar gândurile nu-i dădeau pace. O, dacă în locul lui John l-ar fi aşteptat pe Nicholas! Cu un geamăt, îşi îngropă fața în pernele canapelei. Toropită de baie şi de căldura flăcărilor din şemineu, adormi fără să vrea.

Se trezi la auzul unei maşini care se apropia. Motorul se opri şi paşi apăsați se îndreptară către uşă. Jane se ridică, emoționată. Uşa casei se deschise.

în fața ei se afla Nicholas. Oare încă visa? Oare teama şi emoțiile o făcuseră să delireze?

-Jane, zise Nicholas.

-De unde ştiai că mă aflu aici? De ce ai veni?

-John m-a trimis.

-De ce? şopti ea.

-Pentru că a înțeles totul mai bine decât noi doi.

Făcu o pauză, aşteptând reacția ei, dar Jane tăcu, uimită. Atunci, bărbatul începu să explice.

- Când te-am părăsit, la galerie, eram hotărât să te uit, să încep o nouă viață. Stiam că nu vei putea uita şi ierta felul în care m-am purtat cu tine în timpul căsătoriei noastre.

- Dar când te-am văzut, credeam că eşti încă...

- îndrăgostit de Carole? Jane aprobă din cap.

- O, cât de greșit am înțeles totul amândoi, draga mea! Dar le vom lămuri pe rând pe toate.

- Da, da, dar mai întâi povesteşte-mi cum se face de te afli aici, îl îndemnă Jane.

- Când ai plecat din oraş, continuă Nicholas, John a venit să mă vadă şi mi-a spus unde te afli. Jane, adăugă el, din clipa în care m-am îndrăgostit de tine, n-a mai existat nimeni în viața mea. Nici măcar nu m-am mai uitat la altă femeie...

- Nu-i nevoie să-mi spui toate astea, zise ea, tremurând şi mângâindu-i tâmplele grizonante. Dacă n-aş fi fost atât de încăpățânată, de stupidă... Numai eu am fost pricina suferinței noastre.

- A fost vina mea, şopti el. Am spus atâtea lucruri grele, dureroase!

- Ssst, îi puse ea palma la gură. Si eu am spus nişte lucruri teribile. Astăzi, când te-am alungat, am simțit că mor. Cred că John mi-a ghicit suferința.

- Slavă Domnului!

- Bietulul John! Mi se pare atât de nedrept ce i se întâmplă...

- John m-a trimis aici, pentru că şi-a dat seama că ne iubim. Sunt singur că n-are nevoie de mila noastră. Acum, suntem împreună, Jane. Trebuie să uităm trecutul şi să ne gândim numai la viitor.

- Mi-e teamă să mă gândesc la atât de multă fericire. Dacă s-ar muri de bucurie, aş muri chiar acum.

- Ar fi bine să n-o faci, o avertiză el, sau mă vei avea pe conştiinţă.

Bărbatul o luă în braţe şi o sărută. Toate îndoielile cu privire la viitor se topiră în acest sărut pasional.

- Căsătoria noastră începe acum, zise Nicholas cu glas răguşit. O căsătorie adevărată.

- Foarte adevărată, şopti Jane, conducându-l către dormitorul de la etaj. Stia că, în braţele lui, se va simţi în sfârşit fericită.

Sfârşit